

YENI DEMOKRAT GENCLIK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi

* Sayı 179

* Kasım 2013

* Fiyatı: 2 TL

* ISSN: 1302-7506

YÖK'e ve
DÜZENINE
#BAŞKALDIRIYORUZ!

Suzan Zengin

Suzan Yoldaşa...

Ey Tağar suyu
Sen ki akarsın sebatla
Bahar ayında
Sür olmazı budan uzağa
Dağ başlarından
Gün doğuşuna
Selam götür bizden Suzan'a
Suzan Zengin
Düşler engin
Mevsimlerden bahardır rengin
Ey dağ çiçeği
Sen büyüsün kayalıklarda
Bahar ayında
Sızarsın topraktan umutla
Küçük gövdenle
Büyük davanla
Selam ilet bizden suzan'a
(Dersimden bir Partizan)

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Merhaba

Eylül ayında, ODTÜ ormanlık alanının rant sahasına dönüştürülmesine karşı başlayan isyan hala diriliğini koruyor. Hakim sınıflar medyasında da oldukça yer alan ODTÜ direnişini, bizde içerisinde bulunduğumuz kadarıyla sizlere aktarmaya çalışacağız...

Bu sayımız da dergimiz okuru olan gezi tutsaklarının mektuplarına yer verirken, spordan

kültür- sanata, Rojovadan- “demokratikleşme paketine” birçok konudaki yazılarımızı sizinle paylaşıyoruz.

Bunların yanısıra 6 Kasım YÖK’ün kuruluş yıl dönümü olması itibariyle, YÖK’e ve YÖK’ün yeniden dizayn edilmesine ilişkin yazılarımızı bulabileceksiniz.

Direnç ve umutla...

İsyan.....	2-3
Özgür Okul	9
Forum	14
Kolektifin Sesi	20-22
Mücadele direnişinde bir damla.....	23-26

Gençliğe Notlar	27
Genç Kadın	30
Denge Civanê	35-36
Bellek	39-40

BİZE FACEBOOK VE TWİTTER’DAN ULAŞIN!

facebook.com/YDG.online
@YeniDemokratGen

www.yenidemokratgenclik.net
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoogroups.com

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.

Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa
Mah. İmam Murat Sk. No: 8/1 Ak-
saray/Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34
30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve
Yazışleri Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd.
Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Tel:
(0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık Sk. Torum Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya
Tel: (0312) 433 10 23
İzmir: 856. Sk. No: 48/203 Kemeraltı/Konak Tel: (0232) 445 16 15
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 45 82
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 2 No: 8
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185
Heykel Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 32 Kat: 2 Akdeniz
Tel: (0324) 232 10 80
Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya
Tel: 0049 203 4060 958

Ayaklanmanın Yankıları Sürüyor, Gençlik Ön Saflarda!

Gezi Ayaklanması'nın etkileri büyük oranda devam etmekte, karşılanan her gün daha fazla umutla yüklenmektedir. Ayaklanmada etkin bir role sahip olan gençlik, sonraki süreci de en çok etkileyen olmuştur. Eylül ayının ilk günlerinde ODTÜ'de ağırlıklı olarak gençlik ön safları tutmuştur. Yine Tuzluca'yı gençliğin dinamizmine sahne olmuştur. Melih Gökçek'in şahsi çabalarının da etkisiyle ODTÜ'de yol yapım çalışmaları hızla devam etmekteyken, mahalle halkının yanı sıra özellikle üniversite gençliği fiili direnişi sürdürmektedir. Gökçek'in 'arkadaşlar bana da sürpriz yapmış' dediği gece, binlerce ağaç kesilmiş, planlanan yolun omurgası oluşturulmuştur. Ancak ağaçların yerine yeni fidanlar dikilmiştir. Bu fidanlar geleceğin dinamiği olması bakımından da son derece değerlidir.

ODTÜ'ye dört bir taraftan gelen destek, Gezi'nin ardından dayanışmanın güzelliğini yeniden yaşatmakta böylece ODTÜ'deki direniş ODTÜ sınırlarını aşmaktadır. Melih Gökçek, Ankara'da bastırıldığı ve ücretsiz olarak dağıttığı on binlerce broşürde "yolun kazanımlarını, yeşile sevdasını" anlatsa da gerçeğin anlattıklarından çok farklı olduğu biliniyor. Rantta sınır tanımayan egemenler, ağızlarından salyalar akararak yoldan elde edecekleri kazanımları düşünmektedirler. Ankara'da kendi küçük devletini kuran Gökçek, sınıfsal karakterinin pürüzsüz bir şekilde kişiliğinde somutlayarak, 2. Gezi ihtimaline karşın yolumdan dönmemektedir. Esasen kaybedeceği çok fazla şey yoktur. Servetinin yanında buradan gelecek olan karın hesabı bile yapılmaz. Belki biraz peşkeş çektiği şirketlerle arası açılır hepsi bu.

Gökçek'in tavrı Ayaklanmanın başından sonuna Tayyip'te vücutlaşan (ama genelde de egemen sınıfların genel karakterinde olan) tavrıyla aynıdır. Ancak sorun tahtlarında yayılarak oturmuş vaziyette bulunan Tayyip ya da Melih sorunu değildir. Sorun onların ideolojisinde, politikasında, devletindedir.

Gençliğin sürece katılımı ve sürece yön verme kabiliyeti her geçen gün daha fazla deneyimlenmektedir. Kendimizin, halk gençliğinin olduğu her yerde konumlanma zorunluluğu ayaklanmada olduğu gibi devamı için de son derece hayatidir.

**YÖK'E ve POLİSE
#BAŞKALDIRIYORUZ!**

6 KASIM'DA ALANLARA!

AKP/devletin uyguladığı politikalar dikkate alındığında, mücadelenin dinamiklerinin her geçen gün güçleneceğini, devrimci potansiyelin yükseleceğini söylemek yanlış olmayacaktır. Kitlelerden öğrenmesini bilenler kitle hareketlerine yön verecek, sürecin devrimci tarzda örgütlenmesini yapacaklardır. Ne var ki; kitlelerin öğrencisi olamayanlar tarihe yalnızca çabalarıyla geçecekler, büyük zaferleri kucaklayamayacaklardır. Cüret ve iddia sahibi olmak olmazsa olmazdır, ama hayata yön veren pratikse; hiçbir gösterişli sözün pratiğin olmadığı yerde hükmü yoktur.

İm h a y a , İ n k a r a , A s i m i l a s y o n a D e v a m !

T.C. devleti kuruluşundan bu yana Mussolini'yi dahi kıskandıracak boyutta faşist karakterini güçlendirdi. Kürt ulusal sorunu ise bu karaktere farklı bir renk katmaktadır. Kürt ulusunun geçmişten bugüne direnen ve savaştan yana devletin her daim daha fazla saldırması anlamına gelmiştir. Ne var ki bu mücadelenin doğası gereğidir. Mücadele edenlere daha fazla saldırıyla karşılık verilmektedir. Ancak mücadele edenler de direndikçe özgürleşmekte, sa-

vaştıkça kazanmaktadır. Öncesi bir yana son bir yıldır Kürt ulusal sorunu kapsamında gelinen nokta ezilenler açısından mücadelenin ve savaşın zorunluluğunu kanıtlamak anlamında son derece önemli bir yere sahiptir. Faşist devlet, karakterinden taviz vermeksizin adımlarını atmak istese de ezilen kesimlerin savaşı karşısında dağ olsa dayanamayacaktır. “Barış süreci” adıyla girilen süreç de bunun dışında değildir. Bu süreç kapsamında hazırlanan “demokratikleşme paketi”, Eylül ayının sonunda Başbakan Erdoğan tarafından gösterişli bir sunumla açıklanmıştı. Sunum gösterişini geçelim paket, ‘Türkiye’nin demokratikleşmesi’ anlamında “devrim” olarak anlatıldı. Ancak geçelim devrimi pakette temel demokratik haklara ilişkin dahi olumlu bir yan bulunmamaktadır. İktidarın dönem sözcüsü Tayyip, milyonlarca Kürt’le alay edeceğine ‘özel okullarda belli kaidelerle Kürtçe eğitim verilebileceğini’ söylemekte; 3. Köprüye ‘ecdadı’ Yavuz Sultan Selim adını verirken Nevşehir Üniversitesi’ne de Hacı Bektaş Veli’nin adını vererek Alevilerin gönülünü almaya çalışmaktadır.

2014’ün Mart ayında yapılması planlanan yerel seçimlere uzunca bir zamandır hazırlık yapan AKP bu süreçten de (seçimler anlamında) kazanımla çıkmak istemektedir. Ancak sorun yalnızca AKP sorunu ve/veya AKP’nin seçim yatırımı değildir. AKP ile mevcut iktidar bağı doğru kurulmalı, iktidarın süreçteki hedefledikleri

doğru olarak ortaya konmalıdır. Tek dil, tek din vb. üzerinden temellenen T. C. bu temelleri sonuna kadar korumaya çalışacaktır. Hükümetler değişecek, sözcüler değişecek ancak T.C. köklerini bırakmamak için elinden geleni yapacaktır.

6 Kasım’dan 8. Konferansımıza

Geride bıraktığımız süreçte yaşanan devlet terörü, üniversitelerde de polis eliyle sürdürülmektedir.

Kampanyamızın 6 Kasım’a kadarki ilk aşamasında birçok üniversite ve lisede faaliyetlerimize daha örgütlü ve güçlü bir şekilde yürüterek başladık. Şimdi önümüzdeki görevlerimizde bir diğer dikkat edilmesi gereken nokta, kampanyamızın 6 Kasım ve konferans sürecimizle birleştirilerek ele alınmasıdır.

Kampanyamızı 6 Kasım’la birlikte daha görünür ve sürece etki eder bir noktaya taşınmalı, bu bağlamda YÖK’ün teşhirine önem vermeliyiz.

Bildiğimiz üzere geçtiğimiz sene içerisinde, denetlenebilirlik, finansal çeşitlilik vb. birçok süslü kavramla, yeniden dizayn edilen YÖK’ün sermayeye kapıları ağızına kadar açılmıştı. Akademisyenler için getirilen performans dayalı ücret düzeni ve öğretim görevlilerinin yapacağı araştırmalar da topluma değil de sermayenin ihtiyaçlarına yanıt olma niteliğinin aranması da üniversitelerin neo-liberal politikalara göbekten bağlanması anlamını taşıyor.

Neo-liberal politikaların üniversitelerimizde hayata geçirilmesi sırasında oluşacak karşı koyuştan ve Gezi Ayaklanması gibi bir sürecin tekrardan yaşanmasından korkan egemenler, bu durumun önüne kolluk kuvvetini üniversitelere yerleştirip, kurumsallaştırarak geçmeyi düşünüyor.

Bu nedenle YÖK’e karşı koyuşu, yürüttüğümüz “#BAŞKALDIRIYORUZ; Polis Defol Üniversiteler Bizimidir” şiarlı kampanyamızın temel argümanlarından biri haline getirebiliriz.

Önümüzdeki süreçte bizleri bekleyen 8. Konferansımızda, faaliyetimiz açısından önemli bir dönemeci oluşturuyor. Konferansımıza hazırlığı, kampanya sürecimizle birlikte, iç içe geçirerek ele almamız gerekiyor. Kampanyamızın ve konferansımızın verimini arttırmak için daha kolektif ve daha disiplinli bir faaliyet örmeliyiz.

Bu süreçte alanlarımızdan doğru konferans gündemlerini tartışabileceğimiz toplantılar örgütlemeliyiz. Bölgesel ve ya da yerel düzlemde ele alabileceğimiz alt konferanslar ise bir taraftan konferansımızın daha kolektif örgütlenmesini sağlayacakken bir taraftan da konferansımızın niteliğinin artmasının teminatı olacaktır.

Çalışmalardan... Çalışmalardan... Çalışmalardan... Çalışmalardan... Çalışmalardan...**DERSİM**

Sistemin dayattığı her türlü gerici politikalarına karşı Dersim Liseli Gençlik olarak bir toplantı düzenledik. Toplantı sonucu bu süreçteki kampanyamızda “Gezi direnişi ruhuyla ezberci eğitim, cemaatleşmeye ve yozlaşmaya başkaldırıyoruz.” şiarıyla liselilere dönük yapacaklarımızın listesini oluşturduk.

Sistemin her geçen gün arttırarak devam ettirdiği ezberci eğitim, cemaatleşme ve yozlaştırma politikaları, en fazla biz liseliler üzerinde etkisini gösteriyor. Bizler ise devletin faşist politikalarına karşı örgütlenerek bilinçleniyoruz.

Bizlere dayatılan 4+4+4 eğitim sistemi, zorunlu din dersleri ile gençliği kültüründen ve kimliğinden uzaklaştırmakla birlikte “düşünmeyen gençlik” modeli yaratma amaçlanmaktadır. Bugün hükümet ağzından “Dindar nesil yetiştireceğiz!” üslubu ise tamamen buna hizmet etmektedir. İmam hatip okullarının sıklıkla açılması ve gençliği buraya yönlendirme çabaları “dindar, kindar” neslin tohumlarını serpiştirmek için atılan bir adımdır. Dersim’de açılan cemaat okulları ve dersaneleri verilebilecek örnekler arasında. Öte yandan ana dilde eğitim talebimiz hala karşılanmadı. Daha öncesinden “Yaşayan Diller ve Lehçeler” adı altında ana dilimiz, yabancı dilmiş gibi seçmeli ders olarak dayatılmıştı. Bugün ana dilimizi seçmeli ders olarak almamız bir kırıntı haktan öte hala asimilasyon politikalarına hizmet etmektedir. “Demokratikleşme paketi” ile özel okullarda ana dilde eğitimin yasallaşması bizler için hiçbir anlamı yok. Ana dilde eğitim temel bir haktır bu sebepten kaynaklı ücretsiz olmalıdır. Meslek liselerinde ise iş saatleri ve iş şartları arttırılarak gençlerin gücünden ve emeğinden daha fazla yararlanılmaktadır. Bu durum göz önünde bulundurulduğunda patronlar ve devlet bundan ciddi boyutta nemalanmaktadır. Meslek lisesi şeklinde adlandırılan bu liseler daha çok kalifiye eleman yaratarak patronlara ucuz iş gücü olanakları yaratılıyor. Egemen sınıflar hali hazırda gençliğin dinamik potansiyelinin farkında olduğu

için uyuşturucu, esrar, çeteleşme vb. kirli politikalarıyla gençliği yıldırma çalışıyor.

Dersim özgünlüğünde ise bu durumu daha açık ve net görüyoruz. Dersim gençliğinin politikaya ilgisinden kaynaklı devlet ve onun aygıtlarının yönelimi daha özel ve kapsayıcı. Liselerde uyuşturucu, esrar bağımlılığı, çeteleşme ve “popüler kültür” özenticiliği sonucu gençlik üzerinde yozlaştırma politikaları güdülerken devrimci mücadeleye ilgi duyması istenmiyor. Buna karşı örgütlü mücadele ruhunu yükselterek, direnişle cevap vereceğiz. Gençlik ile yaptığımız toplantılar sonucunda ilgilerini yoz kültürden uzaklaştırmak için tiyatro çalışmaları, saz ve gitar kursu, satranç turnuvaları, okuma kampanyası vb. etkinliklerle mücadelemizi şekillendirme kararı aldık. Bununla birlikte güncel politik atmosferin sürekliliği karşısında devletin liseliler üzerinde yaratmak istediği atmosferi açığa çıkarmak için bildiri, broşür, anket vb. materyallerle liseli gençliğe gideceğiz. Aynı zamanda liseli gençlerle belli dönemlerde geniş toplantılar yaparak düşüncelerini dinlemeye karar verdik. Gezi sürecinde açığa çıkan sosyal medyanın öneminden kaynaklı bizlerde burada da aktif bir şekilde bunu kullanmaya çalışacağız. Yurtlarda ise gençliğe bir adım daha yakın olmamızdan kaynaklı odaları gezerek hem süreç üzerine, hem neler yapabileceğimiz üzerine liselilerle sürekli iletişim halinde olacağız. Buralarda da geniş sohbet ortamları yaratarak sorunları ortak bir şekilde çözmeye çalışacağız.

Duyarlı bir gençlik olarak tutsak arkadaşlarımızı da unutmadık. Yaz başından beri süren operasyonlar sonucu hapsedilen arkadaşlarımızı yalnız bırakmayacağımızı göstermek için her biriyle mektuplaşma yoluyla iletişime geçme kararı aldık. Yardım amaçlı ise ileriki süreçte takı vb. şeyler yaparak bunlardan gelecek bütçeyi hapisanelere yollama hedefimiz var. Burada bir kez daha sesleniyoruz ki devletin sürekli ve sistematik saldırılarını örgütlü mücadelemizle püskürteceğiz. **Dersim Liseli YDG**

ANTAKYA

23 Ekim günü Antakya YDG olarak kampanya çalışmaları kapsamında direnişin merkezlerinden biri olan Gezi sürecinde 3 şehit veren Armutlu Mahallesinde afiş ve yazılımalarımızla propaganda çalışması yaptık. Afişimizi astığımız hemen hemen her yerde gençlerle sohbet ettik. Afiş asarken bizi görenler yanımıza gelip ne zaman eylem var, çatışmamı var diye sorular sordu. Sohbet ettiğimiz gençlerin genel olarak tepkisi iyiydi.

ÇANAKKALE

YDG olarak “Polis Üniversitelerden Defol!” şiarıyla başlattığımız kampanyamızın ilk toplantısını 28 Eylül günü gerçekleştirdik. Bayramiç MYO bileşenimizin de dahil olduğu toplantımızın ana gündemi Ankara’daki divan toplantısı ve kampanyaydı. Divan toplantısının gündemlerinin tartışılmasının ar-

dından kampanya sürecini ele alarak bu süreci forumlar üzerinden örme kararı verdik. Çanakkale On Sekiz Mart Üniversitesinde (ÇOMÜ) YDG,DGH,SGD,Öğrenci Kolektifi,Yurtsever Gençlik ve Gençlik Derneği olarak 3 Ekim günü saat 12.30 da ÖSEM (Öğrenci Sosyal Etkinlik Merkezi) önünde forum düzenledik.Gezi sürecinin tartışıldığı ÇOMÜ FORUM için kitle çalışması, üzerinde Gezi şehitlerinin fotoğraflarının olduğu “Sessiz kalmıyoruz,Gerçekleri konuşuyoruz.” çağrı bildirisıyla 1 Ekim Salı günü başladı.Eğitim Fakültesi içerisinde bildiri dağıtımı yaparken arkamızdan ÖGB’nin bildirileri topladığını fark ederek duruma müdahale ettik. Ardından ÖSEM içerisindeki yemekhanede bildiri dağıtımı sırasında ÖGB ve sivil polisler tarafından adım adım takip edildik.Fen-Edebiyat Fakültesi içerisinde de devam eden bu baskıya karşı bildiri dağıtımımızı aksatmadan devam ettirdik. Kitle faaliyeti 2 Ekim Çarşamba günü de

devam etti. Eğitim fakültesinde başlayan bildiri dağıtımı, Terzioğlu yerleşkesinde devam etti. Mühendislik fakültesinde yapılan dağıtımın ardından faşist ÖGB'nin bildirimleri toplamaya çalışmasını fark eden bir YDG'li ÖGB faşizmini ajitasyonlarla duyurarak bildirimlerin toplanmasına izin vermedi. Acizleşen faşist ÖGB, ardından 20 kişilik faşist guruhi Mühendislik Fakültesi kantinine göndererek yapılacak olan forum etkinliğimizi provoke etmek istemiş, ancak başarılı olamamıştır. 3 Ekim Perşembe Günü saat 12.30 da ÖSEM önünde forumumuza başladık. Forum başlar başlamaz faşist ÖGB megafonla anons yaparak kitleyi forumdan uzak tutmaya çalışmıştır. Forum süresince etrafımızda çember oluşturan faşist ÖGB'nin çabaları sonuç vermemiştir. Foruma katılan öğrenciler ÖGB'nin tutumuna "Konuşmak da mı yasak!" diyerek tepki gösterdi. Yaklaşık bir buçuk saat süren forum halaylarla son buldu.

Çanakkale YDG

İZMİR

Gezi İsyanı'nda gözaltına alınıp tutuklanan ve hala Kırıklar F tipi 1 Nolu Hapishanesi'nde bulunan Ege Üniversitesi Öğrencileri için kermes düzenlendi. İbrahim Kaya, Serdar Gür, Abdullah Yüksel, Yunus Kızıltaş, Ceyhan Dönmez ve Kırıklar 2 Nolu F tipinde tutuklu bulunan Orhan Öztürker için Gezi Tutsak Ailelerinin ve öğrencilerin hazırladığı yemeklerle tutsak öğrencilerle dayanışma kermesi düzenlendi.

Kermese Yeni Kapı Tiyatro Topluluğu ve İzmir Müzisyenler Derneği hazırladıkları oyun ve müziklerle destek verdi. Biz de YDG'liler olarak aynı gün içerisinde Ege üniversitesinde "Ali İsmail'in Katili Polis Üniversiten Defol" yazılı pankartımızın önünde stant açtık ve öğrencilerin yoğun olarak geçtikleri yerlere Gezi Şehitlerinin ve Tutsaklarının resimlerini astık. Ayrıca Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesinin çimlerinde Öğrenciler ve Eğitim-Sen'li Akademisyenler bir forum gerçekleştirdi. Forumda Gezi tutsaklarıyla dayanışmanın daha fazla güçlendirilmesinin gerektiği tartışıldı. Ayrıca hapishanelerde ki tutsaklar üzerine yapılan işkence ve baskılardan bahsedildi.

Ege Üniversitesi YDG

İSTANBUL

Ülkemizi adeta açık ceza evine çeviren faşizm güvenlik adı altında her anımızı denetlemekte ve hak arama mücadelemize engel olmaktadır. Özellikle Üniversiteler devletin gözünde en tehlikeli bölgelerdir. Bu yüzden zaten sivil polislerin ve ÖGB'lerin cirit attığı okullarımızda önlemler artırılarak ÖGB yerine polislerin getirilmesi gündemde. Bizler devrimci demokrat öğrenciler olarak bizler gibi öğrenci olan Ali'nin katilini okullarımıza sokmayacağız.

Bu yüzden "Polis Defol Üniversiteler Bizimidir" şiarımızla İstanbul Üniversitemizde 27 Ekim günü yazılama gerçekleştirdik. Bizler Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim Hakkımızı kazanana kadar, okullarımızdan eli kanlı katiller defolana kadar mücadelemize her zaman ki kararlılığımızla devam edeceğiz.

Ali ve nicelerine sözümüz olsun.

SARIGAZI

Süreç bizi kitlelerle her geçen gün daha fazla ilişki kurmaya zorluyor. Bizler de Sarigazi Liseli YDG olarak 12 Ekim Cumartesi günü saat 10.00'da Demokrasi cad. girişinde standımızı açtık. Aynı zamanda Demokrasi caddesine "Baskıcı Disiplin Yönetmeliğine Son" yazılı pankartımızı astık. Müzik ve ajitasyonlar eşliğinde yaygın bir şekilde dergi ve bildiri dağıtımını yaptık.

Bizler bir kez daha gördük ki kitlelere doğru bir tarzda gidersek kitleler bizi sahiplenecektir. Sarigazi Liseli Yeni Demokrat Gençlik olarak liseler önünde bildiri ve dergi dağıtımını yapmayı, üniversiteli yoldaşlarımızın verdiği derslere daha fazla genci katmayı kararlaştırdıktan sonra stant faaliyetimizi "bugünlük" sonlandırdık.

KOCAELİ

YDG olarak başlattığımız, "#BAŞKALDIRIYORUZ" şiarla kampanyamız kapsamında birçok çalışma yürütüyoruz. Haftanın belirli günlerinde standımızı açarak, dergi ve broşür dağıtımıyla kampanya kapsamlı çalışmalarına devam ediyoruz. Öncelikle YDG olarak çalışmalar öncesinde pratikleşme konusunda ve daha çok faaliyette bulunma doğrultusunda kararlar alarak toplantı düzenledik. Çalışmalarımız KOÜ Umuttepe Kampusu Sosyal Tesisler önünde gerçekleşti. Standımız her zaman olduğu gibi bugünde her geçen gün artarak gençlerin ilgi odağı olması dikkat çekiciydi.

Bizi tanımak isteyen gençlerle sohbetler kurduk ve iletişimde bulunmak için girişimlerde bulunduk. Bizler YDG olarak yoldaşlarımızın bize verdikleri pozitif enerji doğrultusunda "#BAŞKALDIRIYORUZ" şiarıyla hareket ederek "Polis Defol!"; "Üniversiteler Bizimidir" sloganıyla çalışmalarımızı sürekli hale getirip etkinliklerimizi, fikirlerimizi bunun yanında gazete, dergi ve broşürlerimizi halka ve gençlere ulaştırmak için çalışmalarımıza hız kesmeden devam edeceğiz.

Kocaeli YDG

DERSİM -PERTEK

"Polis defol, üniversiteler bizimidir" şiarı ile başlattığımız kampanya çalışmalarımız kapsamında ekim ayının ilk haftasında yaptığımız afiş çalışmalarımıza polis saldırdı. Özellikle afişleme sırasında sürekli etrafımızda, bizleri tahrik etmeye çalışan polisler afiş çalışmalarımıza müdahale etmeye çalıştıysa da başarılı olmadı. Afişleme çalışmaları bittikten sonra afişlere müdahale eden polisler özellikle sökmeye çalışmış, başarılı olamadıkları yerlerde "Polis defol" ibaresini sprey boya ile kapatmışlardır. Pertek Yeni Demokrat Gençlik olarak elimizde bulunan afişleri tüketebildiğimiz kadar, saldırılara karşılık vereceğiz. Korku imparatorluğu kurarak üzerimizde her ne kadar baskı oluşturmak isteseler de baskıları asla sonuç vermeyecektir.

Pertek YDG

Bir Gezi Tutsağından...

Aradan yaklaşık 3 ay gibi bir sürenin geçmesine rağmen Gezi isyanı etkisini üniversitelerde, emekçi mahallelerde, sokaklarda olduğu kadar duruşma salonlarında, "Adalet Saraylarında" da göstermektedir.

Bilindiği gibi isyan 27 Mayıs' ta Taksim Gezi Parkına AVM yapılmasını protesto eden kitleye, devletin polislerinin yoğun bir şekilde saldırılarıyla başlamıştı. Yıllardan beri gelen egemenlerin yoğun sömürü, baskı, imha ve inkar politikaları kitlelerde o denli öfkeye sebep oldu ki bu öfke en sonunda kitlelerde bir patlamayı beraberinde getirdi. Hal-kin yıllar sonra tüm yaşadığı sorunlara karşı sokaklara çıkıp çatışması faşist devleti sarsmış ve eskisine göre çok daha fazla saldırgan kılmıştır. Sistemlerini ne şekilde koruyacaklarının derdine düşen egemenler halkta korku duvarlarını tekrar örmek için yoğun bir şekilde saldırmış, bu saldırılar sonucu 7 kişi şehit düşmüş, binlerce kişi yaralanmış ve en son bilindik ve kendine has şafak baskınlarıyla yüzlerce kişiyi zindanlara sokmuştur.

Saldırıların bir sınırının olmadığı egemenler, Gezi direnişi tutsaklarına ve devrimci tutsaklara hapisanelerinde ki çok boyutlu saldırılarıyla da bir nevi öç alma işine girdi. Zaten yıllardır geliştirmiş olduğu tecrit/tredman politikalarıyla zindanlarda tutsak ettikleri devrimci muhalif insanlara karşı baskıları giderek katmerleşmekte, zindanlarda ki tutsakların sağlık durumları kötüleşmekte ve tutsaklar içerde ölümlerle başbaşa bırakılmaktadır.

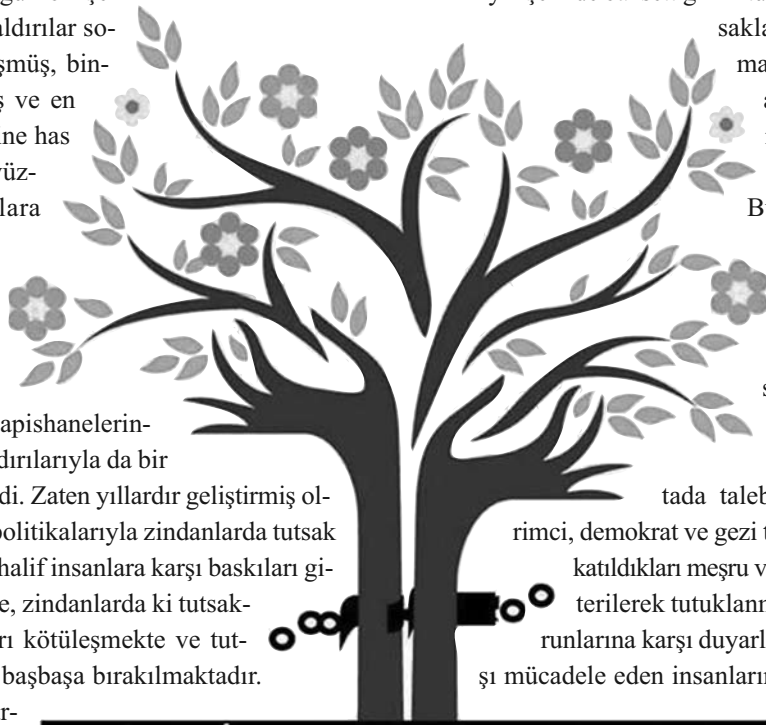
Özellikle şuna vurgu yapmak gerekir ki yaratılan her örgüt ve ya örgütlenme bir ihtiyacın ürünüdür. Burjuva-feodal dediğimiz faşist devlet örgütü de aynı şekilde kendi ihtiyaçlarına göre örgütler yaratmakta-

dır. Egemenlerin yarattığı hapisaneler ise tamamen devrimci, muhalif kişilerin kimliklerini hedef almakta ve tutsakları oluşturduğu fiziki ve psikolojik baskı mekanizmalarıyla örgütsüzleştirmeye, devrimci kimliklerine saldırarak yıpratmaya çalışmaktadır. Bu noktada yarattığı her türlü mekanizmaya karşı hapisanelerde olduğu kadar dışarıda ki muhalif kesimlerin de karşı koyması gerekmektedir. Bu karşı koyuş daha da yükseltilmelidir. Çünkü her karşı koymayış ve gündemleştirmeme yeni saldırıları getirmektedir.

Giderek hasta tutsakların durumu kötüleşmekte, hasta tutsakların sayısı artmakta, cinsel tacizler aklanmakta ve yapılan tacizlere devam edilmekte, kitap sınırlandırılması getirilmekte, kameralar yaygınlaştırılmaktadır.

Aynı şekilde bahsettiğimiz tüm bu saldırılardan gezi tutsakları da payına düşeni almaktadır. Elif "ince arama" adı altında tacize uğramakta ve tacize karşı koyduğu için ceza almakta, Burcu Koçlu %52 engelli raporunun olmasına rağmen hapisane koşullarında ölüme terk edilmekte ve tüm gezi tutsakları hapisanelerde onursuz muamelelere maruz kalmaktadır. Bu noktada talebimiz bellidir. Tüm devrimci, demokrat ve gezi tutsakları devlet tarafından katıldıkları meşru ve demokratik eylemler gösterilerek tutuklanmaktadır. Bizler halkın sorunlarına karşı duyarlı olan ve bu sorunlara karşı mücadele eden insanların tutuklanmasına karşıyız ve bundan doğru bütün devrimci, demokrat ve gezi tutsaklarının serbest bırakılmasını istiyoruz!

Kırıklar F Tipi
Hapishanesi'nden bir Gezi tutsağı

GEZİ TUTSAKLARINA

ÖZGÜRLÜK

yaşamı savunmak suç olamaz

www.geziparkitutsaklari.org

www.partizanarsiv.net

Her şey biz insanlar için mi?

Tüketimin pervasızca bir hal aldığı bu yüzyılda, kapitalizmin tüketimi vahşi bir boyuta ulaştırmak ve bu çılgınlığa meşru dayanak oluşturmak için reklam sektörünü etkili bir biçimde kullanma girişimi her gün farklı bir boyuta taşıyor. Bu bağlamda bizim ele alacağımız konu; özellikle “herşeyi siz insanlar için yaptık” sloganı ve bu sloganın diğer canlılar üzerinde kurduğumuz tahakkümün geldiği nokta.

“Herşey biz insanlar için” anlayışı bizi tüketim çılgınlığına, doğa ve doğadaki diğer canlılar karşısında bir tahakküm uygulamaya kadar götürür.

Tarihe baktığımızda biz insanlar farklı dönemler farklı sistemlerde hep doğa ve doğadaki canlılara farklı yöntem ve anlayışlarla hegemonya kurma girişiminde bulduk. Tüm bunları insanlığın ilerlemesi ve bazı dini dayanaklı anlayışlarla temellendirmeye çalıştık. Aslında insan bu tutumu tarih içinde kendi içerisinde dahi yapmıştır; beyazların siyahlara, erkeklerin kadınlara, soyluların kölelere... Biz insanlar belli bir şekilde haklarımızın farkına varıp bu doğrultuda verdiğimiz mücadele sonucu sorunu çözemsek dahi var olan sorunları minimize etmişizdir.

Fakat söz konusu hayvanlar olunca onların hakkından söz etmemiz çoğu kez biz insanlara ‘komik’ ve ‘saçma’ gelebiliyor. İnsanlar bu tutumu sergiliyor diye bu hak arayışından vazgeçemeyiz. Günümüz feministlerinin öncülerinden Mary Wollstonecraft’ın 1792’de yayınladığı kitabındaki kadın haklarına dair yaptığı açıklama ve görüşler epey bir tepki almış, mizahi bir şekilde eleştiriye maruz kalmıştı. Fakat günümüze baktığımızda kadın sorunu verilen hak arama mücadeleleri sonucu önemli bir gelişim göstermiştir ve evrensel bir boyut kazanmıştır. Bu doğrultuda hayvan hakları konusunda da tüm moral bozucu ve olumsuz eleştirilere rağmen hayvanların uğradığı hak gasplarına karşı ortak bir hak arama yoluna girmeliyiz ve sorunu insanlara daha iyi anlatmalıyız. Günümüzde et tüketimi ve hayvanlar üzerinde kurulan hegemonya gün geçtikçe çılgın bir şekilde ilerliyor. Hayvanlara davranma biçimlerimizin çoğu ahlaki bakımdan savunulamaz. Çünkü bunlar açgözlülük ve bencilik güdüsüyle yapılan şeylerdir. Hayvanların hak ihlallerine maruz kaldığı alanlara kısaca değinecek olursak; spor adı altında avcılıktan, kozmetik sektöründe deneylerden, giyim

alanında derilerin alınmasından ve onları doğal ortamlarından kopararak hayvanat bahçelerinde bir sergi metası haline getirmekten bahsetmek gerekir. Hayvan haklarına yönelik saldırıların en önemli tarafıda günümüzde bunun bir zorunlu beslenme olayından çıkartıp etidamak tadı veya lezzet adı altında vahşi bir şekilde tüketip, bunu bir ticari rant olmasını sağlamamız. Amacımız veganlık veya vejetaryanlık olmamakla birlikte bu iki tutumda bir karşı duruş tavrı içine girmiyoruz; et tüketiminin geldiği nokta ve bizim bu tüketim karşısındaki ilginç tutumumuza dikkat çekiyoruz. Geldiğimiz boyuttan kaynaklı et tüketimini tamamen sıfırlayamasak da, sorunu küçültmek gerekmektedir. Günümüzde etin (başka bir canlıya ait bir parça) bir ihtiyaç dâhilinde değil de tamamen bir lüks olarak tüketildiğine tanık olmaktayız ve et tüm sosyal organizasyonlarda mutlu olma ve mutlu etme aracı haline gelmiştir. Çoğu kez yediğimiz şeyin bizim dışımızda bizden bağımsız bir canlı olduğunu unutuyoruz. Hatırlasak dahi o canlıların biz insanlar için var düşüncesiyle o çılgın tüketimimize meşru dayanaklar oluşturuyoruz. Hayvanların etinin, derisinin vs. insanın hizmetine adıyoruz.

Son olarak bizler kapitalizmin yarattığı tüketim çılgınlığına kapılıp hayvanları yok edecek ürünleri ve etini mümkün mertebe tüketimde minimize edebiliriz. Evet, sorunun çözümü için ortaya veganlık ve vejeteryanlık konularını şu aşamada koyamıyoruz, fakat bir canlının parçasını tüketim konusunda biraz daha dikkat etmemiz hususunda birşeyler yapma zorunluluğumuz olmak zorundadır. Sağlık açısından bir sorun teşkil etmediği sürece et tüketmekten uzak durmamız gerektiğini düşünüyoruz.

Mersin’den bir YDG okuru

**Söz
uçar
yazı
kalır...**

Bu başlığı seçmemin sebebi ilgili konunun özellikle son dönemde gerçekte havada kaldığını hissetmemden ötürüdür. Ben de ne yapayım yazayım bari de uçup gitmesin dedim.

Yazı yazma-yaz(a)mama konusunda belirli bir tartışmanın olduğu ve bu soruna çözüm noktasında bir takım müdahalelerin gerçekleştirilmesi, sorunun ne denli öneme sahip olduğunun göstergesidir. Burada soruna müdahale tarzımızı değil yazı yazmanın önemine ve yazı yaz(a)mama sorununa değineceğim.

Yazı mı? Ben yazamam...

Alt başlıkta da görüldüğü gibi denemediğimiz ya da üstün körü denediğimiz bir eylem hakkında "çok iddialı gerekçelerimiz" var. Yoldaşlarımızın yazı yazmamak için tek nedenin 'yazamıyorum', 'yazamam' gibi olması (ki bu bir neden değil) özgüven sorunumuzun kabul edilemez vaziyette olduğunun göstergesidir. Denemediğimiz bir eylem hakkındaki önyargılarımız, hastalıklı ve küçük burjuva bir zaafıdır. Bu nedenle başta önyargıyı bir kenara atarak en azından yazmayı denemek gerekiyor. Yoldaşlarımız bu konudaki önyargılarını gözden geçirmeli ve bu hastalığı yenmek için yazı yazmalıdır.

Yazılacak çok şey var

Bir diğer nokta ise yazılacak konu sorunudur. Yazı 'yaz(a)mayan' yoldaşlarımız bu noktada yazının konusunu olabildiğince politik bir konu olarak belirlemeye çalışmamalı, diğer konuları işleyen (kültür-sanat, bilimsel yazı, eleştiri, mizah vb.) yazıları değersizleştirme hatasına kapılmamalıdır. Film-kitap tanıtımı, karikatür, biyografi vb. yazılar dergimizin niteliğini arttıracaktır. Farklı konularda yazı yazmak görece politik konulardan daha kolay olmasıyla birlikte dergi-

mizin niteliği açısından da anlamlıdır.

Yaz-konuş

Hangimiz ilkokulda sorulan sorunun cevabını bilip de kalamayıp güzelim artıları o en ön sıralardaki çokbilmişlere kattırmadık ki? Peki ya hangimiz lisede bir tartışma sırasında aklımızdaki düşünceyi söyleyemeyip, ağızımızda geveleyip mideye indirmedik ki? Yalansa söyleyin hangimiz bir toplantıda, masayı dağıtıp "hayır öyle olmaz arkadaşım, böyle olacak!" demek isteyip de kafa sallamakla yetinmedik. İşte bunlar hep yazı yazmakla alakalı şeyler. Tabi o ilkokul meselesini konunun dışında tutabiliriz. Tamamen yazı yazma sorunuyla özdeşleştirmek lazım tabi ama yazı yazmanında bu konuşma sorunundaki rolünü de yabana atmamak lazım bençe. Yani; birçok yoldaşımızın konuşma, fikir beyan etme, tartışmalara katılma noktasında yaşadığı sorun yazı yazma-yaz(a)mama sorunundan bağımsız değildir. Yazı yazmak kişiyi politikleştirdiği gibi, yukarıda bahsettiğim diyalog sorunlarına da çare olacağını düşünmekteyim.

YDG senin dergin, sahiplen

Yoldaşlar, içinden geçtiğimiz süreç gençlik hareketi bakımından önemli bir süreçtir. Özellikle gençliğin örgütlenme ihtiyacının arttığı, politikleştiği, daha fazla sorguladığı şu günlerde görevlerimize dört elle sarılarak bir adım öne çıkmalıyız. Kitleler içerisinde YDG'yi var etmek, görünür hale getirmek bizlerin omzundadır. Yazı yazmak da bu minvalde kavranması gereken bir mevzudur. Demem o ki YDG biziz, YDG yi kitlelerle buluşturacak olanda biziz. Bu nedenle yayınlanacak yazıları da bizlerin yazması gerekiyor. Bütün yoldaşların meseleyi buradan ele almaları gerektiğini düşünüyorum.

Çanakkale'den bir YDG'li

Ö
Z
G
Ü
RO
K
U
L

Kokuşmuş eğitime karşı örgütlü mücadeleye!

TC devletinde yap-boz tahtasına dönen eğitim sisteminde liseliler olarak her gün yeni bir değişikliklerle karşılaşmaktayız. Egemenler zaten çürümüş olan eğitim sistemine getirdikleri yeniliklerle sistemi daha da çürütmektedirler. Egemenler bu sistemle bir taşla 2 kuş vurmaya çalışıyorlar. Hem liselileri apolitikleştirerek kendileri için tehlikeli durumdan çıkarmak hem de zaten ticarileşen, müthiş bir rant alanına dönen eğitim sistemini daha da ticarileştirmeye çalışmaktadır.

Son olarak tam bir belirsizlik haline dönen ve eğitim sisteminin ticarileşmesinin en naçizane örneklerinden biri olan dershanelerin kapatılıp kapatılmaması tartışması yaşanıyor. Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı' 1 Ocak 2014'ten itibaren 'özel eğitim kurumu' ruhsatları dershaneler için yenilenmeyecek, yeni ruhsat verilmeyecek' açıklamasıyla bu tartışmalara son noktayı koydu.

Peki şimdi ne olacak? Dershanelere giden yaklaşık 1.300.000 öğrencinin durumu ne olacak? Dershanelerde çalışan yaklaşık 52.000 öğretmen işsiz mi kalacak?

Dershanelerin kapatılması meselesinin aslında tam bir aldatmacadan ibaret olduğunu anlamak pekte zor olmasa gerek. Yeni düzenlemelerle dersane ismiyle kurum açılmayacak ama başka bir isimle mesela okula yardımcı kurum adıyla açılırsa buna engel olunmayacak. Bu nokta da ise dershaneler değişmeyecek sadece tabelalarında değişiklikler olacak demek doğru olmuyor çünkü yapılan değişiklikler birçok hak gaspına neden olacak. Bu değişikliklerle hedeflenen asıl amaç egemenlerin ve ders-

hane sahiplerinin karlarına kar katmalarıdır.

Bu bağlamda yapılması planlanan değişikliklere bir göz atmakta fayda var. Yeni düzenlemelerle dershaneler üzerindeki MEB denetimi ortadan kalkıyor. Artık açılacak kurumlar ağustos ayında MEB'e yılsonu raporu yazmayacak. MEB öğrenci ücretlerinin tespiti, ilanı ve tahsil edilmesi konusunda, alınan ücretlerin ilan edilen miktarlara uygun olup olmadığını denetlemeyecek. Yani bundan sonra açılacak kurumlar istediği ücreti belirleyebilecek. Açılacak kurumlar kendi aralarında anlaşarak emekçi çocukları için çok yüksek ücretler belirleyebilecek. Bu durumun özü aslında dizginsiz sömürüdür.

Devlet okullarında verilen niteliksiz eğitim ve adaletsiz eğitim sistemi bu okullarda okuyan yoksul çocuklarını dershaneye gitmeye mecbur bırakmaktadır.

Egemenlerin dizginsiz sömürü politikaları bununla da sınırlı kalmıyor. Nabi Avcı "Biz, ayrıca dershanelerin özel okula dönüşebilmeleri için arsa, kredi kolaylıkları gibi teşvikler de öngörüyoruz" açıklamasını yapmıştır. Egemenler dershanelerin özel okullara dönüştürmesini teşvik etmektedirler. Peki ne için? Çünkü para dolu kasalarını daha da doldurmak için.

Egemenlerin bu düzenlemesi içinde çok fazla şey barındırmaktadır. Mesela MEB'in dershaneler yerine açılacak olan kurumlar üzerinde ki denetimi ortadan kalkınca karma eğitim şartı da ortadan kalkacak. Bu durumda isteyen kurumlar kadın ve erkek öğrencileri ayrı sınıflara yerleştirebilecek. Bu durum zaten devletin liseliler arasında yaymak istediği cemaatleşmenin hızını arttıracaktır. Ya da özel kurumların açılacağı binalarda meyhaneye bar gibi işletmeler açılabilir. Ayrıca açılacak olan yeni özel okullar hiçbir yere bağlı olmadığı için şikâyet mercii bulunmayacak. Yani bizlere yapılacak her hangi bir haksızlıkta o kurumu hiçbir yere şikâyet edemeyeceğiz.

Egemenler dershaneleri getirdikleri yeni düzenlemelerle saldırılarının boyutunu arttırmaktadır. Yoksul çocuklarına umut diye öne sürülen eğitim sisteminin aslında bizler için bir umut olmadığı bu yeni düzenlemelerle daha da anlaşılır olmaktadır. Umut bu kokuşmuş eğitim sistemine karşı mücadele etmektir. Tüm liseli halk gençliğini Liseli YDG saflarında bu kokuşmuş eğitim sistemine karşı mücadeleye çağırıyoruz.

Dersim 'de Yozlaştırma Politikalarına Geçit Vermeyeceğiz!

Bugün Dersim'de devletin kansız bir sindirme operasyonu sürdürdüğü hepimizce bilinmektedir. Birahane ve fuhuş sadece bunun bir ayağıdır. Son on yıldır Dersim'de onlarca birahane açılmış ve çoğunda kadın çalıştırmaktadır.

Birahane kadın çalıştırmanın ne anlama geldiği ve neye hizmet ettiği ortadadır. Ve bu Dersim'in hala da kanayan bir yarasıdır. Her ne kadar bu mekânların sahipleri ve devletin kuruluşları tarafından olay meşrulaştırılmaya ve kadınların sadece "garsonluk" yaptığı öne sürülürse de bu yalanların artık hiçbir etkisi ve geçerliliği de olmayacaktır. Ancak Dersim halkının sabrının sınanmaya çalışılması elbet kendi zararına olur ve bunun bir örneği de geçtiğimiz günlerde yaşandı.

Daha önce de defalarca hem halk tarafından hem de devrimciler tarafından uyarılan birahane sahipleri hiç oralı olmamışlar ve yaptıkları işi gitgide boyutlandırmışlardır. Dersim kamuoyunda ciddi bir sıkıntı ve sorun haline gelen bu durum nihayetinde bir sosyal patlamaya yol açtı. Özellikle de gençliğin oluşturduğu kitle artık birahanelere karşı tahammülsüz hale gelmiş ve bir birahane çıkar çıkmaz bardağı taşıran son damla olmuştu. Gençliğin çoğunluğu oluşturduğu kitle birahaneleri tahrip etti.

Aynı zamanda Dersim' de cemaatlerin yoğunlaşması ile beraber açılmaya çalışılan, önceleri halk etkisinden kaynaklı açılmayan fakat son bir kaç aydır açılmış bulunan BİM de tahrip edildi. Gezi Direnişi ile birlikte üstündeki ölü toprağı atan Dersim halkı artık sessiz kalmayacağı mesajını verdi böylece.

Her zamanki gibi burjuva-feodal kalemşörler ise birahanelerin tahrip edilmesinden; çalışan kadınların gönderilmesinden; Dersim halkının kadının cinsel bir meta haline dönüştürülmesine, bunun üzerinden kar elde edilmesine karşı yürüttüğü mücadeleden rahatsız olduve olayların içini boşaltmak, farklı yön- lere çekmek istedi.

Birahane adını kullanmadan "içkili restaurant" veya "kadın garsonçalıştıran alkollü lokantalar" diyerek olayı farklı yerlere çekmeye çalıştılar. Keza BİM'e karşı gelişen tepkiden hiç söz edilmedi. Bu da Dersim halkının mücadele ettiği bu olguların direk devlet eliyle sistematik olarak planladığını ve uyguladığını göstermektedir. Fakat herkes şunu iyi bilmelidir ki Dersim halkı devletin bu saldırı politikalarının farkındadır ve her daim kendini bu saldırılara karşı savunacaktır. Kültürümüzden ve mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz!

Dersim 'den bir YDG 'li

İlk Ödev

Teknoloji kuşağıydı bu kuşak. Gençlik ya bilgisayar başındaydı yada elinde telefon vardı. Taki öğün gelene kadar. 27 Mayıs Gezi direnişinin ilk günü.. O gün gençlik için çok önemli bir gündü. Gençlik artık bilgisayar başında değil sokaklarda, alanlarda, kitlelerle iç içeydi. Gençlik uyanmıştı bir şeylerin farkına varmaya başlamıştı yani anlayacağımız faşist devletin başı beladaydı.

Gençlik sokaklarda yaşadığı olayların televizyonda çarpıtıldığını görünce anlamıştı medyanın yandaş, polisin katil, devletin ise faşist olduğunu. Bunların farkına varan gençlik, artık susmayacaklardı hakkını sokaklarda arayıp, hesap soracaktı. Bu gençlik, faşist, milliyetçi bir eğitime esir olmuştu, "**ne mutlu türküm diyene**" demeye zorunlu kılınmıştı. Değiştiler artık onlar için Kürt, Türk, Alevi, Suni diye bir ayırım yoktu meydanlarda, omuz omuza direndiği yoldaşı vardı yanı başında.

Yıllarca empoze edilen şoven ırkçı dalga, Gezi Ruhunda kırılmış ve yerini ortak mücadeleye bırakmıştı. İrkçı-Şoven örgütlerin bu durumu engellemeye çalışması nafileydi artık. Devrimci iradenin müdahalesinin de etkisiyle güneşin çocukları güneşin sofrasına oturmuştu artık. Bizler liseli gençlik olarak bu

alanda yerimizi aldık. Eğitim sisteminin bozukluğu, paran varsa oku anlayışı, kadın ve LGBT gençlere yönelik cinsiyetçi ayrımcılık, ırkçı ayrımcılık ve birsürü neden bizi sokağa çıkardı ve gezi barikatına umut olmaya, öğrenmeye gönderdi. Artık ders zili çalmıştı.

Dersim adı direnişti. Faşizme karşı direnişti. Dostluğu öğrendik, paylaştık, beraber güldük beraber dövüştük. Ve beraber öldük. En iyilerimizi verdik düşmana. Ama dedikya umut olduk bu direnişte. Geliyoruz gidenleri aratmayacak kadar iyi ve cesur, faşizmi yok edecek kadar inançlı geliyoruz.

Katıldığım ilk eylemde aslında Gezi Direnişi. YDG ile o zaman tanıştım diyebilirim. Örgütlü olmanın avantajlarını ilk o zaman gördüm. Ortak hareket etmenin verimini ve başarısını ilk orada hissettim. Çevremizde bir sürü örgütsüz genç vardı ve örgütlenmenin acil ihtiyaç olduğunu ilk orada gördüm.

Liseli Yeni Demokrat Gençlik olarak bizler liselilere her zamankinden daha fazla gitmeli ve daha fazla politika üretmeliyiz. Politika üretmek politik olmaktan geçer. Bu yüzden hem kendi gelişimize hız vermeli hem de bıkmadan usanmadan gençliğe gitmeliyiz. İşte Gezi dersinin ilk ödevi bu. Sınıfta kalmak yada sınıfı geçmek bu ödevi yani sorumluluklarımızı yapma durumuna bağlıdır. İyi ki varız ve seni er yada geç yıkacağız faşizmi.

İstanbul İmam Hatip Lisesi'nden Bir YDG 'li

Gençlerde Uyuşturucuya Ve Çeteleşmeye İzin Vermeyeceğiz!

Derinlerine, köküne, başlangıcına inmemiz gereken bir sorun gözlemlemektedir bu son süreçte...

Bahsettiğimiz bu sorun Gezi sürecinde tanıdığımız 90'lar kuşağının, arka yüzünde yatan çeteleşme ve uyuşturucu kullanımıdır. Aradığı cevapları arkadaşlarında, ailesinde ve çevresinde bulamayan gençlik kendisini uyuşturucuyla içiçe buluyor. Sonrasında kaba bir tabirle söyleyecek olursak; "arkasında duran" abilerine özenerek çeteleşmenin ilk adımını atmış oluyor.

Görmekteyiz ki çevremizde bulunan kafeler ve parklar ele geçirilmiş, ailelerin önünden geçerken bile "umarım oğlum-kızım buralarda takılmıyordur" dediği bir hal almıştır. Ayrıca bu kafe ve parkların içinde veya çevresinde bıçaklı, sopalı kavgalar bize çeteleşmenin var olduğunu göstermektedir. Sürekli gidip geldikleri kafelerin ve parkların isimlerini kendilerine çete ismi yaparak çeteleşen ve mahalle aralarında kavgalara giren gençler, uyuşturucularda içiçe olduğu için mahalle halkı tarafından ne kadar tepki görürse görsün bu sorunun önüne geçilemiyor.

Peki neden?

Yoz sistemin içinde kendilerini bulan bu gençlerin birde bunun üstüne silahlı, bıçaklı, uyuşturucu sahibi çetelere ilgi duyması, onlara özenmesi bize, ailelere ve mahalle halkına bu sorunu doğuruyor. Birde sol kültürün ağırlıklı olduğu semtlerde faşist devletin çetelere karşı hoşgörülü yaklaşımı

bu sorunu fazlasıyla tetikliyor . Bir önlem alınması yerine bu çetelerin arkasında duran devlet , birde bunun üstüne okullarda ve kültür merkezlerinde uyuşturucuya karşı yaptığı seminerlerle halkın gözünü boyamaya devam ediyor . Fakat hepimiz biliyoruz ki Gezi sürecinde halkımız devletin gerçek yüzünü görmüştür. Devletin sol kültürlü semtlerde yaptığı bu asimile etme politikasına karşı örgütlü bir şekilde tepkimizi dile getiriyoruz.

Biz de bu durum üzerine, her durumda olduğu gibi pleter görüş, sınıf bilinciyle yaklaşmalı ve yine burjuva sistemin ortaya çıkardığı bu soruna karşı savaşmalıyız. Yoldaşlarımızla bu sorunu her fırsatta dile getirip en başta çevremizdekileri bilinçlendirmeliyiz. Daha sonrasında ise devrimci duruşumuzla kitlelere yönelip, kitleleride bilinçlendirmeliyiz. Çevremizde gördüğümüz kafe, park gibi yerlerde bulunan bu gençleri uyarmalı bu tarz hareketlere asla izin vermemeliyiz. Sık sık duruşumuza yakışacak şekilde "biz ne yaptık" yada "ne yapmadık da" böyle diye kendimize soru yöneltmeliyiz. Elbette her seferinde farklı bir cevaba ulaşacağız. Son olarak yapacağımız sosyal etkinliklerle gençlere ulaşip onları saflarımızda değiştirip, dönüştürmeliyiz. Unutmayalım ki uyuşturucuya bulaşmış gençlere bu etkinliklerle ulaşmasak bile, henüz uyuşturucuya bulaşmamış bir çok genci kazanabiliriz.

(İstanbul 75. Yıl DMO Lisesinden bir YDG 'li)

Hocam 90 Kuşağı Burada!

Okullarda siyaset istemeyen faşist hükümet, okullarla ilgili aldıracağı ve aldıracağı her kararın arkasında gençliği sindirmek ve korku furyası yaratmak istiyor.

Gezi sürecinde ayaklanan lise öğrencileri için alınan veya düzenlenen "Ortaöğretim Disiplin Yönetmeliği" bu durumun en büyük kanıtıdır. Ayrıca bu yönetmelikte bulunan maddeleri incelediğimizde, okullarda siyaset istemeyen bu gerici zihniyetin, kendi siyasetini rahatça yaptığını tanık oluyoruz.

Yeni dönemde okul yönetiminide tamamen sarıp sarmalayan bu yönetmeliğin yanısıra okul yönetimi ile polis arasındaki işbirliği ise lise öğrencilerinin bu faşist zihniyeti ne kadar korkuttuğunu, tedirgin ettiğini gösteriyor. Korkuyorlar çünkü Gezi Direnişinde biz liselilerin gücünü gördüler. Korkuyorlar çünkü, bizler eğer istersek ve örgütlenirsek her şeyi değiştirebileceğimizi gördük ve tüm dünyaya gösterdik. Gezi Direnişin de sokaklar bize okul, barikatlar ise bazen engüzel ders oldu. Şimdi ödev zamanı. Yani örgütlenme ve mücadeleyi büyütmeye zamanı. Faşist zihniyete karşı kullandığımız orantısız zekâ bizim aldığımız notların garantisidir. Onların her alanda yaratmak istedikleri tektip anlayışa karşı mizah cephesini

açmış ve başarılı dersler vermişizdir Gezi Direnişinde. Hatta direnişe damgasını vuran mizah en büyük silahımız olmuştur kimi zaman. Artık hiç bir şey eskisi gibi değil, olmasında mümkün değil... Gezi sürecinde tanınan 90 kuşağında artık kendilerinin tanınması gibi, devleti, polisi ve medyayı tanıyor. 90 kuşağı bilgisayar başında oturuyor diyenlere karşı Gezi'de adeta yeni bir destan yazan bu kuşak, polisin, medyanın ve devletin gerçek yüzünü görmüştür. Ve yaratıcı zekâsıyla bu devlet-polis-medya üçgenine gerekli cevabı vermektedir.

Biz Liseli Yeni Demokrat Gençlik olarak "#BAŞKALDIRIYORUZ" şiarıyla, "Baskıcı disiplin yönetmeliğine son", "Katil polis liselerden defol", "Eşit parasız bilimsel anadilde eğitim", "Liselerde polis – okul yönetimi işbirliğine son" başlıkları altında okullarda, dershanelerde ve arkadaş ortamlarında tartışıyoruz, fikir alıyoruz ve yol haritamızı çiziyor. Yaptığımız dergi çalışmalarında liseli arkadaşlarımızı bilinçlendirmekle birlikte yaptığımız sticker, stand, afiş çalışmalarında ise liseli arkadaşlarımızı örgütlü bir şekilde bu faşist ve gerici zihniyete karşı durmaya çağırıyoruz.

Bizim bu zihniyete karşı tavrımız ve duruşumuz değişmedi ve değişmeyecektir.

Sarıgazi Liseli Yeni Demokrat Gençlik

Umudu bırakma, dayan Berkin

Yaşama tutunmaya çalışan 14 yaşında bir çocuk. Kara gözleri şimdi hastane odasının yoğun bakım ünitesinde kapalı ama inatçı yüreği hala bir kuşun özgürlüğe ilk uçuşu kadar ürkek, bir bebeğin ilk gülüşü kadar gerçek. Berkin bir savaşçı, cesur ve yenilmemeye kararlı bir savaşçı...

Henüz 14 yaşında genç bir yürek. Polislin kafasına atıldığı gaz kapsülü yüzünden günlerdir yoğun bakımda ölümüne karşı yaşam mücadelesi veriyor. Berkin Elvan şu anda Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yoğun bakım ünitesinde gözlerini kapamış, yatıyor.

Annesi dışarıda Berkin'i beklemekten vazgeçmezken babası ve ablaları ise yoğun bakım koridorunda Berkin'in gözlerini açmasını ve gülerek "ben yenilmedim" demesini bekliyor. Berkin vurulalı bugün (29 Ekim) tam 135 gün oldu. Dayısı ve babası durumunda bir değişiklik olmadığını yapılan her hareketinin ise refleks (aniden gelişen) hareketler olduğunu söylüyor. Berkin gözleri kapalı derin uykuya dalmış rüyalar görüyor. Anne oğlu için ağlamaktan, baba oğlunu beklemekten ve kardeşleri Berkin'e hediye almaktan vazgeçmiyor.

Rüyanda beni gör Berkin

Berkin yatarken annesi yanına gidiyor. Gözyaşları

içinde ayakta durmakta zorluk çekerek "annem, oğlum annen seni bekliyor. Çok uyudun Berkin'im; rüyanda beni de gör, bak ne haldeyiz, artık uyan" diyor hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak. Annesi sürekli rüyasında Berkin'i gördüğünü söylüyor. Berkin'in de onu rüyasında gördüğünü. Anne ağlayarak "Neden çocuklarımız ölüyor ki? Alevi olduğu için mi, Dersim'li olduğu için mi? Bu düşmanlık niye? Çocuklarımıza duyulan bu kin niye?" diye soruyor. Aslında cevap çok basit ve soruların cevapları geçmişten süren ve Gezi Ayaklanması'nda saklı.

Bu korku, düşmanlık neden?

Bu düşmanlık Berkin'in Gezi Ayaklanması'nın başlaması ile heyecanlanan bir yüreği olduğu için mi? Bu korku, bu düşmanlık neden ekmek almaya giden 14 yaşında ki bir çocuğu nişan alarak vuracak kadar pervasız?

Gezi Ayaklanması'nda polislin gazlarına, joplarına mermilerine korkmadan milyonlar olup cevap verdiğimiz için. Bu pervasızlık kendisinden (devlet-polis) zerre kadar korkmayan bu insanların öfkelerini bastıramayan kolluğun, 14 yaşındaki bir çocuk karşısında kendisini ispat etmesi... Ya da bizlerin onurlu bir geçmişi varken onların sadece kanlı elleri ve onursuz bir geçmişi olduğundan kaynaklı mı bu pervasızlık?

Bunlar polislin acizliğinden doğan korkusu ve düşmanlığı. Ama Berkin bu düşmanlara, yılanlara, çıyanlara rağmen yürümekten, koşmaktan vazgeçmeyecek.

Berkin eskiden olduğu gibi yine top peşinde koşacak düşerek dizini kanatacak ama dizindeki yaranının sızlamasına aldırmadan tekrar kalkacak ve top oynamaya devam edecek. Şimdi de Berkin kafasına isabet eden kapsülün yarattığı yaraların ağrısına ve büyüklüğüne aldırmadan uyanacak ve tekrar o fırına ekmek almaya gidecek.

Umudumuzla güneşe yürüyoruz

Daha 14 yaşında Berkin, önünde yaşayacağı umut dolu günleri var. Faşizm buna ne kadar izin vermek istemediyse de umudun çocukları büyümekten asla vazgeçmeyecek. Özgürlüğün evlatları uyuduğu uykudan uyanacak, Berkin'i yoğun bakıma hapsedenlerden Ethem'i, Abdullah'ı, Ali İsmail'i, Mehmet'i katledenlerden elbet hesap soracak. Bu genç bedenleri bizler güneşe uğurladık. Onları öldürdüklerini sanan polisler yanılıyorlar. Bizler yoğun bakımda uyanan umudumuzla (Berkin) güneşe uğurladıklarımızın izininden güneşe yürüyoruz. Dün Berkin için yapılan açıklamaya saldıranlar bugün Ethem'in insanlık davasına gidenlere saldırıyor. Bu saldırılar boşa değil biliyoruz. Bizden, gençlerden korkuyorlar yüreği büyük Berkin'in ayağa kalkmasından korkuyorlar. Onlar da biliyor ki artık hiçbir şey eskisi gibi değil ve olmayacaktır.

Kelepçeler Açılsın İsyân Marşı Baş-la-sın!

Malumunuz Gezi İsyânıyla beraber devletin muhalif kesimlere yönelik saldırıları gün gün artmaya devam etmektedir. Bu saldırılardan nasibini alan alanlardan bir tanesi de taraftarlardır. Her kesimin kendi sorunu doğrultusunda katıldığı Gezi İsyânında taraftarlarda yer almış, devletin neo-liberal politikalarını protesto etmişlerdir.

Devlet; iktidar-daki hâkim sınıfın ezilen sınıfa karşı kullandığı bir baskı aracıdır. Kendine tehdit oluşturan kesimlere karşı bu gücü kullanmaktan geri kalmaz, çıkardığı yasalar da hep bu doğrultudadır. Gezi İsyânından AKP hükümeti o kadar korkmuş olacak ki Emniyet teşkilatının bir yıllık gaz stokunun bitmesi bunun göstergesi.

AKP hükümetinin şüphesiz Gezi İsyânında kendine tehdit olarak gördüğü kesimlerden bir tanesi de taraftar gruplarıydı. Sisteme karşı bir duruş gösteren taraftar grupları da AKP hükümetinin “gözüne” girmeyi başarmış olacak ki kendilerine operasyon çekilerek birden fazlası tutsak edilmiştir. Tribün kültüründe atkılarının çok önemli yeri vardır. Taraftarların olmazsa olmazlarından bir tanesidir. Ancak atkı tutan ellere kelepçe vurulmuş mahkûm edilmişlerdir.

22 Ekim gününde oynanan Galatasaray-Beşiktaş derbisinden sonra Gezi’de önde duran Ultr-Aslan, Çarşı, Genç Fenerbahçelilere yönelik operasyonlar gerçekleşmiştir. AKP hükümetinin Gençlik Kollarının bir kolu olan “1453Kara Kartallar” isimli taraftar grubunun sahaya inmesiyle de bahanesini oluşturan Gezi İsyânında öne çıkan taraftar gruplarına ve diğer kesimlere mesaj iletmıştır. Operasyonların sürmeye devam edeceği Spor Bakanı Suat

Kılıç’ın tribünlerdeki güvenlik tedbirlerini artırılması gerektiğini söyleyen açıklamasından bellidir.

Artık tribünlerde elektronik geçiş uygulaması olup maçı seyretmeye gelen taraftarların kimlik numaralarına kadar kayıt altında tutulacağı devletin çok sevdiği, özellikle son dönemde siyasi tutsakların üzerinde kullandığı kameraların tribünlerde de iki katına çıkarılacağı kimin

slogan atıp kimin slogan atmadığı daha kolay tespit edildiği bir yer haline gelecektir.

Yine Suat Kılıç “Ortada, sporda şiddet ve düzensizliğe yol açan organize eylemler var. Organize biçimde huzuru bozan olaylar nerede varsa gözaltılar o şehirlere doğru yayıl-

makta” diyerek operasyonların sadece İstanbul ile sınırlı kalmayacağını yerelerde hükümete muhalif olan taraftar gruplarına da yansıtacağını belirtmiş. “Ya bizim istediğimiz gibi ol ya da git” mesajı verilmiştir.

Hükümet taraftarları her ne kadar terbiye edebileceğini zannetse de sert kayaya çarptığının farkında değil. Yaptığı her atakta golü kendi kalesinde bulmakta, yaptığı her yasak delinmektedir. Her hafta bir maçta taraftarlar gezi isyanını selamlamakta gezi şehitlerinin pankartlarını asmaktadır.

Direnış kültürü tribünlerin içinde hep var olmuştur, bundan sonraki süreçlerde de var olacaktır. Baskıların bizleri de yıldırılmayacağı mesajı çoktan verilmiş, “Her Yer Taksim Her Yer Direniş” sloganlarıyla statları inletilmiştir. Böylece devletin işinin kolay olmadığı da gösterilmiştir.

Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı gibi tribünlerde eskisi gibi olmayacak; faşizme geçit vermeyecektir.

İzmir’den Bir YDG’li

FORUM

Gezi ruhuyla örgütlenmeye!

Tahmin edilenden çok daha büyük bir politik etki yaratan Gezi Ayaklanması, uzun yıllardır harekete geçmeyen toplumsal öfkenin bir patlaması olarak ülkemizde sınıf mücadelesinin geleceği anlamına tarihsel bir rol oynadı. Bu halk hareketinin en önemli özelliklerinden biri, genel olarak demokrasi ve özgürlük mücadelesinin ön plana çıkması ve toplumun kültürel bağlamdaki sorunlarını gündemleştirmesiydi.

Gençlik de bu dönemde özellikle pratikte çok önemli bir yer almıştı. Gençlerin dinamik yapısı ve göstermiş olduğu yaratıcılık gezi sürecinin sürekli diri kalmasını sağlamıştı. Nitekim Gezi sürecinin aktif direniş günlerinin ardından da gençliğin dinamik yapısı ve yaratıcılığı sonlanmamıştır. ODTÜ ve Tuluçayır bu durumu kanıtlar niteliktedir.

Gezi Ayaklanmasının etkisi 7'den 70'e herkeste görüldüğü gibi gençlikte de örgütlü hareket etme ihtiyacı artmaktadır. Bu ihtiyacın artmasıyla artık bir üniversitedeki herhangi bir öğrenci, fakültesindeki ya da üniversite özgülündeki tüm sorunları tespit edip, bu konu üzerinde kafa yorup, sorunlara karşı gelebiliyor. Örneğin ülkenin genelinde yaşanan bir sorun olan yurt sorununda hep birlikte toplantılar alınarak refleks eylemsellikler gerçekleştiriliyor. Gezi sürecinde polisin saldırmasına karşı korkusuzca çatışan gençlik, bu sene üniversitelere gelecek olan devletin polisine de muazzam bir öfke vaat ediyor.

Böyle bir süreç içerisindeyken, YDG olarak yürüttüğümüz "Polis defol üniversiteler bizindir" kampanyasındaki taleplerimizi daha fazla öne çıkartmamız gerekmektedir. Taleplerimizin net bir şekilde ortaya koyulup savunulması, örgütlenmeye açık olan gençliğin YDG'nin politikalarına ilgi duyulmasını sağlayacaktır. Bu sebeple her seferinde taleplerimizi daha güçlü bir şekilde dile getirmek önemli bir yerde durmaktadır.

Devlet terörü ile kaybettiğimiz Ethem'in, Ali'nin, Abdullah'ın, Mehmet'in, Medeni'nin, Ahmet'in, Serdar'ın, Hasan Ferit'in katillerini üniversitemize sokmayacağız. Özerk, demokratik üniversite talebimizi daha güçlü bir şekilde dile getireceğiz. Kampanyamızın çalışmalarını pratik içerisinde olmak isteyen, örgütlenmek isteyen

gençlikle birlikte yürütmeliyiz ki örgütlenmenin bilincine varılan şu dönemde daha hızlı bir şekilde örgütlenelim-çoğalalım.

Devlet korkmakta haklı...

Erdoğan'ın, üzerinden aylar geçmesine rağmen her fırsatta lafı Gezi'ye getirmesi, pervasız bir şekilde gençlik üzerinde fişlemeler yapması, yeni yeni yasalar çıkartması, "Artık biz özel güvenlik değil, devletin kendi güvenlik güçlerini üniversitemize yerleştireceğiz. Çünkü buralarda da çok farklı şeylerin olduğunu yaşamak, görmek bizi ayrıca bir sorumluluğa itiyor" demesi, tehditler savurması, gençlik üzerindeki yoğun tutuklama furyası boşuna değildir.

Çünkü, artık karşısında daha güçlü, örgütlü bir gençlik olduğunun ve istediklerinde, bir olduklarında her şeyi yapabileceklerinin farkında. Bundan kaynaklı ki daha fazla baskı, daha fazla saldırı peşine düşüyor.

Devletin korkularından biri olan 6 Kasım çalışmaları sürecindeyiz. Faşist, baskıcı ve gerici bir eğitim sistemini daha fazla kurumsallaştırmak adına kurulmuş olan YÖK, her zamanki gibi yeni hamlelerini sergilemekten çekinmediğini bir kez daha gösterdi bizlere. Geçen sene ortaya attıkları Yeni YÖK Yasa Tasarısı üniversite öğrencilerinin akademik-demokratik-ekonomik taleplerinin önüne daha fazla set olmak anlamı taşıırken egemenlerin beklentilerine de daha iyi bir şekilde yanıt olmayı amaçlaması hiç şaşırtıcı olmamıştır. Sermayenin tam tahakkümü altında olan üniversiteler bu yasa tasarısıyla birlikte sahiplerine daha fazla kar getiren birer ticarethane olarak hayal edilmektedir.

Bu "gelişmelerle" birlikte, devletin eğitim sistemine karşı da öfkenin daha net hissedildiği bir süreçte, süreci doğru kavramalıyız. Sistemli ve bütünlüklü bir biçimde sunulan saldırılara karşı bizler de sistemli bir mücadele ağı örmeliyiz. Gezi sürecindeki örgütlenme aşısıyla, 6 Kasım'ı hep bir elden örgütlemeliyiz. Gençliğin talepleri olan taleplerimizi hep bir ağızdan haykıracağız. Gezi ruhunu 6 Kasım'a taşıyarak, geleceğimiz ve özgürlüğümüz için alanlarda olacağız!

Amed'de okurlarımıza baskı

Amed'de polislin Yeni Demokrat Gençlik okurlarının ailelerine yönelik baskıları devam ediyor. 8 Ekim'de bir okurumuzun ailesini arayarak ailesinden sözde okurumuzun neler yaptığına dair bilgi almaya çalışan polis, aileyi tedirgin etmeye ve bu yolla okurumuzu baskı altına almaya çalıştı. Yine aynı gün bir başka okurumuzun ailesini arayarak emniyete çağırın polis, ailenin emniyete gitmemesi üzerine iki gün sonra baskılarını artırarak aileyi emniyete gitmek zorunda bıraktı.

Emniyette yapılan "sohbette" kolluk kuvveti, okurumuzun ders notlarına ilişkin transkripti ailesine vererek okurumuzun alttan dersleri ve devamsızlığına ilişkin bilgiler vermiş. Bununla yetinmeyen polis okurumuzun son bir ayda 8 eyleme katıldığını söyleyerek, çeşitli za-

manlarda çekilen fotoğrafların yasadışı eylemlerde çekildiğini iddia etmiş. Ardından da "Burada 3 örgüt evi var, biz bunların adreslerini ve burada kalan örgüt üyelerini biliyoruz" diyerek, diğer YDG okurlarının isimlerini de vererek ailede güvensizlik uyandırmaya çalışmıştır. Amed'de son süreçte kampanyalarla gelişen hareketlilik, düşmanın ilgisini çemiş olacak ki, "alınmaları yakın" şeklindeki tehditlerle bu dostane sohbetini(!) sonlandırmış... Bizleri ailerimize yönelik yaptığı tacizlerle ve gözaltılarla, tutuklamalarla, işkencelerle yıldırabileceğini düşünenler şunu iyi anlamalıdır ki, biz özgür bir geleceğe giden yolun dikenli olduğunun başından beri farkındayız! Devletin tüm bu saldırılarına cevabımız: Bu daha başlangıç mücadeleye devamdır!

ODTÜ direniyor!

Eylül'den bu yana devam eden ODTÜ isyanının ateşi hiç sönmüyor. 26 Ekim'in akşam saatlerinde "**Ormanlar halkındır, rantın yolunu durduracağız!**" şiarıyla A1 kapısından A4 kapısına yü-

rümek isteyen öğrencilere ve mahalle halkına kolluk kuvveti tarafından yine müdahale edildi.

Saldırı sırasında TOMA, Akrep gibi zırhlı araçlar ve helikopter kullanılan kolluk kuvveti çok sayı da biber gazı ve ses bombası kullandı.

Ormanlık alanların ve ağaçların rant alanı haline gelmesine karşı koyanların önüne barikatlar ören kolluk kuvveti, yeni bir silah olan ve yakın mesafeden kullanıldığında ya-

ralanmaya yol açan köpük fişegini de kullandı. Kullanılan biber gazı kapsüllerinden kaynaklı tutuşan çalılıklar ise direnişte olan öğrenciler tarafından söndürüldü.

Kolluk kuvvetinin yaptığı bu saldırılara karşı aralarında YDG'lerinde bulunduğu kitle, havai fişeklerle, barikatlarla karşı koydu. Kampüsün içerisinde yurtlara giden yolda kurulan barikatlarda direniş uzun sürdü.

AÜ'de saldırı

24 Ekim'de "8. Uluslararası Türk Kongresi" dolayısıyla Anadolu Üniversitesine gelen Hüseyin Çelik ve Eskişehir Valisi Güngör Azim Tuna'yı protesto etmek isteyen öğrenciler saat 10.30'da İktisadi ve İdari Birimler Fakültesi önünde toplandı. Kongrenin yapılacağı Atatürk Kültür Ve Sanat Merkezi binasına doğru yürüyüşe geçen öğrencilerin önü üniversitede görev yapan özel güvenlik ve polislin kurduğu barikat ile Hukuk Fakültesi önünde kesildi.

Aralarında YDG, ESP ve diğer devrimci kurumlardan öğrencilerinde bulunduğu kitle, barikatı geçmek üzere hareketlenirken özel güvenlik birimleriyle arbede yaşandı. Bu sırada polislerde öğrencilere müdahaleye ve gözaltı yapmaya başladı. Müdahale sırasında Özgür Gelecek'in gönüllü muhabirine de saldıran polis, kadın öğrencilere karşı cinsiyetçi küfürler savurdu. Toplam 10 öğrenciyi gözaltına alan polis, öğrencilerin geri çekilmeyerek direnişe devam etmesiyle gözaltıları serbest bırakmak zorunda kaldı.

Tekrar barikata geçen polis karşısında kararlı olduklarını gösteren öğrenciler, oturma eylemi başlattı. Hüseyin Çelik ve Güngör Azim Tuna olaylar sürerken arka kapılarından okuldan ayrıldı. Daha sonra açılan polis barikatını geçen öğrenciler kongre binasına yürüdü ve sloganlar eşliğinde eylem sonlandırıldı. Eylem sırasında sık sık "Katil Polis Üniversiteden Defol", "Katil Polis Hesap Verecek" sloganları atıldı.

Eskişehir'den Bir YDG Okuru

Bolu'da faşist saldırı

Bolu İzzet Baysal Üniversitesinde okul başladığından beri faşistler tarafından; devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere karşı sözel ve fiziksel olarak devam eden saldırılar 10 Ekim tarihinde ayyuka çıktı.

Ülkücü bir grup tarafından yurtsever öğrencilere sözlü sataşmalarda bulundular. Aynı saatlerde Abant Devlet Yurdunda kalan yurtsever dostlarımızı ülkücüler, bıçakla tehdit ederek provokasyon yaratmak istedi. Daha sonra Faşistlerin saldırmasıyla birlikte bir arbeye yaşandı. Çıkan arbeye de polisler yurtsever öğrencileri biber gazı sıkarak gözaltına aldı. Olayın arkasından polis öğrencileri koruma bahanesiyle ortaya aldıktan sonra faşistler yeniden saldırıya geçti. **Abant İzzet Baysal'dan Bir YDG Okuru**

Ege'de öğrencilere saldırı

Ege Üniversitesi'nde TGB-ÖGB işbirliği içerisinde öğrencilere saldırı. Birkaç günden bu yana devrimci, demokratik gençlik örgütlerinin afişlerinin yırtılarak yerine 29 Ekim afişlerinin asılması ve sözlü sataşmalarda bulunulması 25 Ekim tarihinde bıçaklı satırlı saldırıya dönüştü.

Devrimci, demokrat gençlik kurumlarının afişlerini yırtan TGB'li faşistler ÖGB eşliğinde satırla Ege Üniversitesi öğrencilerine saldırarak iki öğrenciyi yaraladı. Devrimci, sosyalist öğrencilerinin astığı afişleri yırtmasına tepki gösteren üniversite öğrencilerine saldıran TGB'liler "**Mustafa Kemal'in askerleriz**;" şeklinde sloganlar attı.

Gün boyu devam eden gerginlik sonucu öğle saatlerinde 30 kişilik faşist bir grubun Grand Cafe'deki öğrencilere saldırıldığı belirtildi. Bu elinde sopa ve satırlarla üniversitelilere saldıran faşist grubun içinde sivil polis de olduğu söyleniyor. Keza saldırı sırasında ortada görünmeyen ÖGB'nin o sırada nerede olduğu sorusunu akıllara getiriyor.

İÜ'de "renkli" gerginlik!

İstanbul Üniversitesi'nde her Salı yaptığımız forumlarda aldığımız kararlardan birini gerçekleştirmek için 8 Ekim Salı günü Merkez Kampüs'te boyalarımızla merdiven başında toplandık. Çevremizdeki arkadaşlara "yaşamımızı tekdüze yapmak isteyenlere, karanlığa karşı herkes merdiven boyamaya" diyerek çağrı yaptık.

ÖGB'ler merdivene gelerek boyama işini engellemek istedi. Sloganlarımızla ve ajitasyonlarla durumu teşhir ettik. Daha sonra ÖGB'leri merdivenden indirmek için harekete geçtik. Birçok öğrencinin desteği ile ÖGB geri çekilmek zorunda kaldı. Merdiven boyama eyleminden sonra yaptığımız

Pertek'te polisin "Özgür Gelecek" korkusu

Devrimci, Sosyalist basından rahatsız olan polis; okurlarımıza yönelik baskılardan ve YDG afişlerine saldırıdan sonra bu kez de hedefine gazete dağıtımını aldı.

13 Ekim günü gazetemiz Özgür Gelecek'in dağıtımını yapmak, kitlelere ulaştırmak için çaba sarf ettiğimiz sırada önümüz sivil polislerce kesilerek gazete hakkında bilgi almaya çalışılmış, çantalarımız aranmak istenmiş, karşı koyduğumuz sırada ise kimlik kontrolü yapılmaya çalışılmıştır. "*Demokrasi dersleri vermeyi de ihmal etmeyen*" polisler, kendilerince kurguladıkları ileri demokrasiden bir süre sonra bizleri zorla karakola götürerek burada da sözlü tacizde bulunmuşlardır. Umud yayıncılığa ait olan kitaplarımızın kontrolünden sonra serbest bırakmak zorunda kalan polisler gözaltına alınırken göstermedikleri tavırlarını serbest bırakırken göstermişlerdir. Bilinmelidir ki; baskılara, göz altılara, engellemelere rağmen gazetemiz "*Özgür Gelecek Susmadı Ve Susmayacak*"

Pertek YDG

mız forumda amfi isimlerini değiştirme kararı aldık.

İstanbul Üniversitesi YDG

YDG'liler Tuzluçayır'daki polis terörünü anlatıyor:

“Copla ve tek melerle saldırdılar”

Miting bittikten sonra kitleyle birlikte cami-cemevi inşaatına doğru yürüyüşe başladık. Polisin saldıracağı zaten konser sırasında üzerimizde gezen helikopterden ve etraftaki sivil polislerin yoğunluğundan belliydi. İnşaata gelmeden akrep ve TOMA ile saldırı başladı. Bu sırada çevik kuvvet polisleri de alana dört bir yandan girmişti... Ben de akrep ve TOMA ile ilk saldırı başladığında gazın etkisiyle arkamı dönerek geri çekilmeye çalıştım. Ancak arkamı döndüğünde onlarca çevik kuvvet polisini gördüm. Elllerinde copla saldırıya hazır bir şekilde bekliyorlardı. Ve beni görünce saldırmaya başladılar... İsteseleler gözaltına da alabilirlerdi ancak dayak onlara daha “cazip” geldi... onlar gidince yan taraftaki inşaata girdim. Burada başka bir arkadaşla birlikte saklandık. Bu arkadaşta da aynı yerde saldırmışlar... Biz buradan çıkmayı başardık ve yeniden kitlenin arasına girdik... Hemen hastaneye gittim... Ciddi bir durum olmadığı söylendi.

Zaten çevik kuvvet içinden çıkabileceğimi düşünmüyordum. Bu sırada Ali İsmail'in dayak yiyerek şehit düşmesi aklıma geldi. Polisin buradaki saldırısıyla onlarca kişi ölebilir ya da daha önce olduğu gibi gözünü, bacağı, kolunu kaybedebilirdi. Belki de Berkin gibi aylarca yoğun bakımda yatabilirdi. Ama bizi

bu şekilde yıldıramayacaklar; Ali İsmail ya da Berkin olacağız ama yenilmeyeceğiz; sonuna kadar mücadele edeceğiz.

“Çevik kuvvet kendine kulübe yapmış”

Tuzluçayır'da cami-cemevi projesine karşı ilk direniş başladığından bu güne çevik kuvvet inşaatın olduğu yerde nöbet tutuyor. Akşam eylemler başladığında ise azgın bir şekilde saldırıyorlar halka. Mahallenin her yerinde ise 24 saat sivil polisler geziyor. Çevik kuvvet inşaatın yanına kendisi için sürekli kalabilecekleri bir kulübe yapmış.

14 Ekim'de yapılan mitingin ardından ise kitle inşaat alanına doğru yürüyüşe başladığında da aynı şekilde saldırıya geçtiler. Bir aydan fazla bir zamandır mahalleden çıkmayan akrepler, TOMA'lar, polisler artık mahallenin her bir sokağını öğrendiklerinden daha hızlı saldırıya başlayabiliyorlar. Kitle henüz inşaatın olduğu sokağa girmeden saldırı başladı.

Gaz bombaları ve plastik mermiler aralıksız olarak kitlenin üzerine yağdırıldı. Kitle yeniden alana doğru geri çekilirken çevik kuvvetler de akrep ve TOMA'ların peşi sıra sokaklara girdiler. Biz de Abidin Aktaş Sokağa doğru koşmaya başladık. Bu sırada sokağı kesen bir başka sokaktan da akrep girdi ve kitle ikiye bölündü, iki taraftan gaz bombalarının hedefi oldu. Birçok kişi gazın etkisiyle fenalık geçirdi.

Akrep sokaktan geri çekildiğinde kitleyle birlikte yeniden alana doğru sloganlarımızla girdik ve inşaata doğru yeniden yürümeye başladık. Yine gaz bombaları ve plastik mermiler üzerimize yağdı. Bu sırada girdiğimiz bir ara sokakta bacağıma plastik mermi isabet etti. Bir arkadaşın yardımıyla yıkık gecekonduların arasında saklandık. Üç tane akrep, TOMA ve onlarca çevik kuvvet alana doğru ilerlediler. Saldırı gece saatlerine kadar devam etti. Yüzlerce kişiyi yaralayan; Ali İsmail'i, Ethem'i, Mehmet'i, Abdullah'ı, Ahmet'i, Serdar'ı, Medeni'yi, Hasan Ferit'i katleden, Berkin'imizin canına kast eden devlet bizi gaz bombalarıyla, plastik mermilerle yıldıramayacak.

“Tuzluçayır faşizme mezar olacak”

13 Ekim günü “Camiye cemevine değil, asimilasyona karşıyız!” şiarlı mitingte mahallenin birçok yerinden de yürüyüşlerle miting alanına gelindi. Devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunun ardından kurumlar adına ortak basın açıklaması okundu. Mitingde Mamak'ta LeroyMerlin mağazasında grevde olan işçiler adına da bir konuşma gerçekleştirildi. Mitingte; AKADER, BDSP, PARTİZAN, Devrimci Hareket, Emekli-Sen, YDG, Halk Cephesi, Halkevleri, Halkların Demokratik Kongresi, Kaldıraç, Köy Dernekleri, ÖDP, PSAKD, TKP, ODAK, SDP katıldı.

Mitingin ardından cami-cemevi inşaatına gerçekleştirilmek istenen yürüyüşe polis bu sefer savunmaya geçerek ve bekleyerek değil, direnişin ilk günlerindeki gibi kitleyi meydana püskürterek saldırdı. Akrebin ara sokaklara da girdiği gözlemlenirken, kitlenin meydana inme ve inşaat alanına yürüme kararlılığı gece saatlerine kadar sürdü. Çatışmalarda YDG'li bir yoldaşımız da çok sayıda polisin fiziksel saldırısına uğradı. Eylem sırasında birçok yere Partizan ve YDG imzalı yazılımlar yapıldığı gözlenirken, militanlar da “*Marks Lenin, Mao, Önderimiz İbo, Savaşıyor TIKKO*” sloganını duvarlara yazdı. Eylem, gece geç saatlere kadar süren çatışmaların ardından sonlandı.

Gerillalar Çalık Grubu'nu uyardı!

ozgur gelecek.net de yer alan habere göre TKP/ML-TİKKO Dersim Bölge Komutanlığı son süreçte Dersim'de Cevzlidere, Biçin, Hanuşağı ve Kızılveran köylerindeki doğal kaynakları talan etmek isteyen maden şirketlerini uyaran bir açıklama yaptı.

Bölge Komutanlığı yaptığı açıklamada, Çalık Grubu tarafından yayılan dedikodulara da itibar edilmemesi gerekildiğine dikkat çekti. Yapılan açıklamada devletin bölgedeki yaşam alanlarını yok etmeye çalışıldığı da belirtildi. Çalık Grubu tarafından çıkarılan dedikodulara itibar edilmemesi gerektiğinin de belirtildiği açıklama da "Son süreçte, AKP'ye yakınlığıyla bilinen Çalık Grubu adlı şirket ve onun ASYATEK VE TUĞRUL adlı taşeron firmalarının, Ovacık'ın Cevzlidere, Biçin, Hanuşağı ve Kızılveran köylerinde "Bakır madeni arıyoruz" adı altında yürüttükleri, yürütmek istedikleri çalışmalardan Partimiz haberdardır...Bu süreçte ortaya çıkan ve Parti-

mizin isminin kullandığı tüm dedikodular birer yalandan ibarettir. Partimiz, yağma ve talan düzenine karşı mücadelesine devam edecek ve bahsi geçen maden arama çalışmalarına izin vermeyecektir." ifadelerine yer verdi.

Açıklama şöyle devam etti: "Başta Ovacık halkı olmak üzere tüm halkımız Partimiz önderliğinde yürütülecek bu mücadelenin bir parçası olmalı, emperyalistlerin ve onların uşaklarının coğrafyamızı talan etmesine, halkımıza ait olan zenginliklerin yağmalanmasına, karşı aktif bir savaş yürütmelidir... Öte yandan, bahsi geçen şirketlerin temsilcileri ve çalışanları başta olmak üzere, bunlara yeme-içme, barınma, iş makinesi, traktör vb. olanaklar sağlama noktasında yardımcı olanları, bu vesile ile toprağını-arazisini satanları ve bu çalışmalara yardımcı olan köy muhtarlarını uyarıyoruz! Bu çalışmalardan vazgeçmediğiniz takdirde TİKKO gerillalarının hedefi olacaktır!"

Çanakkale'den eylemler...

ÇOMÜ'den ODTÜ Direnişine Selam!

24 Ekim tarihinde Çanakkale On Sekiz Mart Üniversitesi Terzioğlu Yerleşkesinde fidan dikimi ile ODTÜ'deki direniş selamlandı. YDG, SGD, Çanakkale Öğrenci Derneği ve Öğrenci Kolektifleri olarak ÖSEM önünde yaptığımız fidan dikimi sırasında ÖGB saldırarak fidanları elimizden almaya çalıştı. Oluşan arbedede çevredeki öğrenciler tepki göstererek bir fidana bile tahammülün olmadığını dile getirdiler.

ÖGB saldırısının ve ODTÜ'deki direnişin ajitasyonu eşliğinde yapılan fidan dikiminin ardından her hafta gerçekleştirdiğimiz ÇOMÜ forumuna geçildi. Forumda üniversitedeki sorunlarımız tartışılırken forum öncesinde yaşanan duruma ilişkin ÇOMÜ'nün, biz öğrencilerin mücadelesiyle kazanılabileceği üzerinde duruldu. Forum, öğrencilerin aile, gelecek gibi korkularına ilişkin tartışmalar yürütülmesinin ardından sona erdi.

Operasyonlar protesto edildi

Gülsuyu, Sancaktepe ve Gazi mahallesinde yapılan ve 1500 polisin katıldığı operasyonla 34 devrimci gözaltına alınmıştı. 9 Ekim Çarşamba günü saat 18.00'de Çanakkale İskele Meydanında yapılan bu operasyonlar bir basın açıklaması ile protesto edildi. Gençlik Derneği, Sosyalist Gençlik Derneği ve Yeni Demokrat Gençlik'in düzenlediği açıklamada "Katil devlet hesareverecek", "Hasan Ferit Gedik ölümsüzdür", "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz" vb. sloganlar atıldı. Açıklamaya Öğrenci Kolektiferi de destek verdi.

Çanakkale YDG

Pertek'te uygulamalı İngilizce çevirmenlik bölümünün hazırlık sınıfının Dersim-Merkez'e verilmesini protesto etmek amacıyla öğrenciler olarak önce Pertek MYO'da daha sonra ise Pertek-Merkez'de basın açıklaması gerçekleştirdik.

Yapılan açıklamada; yetersiz bilgilendirmeden kaynaklı önce Pertek'te, şimdi ise Dersim-Merkez'de ev tutmak zorunda kaldıklarımızı ve buna imkânları olmadığını vurguladık. Hazırlık bölümünün tekrar Pertek'e verilmesini istedik. Ayrıca Rektörlüğe dilekçe yazdığımızı ve dilekçelerin muhatap alınmadığını, bize hiçbir açıklama yapılmadığına dikkat çektik. Açıklamadan sonra seçtiğimiz temsilcileri bölüm hocaları ile görüşmek için okula gönderdik. Açıklama sırasında öğrencileri korkutmak ve sindirmek amaçlı Meslek Yüksekokulu'na gelen polisler "Polis defol üniversiteler bizindir" sloganları ile karşılık verildi.

Pertek YDG

Partizan, YDK ve YDG'den ODTÜ için eylem

İstanbul Sarıgazi’de 20 Ekim tarihinde ODTÜ’de yapılan gece baskını için bir eylem düzenledik. Üçler Market önünden cadde boyu çektiğimiz ajitasyonla başladı.

Yapılan ajitasyonda devletin amacının yalnızca bir yol olmadığını ODTÜ’nün tarihine ve direniş ruhuna karşılık bir saldırı olduğuna değinildi.

“Bayramda ODTÜ’yü yalnız bulacaklarını sandılar”

Yürüyüş süresince **“Her yer ODTÜ, her yer direniş”** ve **“Devrimci irade teslim alınamaz”** sloganları atıldı.

Ardından yapılan açıklamada **“Devletin ODTÜ’den geçirmek istediği yol ve rant projesi için aylardır sürdürdüğü saldırıları devam ediyor. Bayram vesilesiyle ODTÜ’yü yalnız bulacağını düşünen Melih Gökçek eli sopalı belediye ‘işçilerini’ ve onlarca iş makinesini ODTÜ’ye yığıdı.”** denildi.

Yoldaşları Bakış’ı andı

20 Ekim 1997’de Amasya Taşova’da düşman pususu sonucu şehit düşen devrimci nefer Özgür Kemal Karabulut (Bakış) Karşıyaka mezarlığındaki mezarı başında yoldaşları tarafından anıldı.

Özgür Kemal şahsında bütün devrim şehitleri için gerçekleşen saygı duruşunda “bu bedensiz celladı bilinç yener yoldaşlar!” şiiri okunurken “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganı atıldı.

Saygı duruşunun ardından şehit Partizanın mücadelesine dair anlatımda bulunuldu. Anlatımda Özgür Kemal’e dair şunlar söylendi; “O, her türlü tembelleğe, hantallığa, vurdumduymazlığa karşı kararlı bir duruş, tasfiyeciliğe karşı Marksist-Leninst-Maoist tavrın temsilcisidir. Aldığı her görevi ayırmadan, sızlanmadan yerine getirmesi ile tüm yoldaşlarına örnek bir isimdir. Mücadeleye atıldığı günden şehit düştüğü tarihe kadarki yaşamı tüm yeteneklerini mücadele için kullanma ve geliştirme çabasına tanıktır.” Anlatımın ardından da “Yoldaş seni anacağız!” ezgisi anmaya katılan yoldaşları ve dostları tarafından hep birlikte söylendi. Özgür Kemal Karabulut ve babası Necati Karabulut’un mezarlarına karanfil bırakılmasının ardından anma sonlandırıldı.

Ayrıca üç karanfil **Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan**’ın mezarları ve Sivas Şehitleri için yapılan anıt mezar da ziyaret edilerek şehitler anıldı.

Maoist Kürt Hackerlerden eylem

Maoist Kürt Hackerlar 20 Ekim günü Özgür Kemal Karabulut’u anmak amacıyla Amasya Valiliği’nin sitesini hackledikleri ve erişime kapattıklarını duyurdu.

Mersin’den ODTÜ’ye destek **“ODTÜ’den geçecek tek yol devrimdir”** sloganları atıldı.

24 Ekim’de Mersin Üniversitesi öğrencileri ODTÜ direnişine destek için fidan dikme eylemi gerçekleştirdi.

Saat 12.00’de Yabancı Diller Yüksek Okulu’ndan yürüyüşe başlayan, birçok gençlik örgütünün ve YDG’inde içinde bulunduğu öğrenciler, ellerinde fidanlarla, Fen Edebiyat Fakültesi’ne gelerek bir basın açıklaması yaptı. Yürüyüş esnasında, **“Her yer ODTÜ her yer direniş”**,

Cumhuriyet alanında yapılan açıklamada, **“rant projelerine izin verilmeyeceğiz”** denilerek, her hafta yapılan forumlarda halka, doğaya ve yaşama yapılan saldırıların tartışılacağına vurgu yapıldı. Ardından, Fen Edebiyat Fakültesi’ndeki çimenlik alana fidanlar dikildi. Her bir fidana gezi şehitlerinin ismi verilerek bu alana ODTÜ direniş alanı adı verildi.

Mersin Üniversitesi YDG

KOLEKTİFİN SESİ

#BAŞKALDIRIYORUZ

Çevreyi örgüte dönüştür, örgütlenirken örgütle!

Egemen sınıflar arasındaki kapaşma ve hesaplaşmanın, yerel seçim düzlüğünde giderek daha fazla gündemi işgal ettiği bir süreci yaşıyoruz. Hakim sınıflar, yereli takip edecek genel ve cumhurbaşkanlığı seçimlerinde mevzi kazanmak, rakibi karşısında hamle üstünlüğü sağlamak adına önemli bir viraj olan bu süreçte büyük bir önem atfetmektedir. Egemen sınıfların politik arenadaki temsilcileri olan düzen partilerinin, daha şimdiden seçim senaryolarına girişmesi, hesaplar yapması, stratejiler belirlemesi de bundandır. Bu kapsamda, özellikle AKP hükümetinin, daha büyük bir telaş ve hazırlık içine girdiği açıktır. Askerlik süresinin kısaltılmasından tutalım da, her gün bir yenisiyle televizyon ekranlarını dolduran “icraatların” böylesine teşhir edilmesine kadar AKP hükümetine kan taşınmayı, imaj tazelemeyi hedefleyen bir dizi adımın nedeni de budur.

Adına “demokratikleşme paketi” denen ve geniş kesimlerce kısa sürede bir seçim yatırımı olduğu açığa çıkan göz boyama operasyonunu da bu çerçevede okumak mümkündür. Kamusal alanda türbanın serbest bırakılması, köy isimlerinin değiştirilmesi, seçim barajının gündeme getirilmesi ve Roman “açılımı” gibi pek çok konu

başlığının seçimi hedeflediği açıktır. AKP hükümetinin, demokratikleşme gibi bir kaygısının olmadığı, 10 yıllık hükümeti döneminde yaşama geçirdiği çok sayıda anti-demokratik uygulama ile sabittir. Çıkardığı yasalarla, etki gücünü ve alanını giderek genişleten AKP hükümeti, emperyalistlerin ihtiyaçları doğrultusunda hemen her alanda neo-liberal politikaları büyük bir saldırganlık ve küstahlıkla yaşama geçirdi. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların örgütlü güçlerine, yurtsever güçlere ve Kürt halkına, kadınlara, LGBT bireylere ve gençliğe yönelik sistematik saldırılar AKP hükümetinin, demokratikleşmeyi hiçte düşünmediğini anlatmaktadır. Yalnızca Haziran Ayaklanmasında yaşananlara bir göz atmak bile AKP hükümetinin, işçi sınıfı ve emekçi yığınlarına yönelik yaklaşımının temel kodlarını anlamaya yetmektedir. Kuşkusuz söz konusu şifreler, sadece AKP hükümetinin niteliğini değil aynı zamanda Türk hâkim sınıflarının niteliğini de yansıtmaktadır.

Yerel seçimlerin yaklaşmasıyla asıl hesaplaşma, egemen sınıflar ile Kürt ulusu, Aleviler ve çeşitli milliyet ve inançlardan emekçiler arasında yaşanacaktır. Zira “**artık hiçbir şey eskisi gibi olamayacak**” şiarını kuşanarak, milyonlar olup sokağa çıkan yığınlar söz konusudur.

Haziran Ayaklanmasının, açığa çıkardığı öfkenin, genişip, dönüştürdüğü politikleştirdiği ve birer özne haline getirdiği kitlelerin, kısa sürede eski haline dönmeyeceği açıktır.

Tam da bu yüzden yerel seçimler, sokağa çıkan ve “**artık yeter**” diyen yığınlarla AKP hükümeti arasında bir irade savaşına dönüşecektir. Bu durum, önümüzdeki günlerde havalanın “**sıcak**” geçeceğine de işaret etmektedir. Öfkenin henüz sönmelenmediğinin ve mücadele dinamiklerinin hala diri olduğunun en açık örneği ODTÜ olmuştur. AKP’li Melih Gökçek’in fütursuzca, hiçbir hukuki dayanağı olmadan yaşama geçirmek istediği yol projesi, Taksim Gezi isyan ruhunun yeniden ete kemiğe bürünmesine vesile olmuştur. Görünen o ki, Taksim Geziyle kendi gücünün farkına bir ölçüde varan yığınlar,

daha çok sokağa çıkacaktır.

Son günlerde Melih Gökçek'in yeni saldırılarıyla bir kez daha tutuşan direnişin, ikinci bir Haziran Ayaklanmasını tetikleme ihtimali AKP'nin kâbusu olmaktadır.

Geleceği Kazanmak İçin ÖRGÜT!

Melih Gökçek'in ODTÜ öğrencilerine, halk gençliğine yönelik düşmanca tutumları, AKP hükümetinin Gezi isyanına neden olan politiklardaki ısrarı, öfkenin dipte büyük bir hızla birikmeye devam edeceğini göstermektedir. "Eylül Sendromu"nun ODTÜ üzerinden karşılık bulması da, üniversiteli gençliğin AKP şahsında düzene karşı gelişen tepkisini ortaya koymaktadır.

Bu tablo içinde Yeni Demokrat Gençlik olarak başlattığımız "#BAŞKALDIROYURUZ; Polis Defol Üniversiteler Bizimidir" kampanyasının sürecin ruhuna denk düştüğü açıktır. 14-15 Eylül'de divan toplantısından sonra ilan ettiğimiz kampanyamız, önemli bir moral ve motivasyon yaratarak, ciddi bir birikim sağlayarak yoluna devam etmektedir.

Kampanya kapsamında yürüttüğümüz faaliyetler, örgütümüzün önüne yeni gündemleri de getirmiştir. Kitle çalışması, örgütümüzün sahip olduğu olumlu ve olumsuz, ileri ve geri yanları tek tek önümüze koymuştur. İleriye doğru atılan her adımda bu durumun ortaya çıkması kuşkusuz doğaldır. Henüz bir bütün olarak nitelik sıçraması yaşamamış olsak da örgütümüzün olumlu anlamda dünden daha hareketli, daha canlı, kitle faaliyetine daha da yoğunlaşmış olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Örgütümüzün belirlediğimiz politik gündemler doğrultusunda harekete geçmesi ve bu ekseninde kafa yoruşu yapımızda belli bir gelişimi de beraberinde getirmiştir. Bugün, birçok alanda yürüttüğümüz faaliyetin, eylem ve etkinliklerimizin sonucunda çevremizde azımsanmayacak bir ilişki ağı ortaya çıkmış ya da var olan ilişkiler bir ölçüde hareketlenmiştir.

Bu, büyük oranda biz YDG'lilerin harekete geçmesiyle olmuştur. Bununla birlikte yakına ama ileriye doğru attığımız bu adımın, daha ileri taşınması, çevre-çeper ilişkilerimizin örgütlenmesi gerekliliği ile karşı karşıya bulunmaktayız.

Çoğu alanda, hala birçok pratik faaliyet az sayıdaki insan tarafından yapılmaktadır. Toplantılar yapılsa, kararlar kolektif bir şekilde alınsa da bu durum yaşanabilmektedir. Her alanda farklı bir biçimde açığa çıkan bu ortak sorunu çözmemiz gerektiği açıktır.

Toplantılar, çeşitli isimler altında ve çeşitli ihtiyaçlar ekseninde kurduğumuz komisyonlar ya da dergimiz belli bir amaca hizmet etmektedir. Bu da kuşkusuz halk gen-

çliğinin anti-empyalist, anti-faşist, anti-feodal mücadelesinin geliştirilmesidir. Ne ki bu amaca ulaşmak, belirlenen ideolojik-politik temel üzerinde yükselen ve bu ekseninde ürettiği politikalarıyla halk gençliğine giden bir örgütle mümkün olabilir. Öyleyse mücadeleyi geliştirme- nin yegâne yolu, halk gençliğinin yaşadığı sorunlara kolektif/örgütlü bir şekilde müdahale etmektir. Örgüt, halk gençliğinin geleceği kazanma, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının zulmünden kurtuluşunun vazgeçilmez aracıdır. Kendini dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adayan biz genç devrimcilerin en büyük silahı örgüt olmak zorundadır. Buradan hareketle diyebiliriz ki, mücadelemizin kazanım elde etmesi, bunları kalıcı hale getirmesi ancak örgütle-örgütlülükle olacaktır.

YDG'ye Örgütle!

Yeni Demokrat Gençlik, 20 yıllık mücadelesiyle, ödediği nice bedeller ve yarattığı değerlerle, halk gençliğinin militan kitle örgütü olduğunu, sınıf mücadelesinin kızgın ateşinde ortaya koymuştur. Bununla birlikte, örgütümüzün önüne koyduğu hedefler doğrultusunda, daha geniş halk gençliğini kucaklayabilmesi adına örgütlülüğünü geliştirilmesi gerekmektedir. Bunun için doğru bir politika belirlenmelidir. Sonrasında bu politikayı yaşama geçirerek, onu birer örgütlülüğe dönüştürecek olan ise kadrolardır. Gereçeklerini daha önce açtığımız kampanyamızın, sürecin ruhunu doğru okuduğunu, yürüttüğümüz kitle faaliyeti sırasında aldığımız olumlu tepkilerden söyleyebiliriz.

Kampanyamız, hemen her alanımızda büyük bir emek, özveri ile bugüne geldi. Gelişmeye açık, hareketli bir bileşen profilimizin olduğunu söylemek de yanlış olmayacaktır. Sorun, bu koşuşturmaca ve hareketin niteliğinde yani çalışma tarzımızda düğümlenmektedir.

Daha önce de bir parça açtığımız söz konusu tartışmayı yeniden yürütmek zorunludur. Hareketli, özverili ancak dar pratiğe boğduğumuz bir çalışmamız bulunmaktadır. Yoğun bir şekilde stand açıyor, broşür dağıtı-

yor, çok sayıda insanla tanışıyoruz. Ya da alandaki YDG'lilerin de dâhil olduğu toplantılar alıyoruz. Ancak buna karşın yinede işler büyük oranda birkaç kişi üzerinde yürümektedir. Çevre çeperimizde ilişkilerimizi belli oranda harekete geçirsekte alana örgütlü müdahalemiz henüz yetersizdir.

Bugüne kadar daha çok kampanyamızın politik amaçlarını gündemimize aldık. Doğrusuda buydu. Bu çalışmaya paralel bir biçimde YDG'nin bir örgüt olarak nasıl bir ihtiyacı ürünü olarak ortaya çıktığını tartışmak, temel örgütlenme prensipleri üzerinde de durmak gerekmektedir. YDG, demokrasi yanı ağır basan bununla birlikte demokratik merkezîyetçilik ilkesini kabul eden bir kitle örgütüdür. Kararları, alandaki tüm YDG'lilerin kolektif biçimde yürüttüğü tartışmalarla alınmaktadır. Karar, demokratik biçimde bir kere alındıktan sonra yapılması gereken onun yaşama geçirilmesidir.

Burada disiplin devreye girmektedir. Tartışmaya dâhil olan her yoldaş, alınan kararların yaşama geçirilmesinden sorumludur. Disiplin ya da söz ile eylemin uyumu, genç devrimciler olarak bizlerin yaşam karşısındaki tutarlılığımız açısından gereklidir. Özgürlük ve gerçek kurtuluş, bu tutarlılık üzerinde yükselen devrimci yaşamla gelecektir. Örgüt, gönüllü/bilinçli bir disiplinle amaçlarımızı doğrultusunda yol almamız demektir.

Kendini YDG'li ifade etmek, onun komite, komisyon vb. organları içinde faaliyet yürütmek bunun somut karşılığıdır.

Yakına Ama Daha İleriye ve Daha Hızlı!

Bir örgüt ancak yoğun bir kitle faaliyeti içinde, kitlelerden beslenerek, onların sahiplenmesiyle inşa edilebilir. Faaliyetin bir yanı, halk gençliğinin geniş bir kesimine dönük, çeşitli eylem ve etkinlikleri de içeren yoğun bir ajitasyon ve propaganda faaliyetidir. Ancak kitle çalışması bununla sınırlı değildir. Bu bir ayağıdır. Kitle faaliyeti içinde mutlaka öne çıkan güçler olacaktır. Söz konusu güçlere genel ajitasyondan başka onları örgütümüze yakınlaştıracak, gelişimlerine hizmet edecek bir politikayla gidilmelidir. Kitle içinde örgüt çalışması da diyebileceğimiz bu yaklaşımla, bir yandan geniş yığınlara giderken bu faaliyet içinde harekete geçirdiğimiz ileri güçlerin örgütlenmesini hedeflemek doğru olacaktır. Bu yoldaşların sorunlarıyla, genel politik gelişimleriyle daha yakından ilgilenmek, gerekmektedir. Bizimle birlikte pratik faaliyete dâhil olan ve kitleye örgütlenme çağrısı yapan yeni yoldaşların örgütlenmesi yani örgütleyenlerin sürekli bir biçimde örgütlenmesi bir ihtiyaçtır.

Bunun tek başına sürekli bir pratik faaliyetle olma-

yacağı açıktır. Yoldaşlarla, örgütümüzün genel çalışma prensipleri, hareket tarzı üzerine tartışmalar yürütmek, belli bir çalışma- okuma programı çıkarmak faydalı olacaktır.

Elbette tüm bunlar için deneyimli yoldaşlara görev düşmektedir. Anlık, önümüze çıkan pratik işlerin bizi sürüklediği bir çalışma tarzının bunu başaramayacağı da bir gerçektir. Alandaki tüm YDG'lilerin katılımıyla yapılan toplantılarda, haftanın ya da ayın organize edilmesi, her bileşenin aldığı görev ve sorumlulukların yerine getirilip getirilmediğinin denetlenmesi önemlidir. Bizim için çoğu zaman işi yapmak, yaptırmaktan, alınan kararların denetlenmesinden daha kolay olmaktadır. Ancak bu alandaki faaliyeti/örgütlülüğü ve elbette bizi geliştiren bir hareket tarzı değildir. Örgütü-örgütlülüğü geliştirecek olan, alandaki tüm YDG'lilerin tartışmalara, kararlara ve emek sürecine dâhil olmasıdır. İş yaparken yaptırmak, alınan kararların peşine düşmek ve gereklidir. Örgütlü faaliyetin işleyişi konusunda, öne çıkan güçleri ikna etmek deneyimli yoldaşların omuzlarındaki bir görevdir.

Bunun için deneyimli yoldaşların, kolektif bir şekilde hazırlanan, bir program dâhilinde araştırma-inceleme yapması gereklidir. **“Örgütlerken örgütlenmek”** temel şiarımızdır. Pratik faaliyetin, niteliğini arttırmak, sorunları daha sağlıklı bir şekilde analiz edebilmek ve çözüm üretmek açısından bu bir ihtiyaçtır. Öne çıkan güçleri örgütlemek, ciddi bir yoğunlaşma, gelişmeleri takip etme ve kendini sürekli geliştirmekle olur.

Bugün, pratiğin peşinden sürüklenen değil pratiğe hükmeden, planlı çalışan bir örgütsel yapıyı yaratma görevi ile karşı karşıyayız. Toplantılarını düzenli bir şekilde yapan, eleştiri-özeleştiri silahını etkili bir şekilde yaşama geçiren bir çalışma tarzını yaygınlaştırmalıyız. Parça ile bütün arasındaki ilişkiyi kuran ve çevreyi örgütü dönüşüren, örgütlerken aynı zamanda gelişen, örgütlenen bir YDG kimliğini açığa çıkarmalıyız.

Daha yakına ama daha ileriye ve daha hızlı adımlarla sınıf mücadelesinin engin denizine tüm varlığımızla atılalım!

2004'te Dersim Çiçekli'de şehit düşen Muharrem Yiğitsoy (Deniz), Aşkın Günel (Polat), Cafer Kara (Bülent) yoldaşlar anısına...

Mücadele denizinde bir damla; DENİZ

“Doğduğunda sen ağlamıştın, herkes bayram etmişti. Öyle bir hayatın olsun ki, öldüğünde herkes ağlasın, sen bayram et.” (Kızılderili atasözü)

Sabahın erkeninden akşamın geç saatlerine kadar alın terini akıttı bir işçi. Çalışma şartları çok zordu. Ama o sıkı dişini. Çünkü bakacağı bir ailesi vardı. Çünkü kol gücünden başka satacak hiçbir şeyi yoktu. Yerin katlarca dibinden kömürü, madeni söker; kumaşı, giysiyi yapar; evler, okullar, hastaneler inşa ederdi. Çünkü onlara insanların ihtiyacı vardı. Ama o hiçbir zaman alınının terinin karşılığını alamadı. Yine de çalıştı. Sonra aylarca hiç ücretini alamadı; yine çalıştı. Üstelik ne sigortası ne sosyal hakları, ne de yaşam güvencesi vardı. Ve en sonunda işten atıldı. Onlarcası, yüzlercesi, binlercesi atıldı. Aç kaldılar. Açıkta kaldılar. Birisi “Allah yardımcınız olsun. Bu dünyada zorluk çeken öte dünyada refaha kavuşur, mükafatını alır” dedi. Bir başkası “İstihdam fazlalığı var. Zarar ediyoruz” dedi. Bir diğeri “fabrikalarımızı, madenlerimizi, şirketlerimizi batılı dostlarımıza satıyoruz, özelleştiriyoruz. Böylece ülkemizin refahı artacak, ekonomimiz düzelecek,

yeni ekmek kapıları açılacak. Biraz dişinizi sıkın” dedi.

Birisi ise “Hayır” dedi. “Ülkemizi emperyalistlere peşkeş çekerek ancak onları ve onların işbirlikçileri zenginleştirirken halk ise daha fazla yoksullaştırılıyor. Bitsin bu sömürü. Emekleriyle dünyayı yaratanlarındır fabrikalar, madenler” dedi.

Sabahın erken saatlerinden akşamın geç saatlerine kadar alın terini akıttı bir köylü. Tarlasını suyla değil de alın teriyle suluyordu sanki.

Ekti, baktı, büyüttü, biçti, topladı, harmanladı. Çünkü insanların yaşamaları için ihtiyacı vardı bunlara. Ve kendisinin de yaşayabilmesi için ihtiyacı vardı ekmeye, biçmeye, satmaya. Ve pazara götürdü ürününü. Ama ya hiç satamadı ya da verdiği emeğin, harcadığı masrafın da çok altında bir fiyatla sattı ürününü komisyoncuya. Çünkü tüm komisyoncular bir olup fiyat kırmışlardı. Çünkü krediler zenginlere verilmişti. Çünkü devlet tarım ürünlerini emperyalist ülkelerin tekellerinden ithal ediyordu. Aç kaldı köylü, açıkta kaldı. Onlarcası, binlercesi hem de.

“Birisi ‘Taktir-i ilahî’ dedi.”

Birisi “Sık dişini, sabrın sonu selamettir” dedi. Diğeri “Köylü milletin efendisidir, köylümüz kalkandıracaktır. Alternatif ürün ekin. Size ‘doğrudan gelir desteği’ veriyoruz, daha ne istiyorsunuz?” dedi. Bir başkası “Aferin, IMF politikaların iyi uyguluyorsunuz. Ama yeterli değil. Kendi köylünüz ekmeyecek. Bizim size sattıklarımız tüketeceksiniz. Biraz hormonlu, genleriyle oynanmıştır ama yine de bizden alacaksınız” dedi.

Birisi ise “Hayır” dedi. “Toprak köylününündür. Ülkemizin köylüsü ekmeli, biçmeli ve emeğinin karşılığını alabilmeli. Emperyalistlerin mallarını almaya ihtiyaç yok. Çünkü ülkemiz kendine yetebilir. Bu bollukta hiç kimse aç kalmaz. Herkes bol ve ucuza alabilir tarım ürünlerini. Ülkemizdeki üretimi yok edip tarım ürünlerini ithal etmek emperyalistlere ve onların ülkemizdeki işbirlikçilerine yarar, köylüye ve halka ise zarardır.”

Sabahın erken saatlerinden akşamın geç saatlerine kadar çöplerden kağıt, plastik ve ekmek topladı. Çünkü yoksuldu, açtı, işsizdi. Kiril ve yırtıktı elbiseleri. Sağlığı da kötüydü. Çünkü yaşamak için yaptığı bu iş hiçte

sağlıklı değildi. Üstelik kötü bir gecekonduya yaşıyordu. Suyu, kanalizasyonu olmayan, rutubetli bir evdi. Bir gün ekipler geldi. Evini yıkacağız dediler. Direndi, ama koruyamadı evini. Onlarca, yüzlerce evi yıktılar.

Kimisi zorla göç ettirilmişti köyünden. İnsan olduğu için, Kürt olduğu için, kendi dilini-kültürünü yaşatmak istediği için devletten “terörist” damgasını yiyerek, köyleri yakılmış, sürülmüştü toprağından buralar. Yine de şanslı sayılırdı, çünkü binlercesi de öldürülmüştü ya köy ortasında ya da işkencede.

Kimisi de köyünde geçinememiş, emeğinin karşılığını alamamıştı da “bir iş bulurum belki” umuduyla gelmişti buralara. Kimi Türkiye Kürdistanı’ndan, Karadeniz’den. Ege’den, İç Anadolu’dan, Trakya’dandı kimi.

Birisi “Yine de şükretmek lazım” dedi.

Bir başkası “Burası devletin malı, kimseye yağmalatmayız. İskân edeceğiz, size yeni evler yapacağız” dedi.

Diğeri “Bu arazileri devletten ucuza alır, lüks binalar, villalar yapıp ihtiyaç sahibi zenginlerimize satarım. Hem hayırlı bir iş yapmış, hem de köşeyi dönmüş olurum” dedi. Bir diğeri “Ay, bu çirkin yapılar güzel ülkemizi çirkin gösteriyor. Avrupa standartlarına uygun değil” dedi. Birisi ise “Halkı evsiz, barksız, işsiz, aşız bırakıp bu yaşanılmayacak gecekonducularda, bu zor şartlarda yaşamaya iten devlettir. Halk sokağa atılırken bu araziler, zenginlere, daha da zenginleşsinler diye peşkeş çekiliyor. Bu devlet halkın değil emperyalistlerin ve işbirlikçilerininindir. İstemiyoruz böyle devleti” dedi.

Sabahın erken saatlerinden akşamın geç saatlerine kadar alınının terini akıtanların yoğun olarak yaşadığı bir yerde büyük bir deprem oldu. On binlerce insan öldü, binlercesi de yaralandı, evsiz kaldı.

Birisi “Taktir-i ilahî” dedi.

Birisi de “Ölü sayısı ... bin değil ... bin kadarıktır. Her türlü yardımı yapıyoruz” dedi. Bir başkası “Şu Kızılay yardımlarını paylaşalım aramızda. Boş ver depremedeleri. Bizim gibi zenginlerin daha çok ihtiyaçları var bu paralara” dedi.

“Sadece kendini değil halkını düşündü.”

Diğeri “Deprem işlerimizi açtı” dedi. “Gel vatandaş, ucuza kefen bezlerimiz, tabutlarımız, boş mezarlarımız var. Evsizlere ev satarım. Fazla parası olmayana da ağacımın gölgesini satarım uygun fiyata. Alan olmazsa de keserim ağacı” dedi.

Birisi ise “Deprem sorumlusu devlettir. Halktan aldığı vergileri, halk için değil patron ve ağalar için kullanıyor. Sağlam binalar yapmıyor. Üstelik depremedelere gelen yardım ve paralara el koyuyor, el koyanları destekliyor.

Kendi sorumluluğunu gizlemek için ölü sayısını az gösteriyor. İstemiyoruz bu devleti. Halk için halkın iktidarı gerekir” dedi.

Ve bir gün bir cenaze geldi dağlardan. Cellatları bedeninin kurşunlardan ve bombalardan delik deşik olmasından tatmin olmamışlardı ki kesmişlerdi kulağını, burnunu. İnsanlığını kaybetmiş aciz, zavallı düşmanın yaptığıydı bu en güzel insanlara. Gözyaşı, yas yoktu bu cenaze töreninde. Sıkılı yumruklar, halaylar, zılgıtlar, kavga ve zafer sloganları vardı.

“Bir terörist ölü olarak ele geçirildi” dedi spiker.

“Bunlar cehennemde yanacaklar” dedi, hiçbir haksızlığa baş kaldırmayan birisi.

“Bunlar teröristtir” dedi onlarca köylüyü katletmiş, işkenceden geçirmiş, köyleri yakmış, gerilla cesetlerine işkence yapmış, zindanlarda silahsız devrimcileri bombalar ve kurşunlarla taramış, onlarcasını sokak ortasında ve işkencede katletmiş, hakkını arayın işçiyi, memuru, öğrenciyi coplamış biri.

“Bunlar vatan hainidir” dedi işçinin, köylünün, emekçinin alın teriyle zenginleşip emperyalist efendilerine vatanı satan biri.

“Yanlışı yapıyorlar. Silahla değil hoşgörü, barışla olur sorunların çözümü” dedi halkın değil halk düşmanlarının çabasıyla özgürlüğün, eşitliğin sağlanacağını zanneden biri.

“Bu bizim evladımızdır. Haklıdır mücadelesi. Zalimler, nasıl kıydınız bu güzel insana. Çena mın, lauke mın (benim kızım, benim oğlum)” dedi bir ana, bir işçi, bir köylü, emekçi...

“Bizim haklılığımızdan korkuyorlar. Bunun için bunca işkence, katliam... Ama kanımızla sulanan bu toprak yetiştirirken yeni savaşçıları, aynı zamanda bu kan boğacak düşmanı. Sen rahat uyu yoldaş. Mücadelemiz zafere kadar devam edecek. Bayrağı biz devralıyoruz” dedi yumruğu sıkılı olan biri.

Ve o yumruğu sıkılı olanlar devrimci mücadeleye daha profesyonelce atıldılar. Kimi fabrikada, okulda, gecekonducularda, depremedelerin memurların içinde, şehir askeri örgütlenmesinde; kimisi köylerde, gerillada... Gerillaya katılanlardan biri de Deniz (Muharrem Yiğitsoy) yoldaştı.

Deniz yoldaş üniversiteyi bitirmiş, maden mühendisi olmuştu. Ama yine de işsizdi. İyi bir iş bulma olanağı olmasına rağmen o sadece kendi sorunlarını değil tüm toplumun sorunlarını sahiplendi. Sadece kendini değil halkını düşündü. Çünkü bu ülkede milyonlarca işsiz insan vardı. Milyonlarca sömürülen, emeğinin karşılığını alamayan işçi, köylü, kamu emekçisi vardı. Milyonlarca insan gecekonducularda, sokaklarda, yoksul, aç, sağlıksız yaşıyorlardı.

“Değiştirmek istediğimizi tanımalıyız”

Ülke emperyalistlere satılıyor, köyler yakılıyor, insanlar işkence görüyor, işkencelerde, ağlarda, zindanlarda, sokak ortasında katlediliyordu binlerce insan. Bu öyle iğrenç bir sistemdi ki depremde ölenlerin, yaralananların, her şeyini kaybedenlerin üzerinden bile kazanç sağlanıyordu. Tüm bunlar ve benzeri onlarca nedenden dolayı değiştirilmeli bu sistem. Değiştirmek için mücadele etmeli. Bedel ödemek gerekir yeni bir dünyayı yaratmak için. Ben de olmalıyım mücadele eden, bedel ödeyen diyebilmeli. İşte hiçbir bedeli ödemekten çekinmeyen, sadece fiziksel değil, tüm benliğiyle; duyguları, düşünsel ve fiziksel emeği ve nihayetinde canıyla kendini ortaya koymuş olan yoldaşlardan biriydi Deniz yoldaş.

“Okudun, mühendis oldun. İyi bir iş bulup rahat bir yaşam sür” diyen bencilleri “illegal mücadeleyle, silahlı mücadeleyle değil uzlaşmayla sistemi değiştirebiliriz” diyen reformist, revizyonistleri, “haklısınız ama ben-sen olmamalıyım bedel ödeyen” diyen korkakları, “devrimci mücadeleyle bir şey olmaz, olmuyor” diyen devrime, halka, partiye güvensizlikleri mahkûm ederek girdi devrimci mücadeleye ve mücadelenin belli bir aşamasında katıldı halk ordusuna.

Deniz yoldaş, gerillaya katıldığı ilk andan itibaren alanın sorunlarını kavramaya ve çözümler bulmaya yönelik sürekli kafa yorar, düşünce üretmeye çalışırdı. Çünkü kafası netti mücadele, devrimin yolu konusunda. Günlük, anlık sorunlarla dünyasını daraltmıyor uzun vadeli geniş düşünüyordu. Mesela bugün gideceğimiz köyde köylünün durumu, çelişkisi ne, ne anlatır, ne propaganda yaparız diye değil aynı zamanda genel olarak köylülüğün durumu, çelişkileri, eğilimleri vs. nedir, onları daha fazla nasıl etkiler, örgütleriz gibi daha geniş düşünüşü vardı alanımızda yeni olmasına rağmen.

Gerilla yaşamı çok hareketlidir. Sürekli bir koşuşturmaca... Saatlerce yol yürürsün, köylere girersin, düşman operasyonları, çatışmalar, eylemler, güvenlik, nöbet, yemek, yorgunluk, dinlenme, tekrar koşuşturmaca derken hızla akan 24 saat. Sürekli koşuşturmaca, gerillada her anın emek olması ve gerilla yaşamının doğal düzensizliğinden dolayı 24 saat az gelir gerillaya. Bunun için günün peşinden koşma, günlük, kısa vadeli düşünme ya da askeri ve pratik yönleri esasta düşünme gibi bir darlaşma tehlikesi de taşır objektif olarak. Ama Deniz yoldaş, pek zor bulunan boş zamanlarda, yoldaşlarla tartışmaya, sohbet etmeye, okumaya ve yazmaya çalışırdı sürekli.

Köylere gittiğimizde ya da bir köylüyü gördüğümüzde onlara, köylülerin durumunu, yaşamlarını, çelişki ve sorunlarını anlamaya yönelik sorular sorardı ve bunlar üzerinden

propaganda yapardı. Kuru, genel geçer ajitasyon-propaganda değil, önce değiştirmek, örgütlemek istediğimiz bu köylüleri tanıyıp onların somut durumu üzerinden ajitasyon-propaganda yapmaya uğraşırdı. Tabi ki bu bilinci ve çabası sadece bire bir köylülerle görüşmeyle sınırlı değildi. “Değiştirmek istediğimizi tanımalıyız” bilinci, somut koşulların somut tahlili ilkesini kavrayışıyla, özellikle kışın barınakta “Osmanlıda ve günümüzde Köylülük Sorunu” , “tarım sorunu” devletin ve emperyalistlerin tarım politikaları, bölgedeki halkın /köylülerin durumu; savaş, gerilla savaşı, çeşitli ülkelerin ve partimizin bu konulardaki politika ve deneyimleri gibi konuları koşullarımız el verdiğince incelemeye çalışıyordu.

“Yapılması gereken hiçbir şeyden geri durmamaya çalıştı.”

Deniz yoldaş benzeri yaklaşımları ve özellikleri askeri açıdan da gösteriyordu. Düşmanı tanımaya, kavramaya ve öneriler, yöntemler sunmaya yönelik düşünce üretiyor aynı zamanda askeri hiçbir pratiğin gerisinde kalmıyordu. Tüm bu olumlu özellikleri onun kısa zamanda acemiliğini, alana yabancılığını atmasına ve daha ileri adımlar atmasına neden oldu.

Dersim’e çıkışımızda da tüm bu netlik ve oturmuşluğun, inancın ve bilincin yansımaları, kah konuşmalarında, kah faaliyetlerimizde heyecanıyla, coşkusuyla, isteğiyle, mutluluğuyla görünüyordu.

Deniz yoldaşın, migren hastalığı bilinir. Migreni olanlar ya da migrenli birisini ağrı çekerken görenler, bu hastalığın ne kadar kötü, dayanılması zoru ağrıları olduğunu, insana hiç bir şey düşünemeyecek ve yapamayacak kadar acı verdiğini bilirler. Deniz yoldaş da migren daha gerillaya katılmadan önce de vardı. Ama o, hastalığını bir engel olarak görmedi; mücadelesi, gerillaya katılması açısından. Gerilla yaşamı boyunca da çok ağrısını çekti migrenin. Koşullarımızdan dolayı, her zaman ilaç bulamadığımız da oluyordu. Zaten ilaçlar olsa da geçici olarak ağrıyı kesiyor, fakat bir süre sonra tekrar nüksediyordu. Ve tabii koşullarımızın sürekli koşuşturmacayla, hareketlilikle dolu olması da bu acılara karşı daha dirençli ve biraz da aldırılmaz olmayı gerektiriyor.

Bazen saatlerce mola dahi vermeden yürümen gerekir, bazen günlerce ya hiç ya da çok az uyuyarak yol alman, sırtında kilolarca yükü uzun mesafeler kat etmen, ya da sürekli nöbet tutman, devriye gitmen vb. pratikler gerekir. Bu rahatsızlığına Deniz Yoldaş bu koşullarda mücadele etti. Yapılması gereken hiçbir şeyden hasta da olsa geri durmamaya çalıştı. Çok fazla kötü olmadığı sürece uzanıp yatmıyordu bile. Ağrıları dayanılmaz olmadığı sürece her hangi bir yol-

daş gibi günlük yaşamı devam ediyor, yoldaşların da moralini bozmamayı önemsiyordu.

Deniz yoldaşın öne çıkan olumsuz özelliği ise kalabalık içinde rahatça kendini ifade edememesiydi. Bunun nedeni, aile çevresinde yetişmiş olduğu koşullardan kaynaklıydı. Katı feodal geleneklerin hâkim olduğu ailesinde, küçüklerin büyükler yanında eleştirmek, karşı çıkmak, öneri sunmak bir yana en sıradan bir şeyin konuşulmasının dahi ayıp olarak karşılandığı bir ortamda yetişmenin sonucuydu bu. Deniz yoldaş, bu sorunun nedenlerini çözümlemişti. Ve aşmak gerektiğini biliyordu. Gerillaya katılmadan önce ve gerillada da bu olumsuz yönünü yoldaşlarında yardımıyla aşmaya çalışıyordu. Çünkü bu özellik onun etkili ajitasyon-propaganda yapmasını, kendini iyi ve rahat ifade ederek, çevresindekileri etkilemesini, doğruyu hakim kılmasını zayıflatıyordu.

Yetiştigi bu koşullar onda doğal olarak bazı edilgen özellikler de yaratmıştı. Ama, dediğim gibi, bu eksikliklerin farkındaydı ve yoldaşların teşviki, yardımıyla beraber bu yönleriyle uğraşıyordu. Belirgin olumlu adımlarda atmıştı.

“Gerçekçi ol, imkansız iste”

Fakat bu yanları pratik bir edilgenlik değildi asla. Ondan hiçbir zaman “ben yapamam” veya “ben yapmam” gibi bir söz duymadım. Çünkü “yapılması gereken bir şey varsa yapılmalı, yapmalıyım” bilinci kafasında hâkimdi.

Deniz yoldaş, tüm bu saydığım ve saymadığım olumlu özelliklerinden ve olumluluklarını giderme çabasından dolayı sürekli gelişim gösterdi. Bunun için kısa zamanda bir parti üyesi ve alt komutan niteliklerine ulaştı.

Ama eğer onun en olumlu özelliği nedir diye sorarsanız cevabım şudur:

Zor bir süreçten geçiyoruz. Emperyalistler ve onların işbirlikçileri içine girdikleri ve gün geçtikçe derinleşen ekonomik ve siyasal bunalımlarını aşabilmek için artık daha fazla şiddet kullanıyorlar. “Terörizm” gibi yapay gündemler ve bahaneler oluşturarak başta Afganistan ve Irak olmak üzere dünya halklarına ve dolayısıyla ülkemiz halkına daha fazla kan kusturuyorlar, katlediyorlar. Zulüm uyguluyorlar, gözdağı verip sindirmeye çalışıyorlar. Fakat karşı devrim dünden daha da artan vahşiliklerine her türlü ve yoğun saldırılarına rağmen ne yazık ki bazı olumlu, başarılı mücadeleler dışında ciddi bir karşı koyuş, direniş ve mücadele yok. sisteme muhalif olan kesimlerde de revizyonist ve reformistler ön plana çıkıyor.

Tam da bu olumsuz tablodan dolayı, tüm bunlara rağmen mücadeleye tüm benliğiyle atılmak, hiçbir bedeli ödemekten kaçınmamak ve bu uğurda direnerek, çatışarak şehit düşmek büyük bir değerdir. Devrimcilik biraz da umutlu

olmak demektir. Umutlu olmayan devrimci/komünist olamaz. Devrimci olan da umutsuz olamaz. Ama bu umut soyut, hayalperest bir umut değildir. Devrimci ve komünistlerin umudunun kaynağı gerçekçi olmalarında yatar. Che'nin “gerçekçi ol, imkansız iste” sözü oldukça güzel bir şekilde özetliyor bunu.

Devrimci ve komünistler sadece olanı değil aynı zamanda olacak olanı gördükleri için, sadece bu günü değil aynı zamanda yarını gördükleri için, sadece görüneni değil aynı zamanda görünenin arkasındaki gerçekleri de gördükleri için umutlu ve diridirler. Kışın sonunun bahar, gecenin sonunun sabah, çürümüş kapitalist-emperyalist sistemin sonunun demokratik halk iktidarı, sosyalizm ve nihayetinde komünizm olduğunu bilirler. Bunun için bu düzeni yıkmaya, özgürlük ve eşitlik dünyasını kurmaya cesaret ederler.

Devrimci dalganın doruklarda olduğu zamanlarda devrimci olmak, mücadele saflarına katılmak daha kolaydır. Ama dalganın daha alt seviyelerde olduğunda mücadele etmek, o dalgayı yükseltmektir asıl zor ve daha güzel olan. İşte tam da içinde bulunduğumuz anda ve durumda olduğu gibi. Deniz yoldaş gibi. O, yarınlar umutla ve gerçekçi baktı, her türlü bedeli ödedi ve ödemeye hazırды. Ve silah elde, çatışarak şehit düşerek gösterdi halka, devrime, partiye bağlılığını, güvenini, inancını.

Ve bir cenaze geldi dağlardan. Onun cenazesi. Gözyaşı, yas yoktu bu cenaze töreninde. Halaylar ve zılgıtlar vardı. Kavga ve zafer sloganları vardı. Ve sıkıl yumruklar. Ve sıkı yumruklar mücadelede daha sağlam yerlerini aldılar; kimisi dağda, kimisi şehirde. Karanlığa bir ışık da onlar yaktılar. Ve bu hep böyle çoğalarak devam edecek, zafere kadar. Çünkü bedel ödmeden hedefe, savaştan zafere ulaşamaz.

Sınıf mücadelesi bir denizdir. Deniz yoldaş ise bu denizde bir damla. Tüm şehitlerimiz, şu anki ve yarınki yoldaşlarımız da. Onların değerini iyi bilelim. Onların tüm olumluluklarını kendimizde somutlaştıralım. Onların yerini biz dolduralım. Dolduracağız!

Çünkü “Varılacak yere kan içinde varılacaktır

Ve zafer artık

Hiçbir şeyi affetmeyecek kadar

Tırnakla sökülüp koparılacaktır”

Hiçbir zaman eğilmeyen başımızı, Deniz Yoldaş şahsında tüm komünizm ve devrim şehitlerimiz için bir kez daha saygıyla eğiyoruz.

Siz rahat uyuyun yoldaşlar. Size tüm dostlara ve düşmanlara söz veriyoruz haykırarak...

Zafere Kadar Savaşacağız! (Bir yoldaşı)

Mücadeleye bilinçle bağlan!

Okulların açılmasıyla ve divan toplantımızdan bu yana tüm alanlarımızda belirli bir ivmeyi yakaladığımızdan bahsedebiliriz. Bu ivmelenmenin yaşanmasında Gezi Ayaklanması deneyimiyle yaptığımız tartışmaların büyük bir etkisi oldu. Süreç içerisinde birçok alanımızda yeni yoldaşlarımız daha fazla öne çıktı ve çeperimiz genişledi. Yine aynı süreç içerisinde hala eksiklik gördüğümüz ancak çıkış yakaladığımız konular var. Bu konuların başında “yazı yazma” duruyor. Yazma eylemiyle düşünme pratiğinin birbirine bağlı olduğu gerçekliği, tablomuzun önümüzdeki dönem boyunca iyiye doğru gideceğinin sinyalini veriyor. Yazı yazmadaki olumlu gidişatımızın somut göstergesi olarak sitemizdeki canlılık ve dergimizin periyodundaki düzenlilikten bahsedebiliriz.

Şu an tespitini yapabildiğimiz, eksik olduğumuzu gördüğümüz birçok meselede attığımız adımlar, bize zor görünen zamanla kronik birer vaka haline gelen eksik yanlarımızın üzerine gittiğimizde kısa bir zaman içerisinde nasıl çözüme kavuştuğunu- çözülmeye başladığını deneyimleyerek gösterdi. Önümüzde 6 Kasım, 25 Kasım ve konferansımız gibi önemli çalışmalar bizi bekliyor. Yine kampanyamız ve dönem dönem hareketlenen, gençlik ve ülke gündeminde yer alan ODTÜ isyanı mevcut. Bu gündemlere pratik ve örgütsel açıdan kendimizi hazırlamamız gerekiyor. Gençlik ve ülke gündemleri nezdinde hakkını vererek yapacağımız çalışmaların, hazırlıkların ve pratik olarak yaptığımız her şeyin bizi bir adım daha öne taşıyacağından emin olalım.

İçerisinde bulunduğumuz süreçte örgütümüzün sesini yükseltebilmemiz için daha bilinçli adımlar atmak zorundayız. Toplumun isyan damarının iyice kabarması ve örgütlenme eğilimindeki gözle görülür artış, eksikliklerimizi en çıplak haliyle bizlere gösteriyor. Burada öne çıkan şey, süreci kestiremediğimizden ve iyi yorumlayamamamızdan kaynaklı atıl kalma durumumuzun ortaya çıkması oluyor. Bu durum deneyim yetersizliğimizle de birleşince daha karmaşık bir hal alıyor.

Değindiğimiz eksikliklerimizin, yetersizliklerimizin üstesinden gelebilmemiz ve gelişmemiz açısından çok yönlü eğitim çalışmalarına, okuma programlarına ihtiyaç duymaktayız. Güncel, somut ihtiyaç duyduğumuz noktalarda hem bireysel hem de kolektif yapacağımız eğitim çalışmaları önümüzü görmemize, karşılaştığımız sorunların çözümüne hizmet edecektir.

Burada değinmemiz gereken bir mesele “eğitim” konusuna bakışımız oluyor. Algılarımızda olan “eğitim” kitaplar veya makaleler üzerinden yapılan çalışmalarımız

gibi algılanıyor. Bu çalışmalarımız gelişmemiz açısından çok önemli olsa da eğitimden anlamamız gereken tek başına böylesi bir çalışma değildir. Bazen bir eleştiri-özleştirme toplantısı, bazen yaptığımız bir tartışma, bazen pratik bir süreci eğitim çalışması olarak görebiliriz. Üzerine ekleyerek büyütmemiz, yaygınlaştırmamız gereken bu çalışmalarımızda hepimize görev düşüyor. Öncelikle aldığımız toplantıların şu veya bu sebeplerden kaynaklı iptal oluşlarının önüne geçmemiz gerekiyor. Planlı bir faaliyet açısından ne kadar öneme sahip olduğunu bildiğimiz toplantılarımızı disiplinli bir şekilde yapabilmemiz için idareci değil iradeci bir tutum sergilememiz gerekiyor. Aynı noktada güncel gelişmeleri takip etmek, devletin gençliğe yönelik saldırılarını önceden kestirebilmek ve refleksif düşünmek, yürüttüğümüz gençlik mücadelemize daha bilinçli olarak sarılmamızda rol oynayacak etkenlerdendir. Neyi ne için yapıyor olduğumuzun farkında olmak, mücadeleye olan bağlarımızı duygusalıktan çıkartarak bilinçli, iradi bir mücadelenin içerisine sokacaktır.

Yukarıda bahsini yaptığımız genişleme durumumuzu ilerletebilmemiz, birlikteliği sağlayabilmemiz, demokrasiyi daha iyi işletebilmemiz ve daha koordineli çalışabilen bir gençlik örgütü haline gelmemiz için uygulamamız gereken yöntemlerin başında kolektif çalışma tarzı geliyor.

Kolektif çalışma tarzımızdaki eksikliklerden ötürü, tek düzeleşme ve düşünsel anlamda farklılıklara kapalı hali -her ne kadar istemesek de- bizi de etkilemiş bulunuyor. Böylesi bir mesele, kitle örgütleri açısından üzerinde önemle durulması gereken bir sorundur. Bunun üstesinden gelebilmek için örgütümüzü konu etrafında tartışır hale getirmemiz gerekiyor. Sorunun çözümü için farklı fikirlerin içimizde yeşermesine ortam hazırlamalı ve birçok düşüncenin tartışılabileceği mekanizmaları oluşturmalıyız. Çözüm için yapacağımız ısrar, kitle örgütümüzün renk kazanmasında ve farklılıkların birleşiminden doğan sinerji, örgütümüzü daha güçlü kılacaktır.

Kolektif çalışan, daha güçlü bir örgüt olmak için son yaptığımız divan toplantımızda hep birlikte yürüttüğümüz tartışmalarımızı tekrardan hatırlamamızda fayda var. Kolektif çalışmayı ve demokrasi işleyişini güçlendirmek için daha etkin bir biçimde kullanmayı uygun gördüğümüz komisyonlar kurma, işletme meselesinin üzerinde durmalıyız. Bir bölgede bir alanda bir kampüste, bir lisede iki kişi hatta bir başımıza bile olsak fikir fırtınası yaratmanın zeminini oluşturmalıyız.

Kubilay'dan Elif'e mektup

Gezi Ayaklanması'nda gözaltına alınan ve daha sonra tutuklanan YDG okuru ve YDK'lı Elif Kaya Şakran Kadın Kapalı Hapishane'de tacize karşı direnişini sürdürüyor. Gezi Ayaklanması'nda İzmir'de gözaltına alınarak tutuklanan Özgür Gelecek okuru Kubilay İyit, Kırıklar 1 No'lu F Tipi Hapishane'den umut dolu mektubunu Elif'in direnişine destek olmak için kaleme aldı. İşte İyit'in Elif'e mektubu;

JİN, JİYAN VE ELİF

Kumru gözlerine mahpusun hüznü düşmesin. Bol keseden savurdukları adalet tohumunu biz suladık. Elbet bir gün filiz verir. Sen, havalandırma avlusunun esintisine bırak kadınlığını. Ondan öğrenecek çok şeyimiz var. Embesil ellerin, üryanlığına dokunduğunu öğrendik. Gözyaşı bazen içimizdeki öfkedir, zamanı gelince tutmamalı.

Kadın erkeğin dünyasında erilleşir. İnsanın özgürlük eylemi, otoriteye karşı bir başkaldırıyı ifade eder. Unutma, sen özgürlüksün. Zorlu yolculuklarda gerekçeler sunmayacak denli çetin ceviz olduğunu öğrenecekler. Özgürlüğe, itirazlarımızla yaklaşıyoruz. Mahpushane bu konuda derinlikli düşünülecek bir yer. Özlemin geçmişe dair kötü anıları silmediği, güzel olanı büyüttüğü söylenir. Buraya dair sen, ben ve biz dışında özleyeceğimiz bir şey kalır mı? Bunu dışarı çıkınca anlayacağız. Gene de özlemek eylemini sürdürmeli ve en güzel anılarımızdan pamuk şekerler yapıp dağıtmalıyız herkese. Halden bilmeze de. İnsanın, yaptığıyla insan olduğunu hatırlatmak da bir eylemdir. Negri, tutkulara dayalı özgürlük idealinde, hapishane ve dışarı arasında önemli bir farkın olmadığını söyler.

“Yaşam onu inşa etmediğimiz sürece; yaşamın seyri özgürce kavranmadıkça bir hapishanedir.” Böylesi bir felsefenin mahrumiyete yaptığı vurgunun fetişleştirilmesini belirtir. Negri'ye göre “işin aslı, olumlu tutkuları, yani dışarıda olduğu kadar hapishanede de bir şeyler inşa etme gücüne sahip tutkuları yaşatmak. Ortaklıklar inşa eden, ilişkileri özgürleştiren, neşeyi belirleyen olumlu tutkulardır.” Tutkular, idealler ve düşler konusunda bir sorunumuz olmadığına göre, özlemlerimizi birer tutkuya dönüştürüp aynı zamanda tutkularımızdan yeni özlemler yaratabiliriz. Kiraz çiçeği yüzünde ağır bir hasretlik var farkındayım. Bak, İbo yanımda, cam kenarındaki ranzada, az biraz düşünceli. Fikrinin yarısını sana vermiş: “Anti-feodalılık da bir yere kadar” deyip durur.

Gazetelerden senle ilgili haberleri okudukça oluşan öfkeyi sen düşün. Diğer yarısı tahmin ettiğin üzere Gözdesi'nde. Sarı bıyıkları ince belli, uçla-

rı çengele dönmüş. Her vakit yüzü kınaya vurur. İmrendim bizim oğlana, uzattım benim bıyığı, burdum kenarlarından. Şu duvarları aşabilse Herkül olup sırtlayacak adaletin sarayını. Evvel nereye koşar bilemem. Kardeşindir, cevabı sen ver. Benim açıklara elendiğim “Y Kuşağı”na dahil edilmişsin. Nam-ı diğer “kayıp kuşak”. Gezi'nin “arızalı”, “marjinal” tipleri sizlermişsiniz. Hafiften itiraz etmedim değil. Ama yüzünün yarısını devirmiş Erhan Abi bayağı bir içerlendi. Parlayıp güldükçe, alt dudaklarını kapatan pos bıyığının her bir teli seğirip durdu. “Çapulcu”nun yaşı mı olur!” tek cümlesi. Gazeteleri ondan saklar olduk. Sen ve birçokları, kuşluk vakti vermiştiniz gece yarısı gelen soruların cevaplarını. O sebepten “uyandı” diyenlerin uyandığını düşünmek bence daha hayırlı.

Koca kupalarda doldurup içtiğimiz çaylar eşliğinde ilk masaüstü sohbetimizi hatırlar mısınız? Kuşuların coşkularına yenilmişti. Fikir bohçanı açıp rengarenk fistanlarını saçmıştın günyüzüne. Yerinde bir hamle ile cinsiyeti toplumsal bir mevzu haline getirmiş ve proleterya ile sıkı bir ittifaka girmiştin. O gün erkekliğimden “intihar” etmem gerektiğini daha iyi anladım. Kas yığı ve bıyıklı bir proleterya ve onun devrimci teorisi de neyin nesiydi! Tartışmanın hararetiyle çatılan kaşların yerlerine geri döndüklerinde biz de anlamıştık artık. Sen daha bir içe dönecek, bense mor fularlar dolayacaktım fikrime. Uzun bir aradan sonra, sokakların kadına kestiği o mahşer-i cümbüşte tekrar karşılaştık.

Biz erkekler direklerle tüneyip çiğdem çitlerken tüm sokak öfkenizle güzelleşmişti. Hazırandı, o ağacın gölgesi devrilmeyecek kadar ağırdı. Güllaca tuz ekip yenebileceğini, isyan ve karnaval arasında dolaşan akşamlardan birinde öğrendim. Fikrim de, damak tadım gibi kısa süre sonra değişecekti. Bu konuları ileride tekrar yoklarız, sırası gelince... Az kaldı mahkemeye. Sonucu umursayan yok. Fotoğrafına bakmak özlemimizi gidermiyor. Buradaki bizimkilerin tez sana kavuşası var. Yoldaş diye, kardeş diye sarılası.

Bunlara mı “emanetiz”!?

Üniversitelerin açılmasıyla başlayıp uzun bir süredir varlığını sürdüren ve aslında çoğu öğrencinin de derdi olan yurt sorunları okulların açılmasının üstünden uzun zaman geçmesine rağmen hala devam ediyor.

Aslında bakılırsa yurt sorunu; yolun olmaması, yemek ücretlerinin yüksekliği, yemeklerin kalitesizliğinden ibaret değil. Kurullarla dolu bir sayfanın altına imza atarak girdiğimiz, bizlere yaşam alanı olarak sunulan bu yapılarla başta özgürlüğümüzün ve birçok hakkımızın gasp edilmesi gibi baskı ve saldırı da söz konusu. Giriş- çıkışların saatli olması, saat 12’de güvenlik görevlilerinin çalmaya başladıkları düdüklü ve ‘kızlar bloklarınıza’ diye bağrışmaları bizim üzerimizde kurulmaya çalışılan baskının en net göstergelerinden biri aslında.

Yurt yöneticilerinin öğrencilere karşı sergilediği tepeden bakan ve aşağılayıcı tavırları ise her durumda kendini gösteriyor zaten. Kendilerini ticarethane yöneticisi, bizleri de müşteri zanneden yöneticiler gerektiğinde emniyetle işbirliği yapmaktan da çekinmiyorlar elbette. Yurda sivil polislerin girmesi, en doğal hak olan toplantı hakkını kullanan öğrencilerin görüntülerinin alınması, yurt müdürünün patron edasında “ beş dakika içinde dağılın, yoksa hepinize soruşturma açılacak” şeklindeki nidaları bizlere şu soruyu sorduruyor; ailelerimiz bizleri bunlara mı “emanet” etti?

Evet, gerçekten tam da böyle; kendi yasalarına göre bile en ufak suç değeri taşımayan bir toplantıdan korkup yurda sivil polisi çağıran koltuk sevdalısı yurt yöneticilerine mi emanetiz biz?

Dışarıdan bakıldığında bir otel binasını andırarak kadar lüks ve modern yurt binalarını bir de içeriden incelemek lazım. Aslında devletin cinsiyetçi ve toplumu birbirinden ayıran tavrının bir nişanesi olan yurtlarda karma yurt sisteminin terk edilerek ‘haremlik-selamlık’ dediğimiz sistemin yavaş yavaş yurtlarda oturtulmaya başlaması devletin kurmak istediği sistemin en net göstergeleridir. Yolu bile henüz yapılmamış yurt binasının 500 metre ötesinde KGS olması erkek öğrencilerin buradan geçirilmemesi bizim devlet tarafından “korun-

duğumuzun mu” bir göstergesi yoksa devletin siyasette dini, çıkarları için kullanmasının ve öğrenciler üzerindeki baskıyı artırma isteğinin bir göstergesi mi?

Mersin yurdunda bu sorunlar yaşanmaya devam ederken, öğrencilerin tüm bu yaşananlara karşı bir araya gelerek örgütlü bir şekilde eylem kararı almasından, yapılan haksızlıklar karşısında tepkilerini net bir şekilde ortaya koymalarından anlaşılıyor ki; gençlik sisteme karşı öfkelerini göstermeye hazır.

Bu durumda bizlerin görevi ise gençlerin tepkilerini canlı tutmak, olaylar karşısında örgütlü bir bilinçle hareket etmenin, güç birliği oluşturmanın gerekliliğine vurgu yapmak ve onlara örgütlü olmanın gerekliliğini hissettirmektir. Devletin örgütlü olan her hareketten ne kadar korktuğu ve alelacele sindirme çalışmalarına başlaması bile bizlere örgütlü gücün önemini ve değerini göstermektedir. Yaptığımız yol eyleminden korkup yurda gelip göz boyayan, alay edercesine bizlere vicdani olarak burada bulunduğunu söyleyen ve bizlerin örgütlemesinden, yeni eylemler yapmamızdan, tepki göstermemizden korkan rektör ve yurt yöneticileri ise anlamalılar ki biz uyumuyoruz ve her şeyin; yaptıkları göz boyama çalışmalarının da kurmak istedikleri sistemin de farkındayız.

Yurtta saat 12’de öten düdüklü seslerinin bizi müşteri olarak gören yurt yöneticilerinin bilmeleri gereken bir şey var; “Kışla değil yurt istiyoruz” ve bunun için gereken mücadeleyi vereceğiz.

Mersin’den bir YDG’li

GENÇ KADIN

Devlet'in kadınlara yönelik cinsel taciz ve saldırılarına karşı
25 Kasım'da Sokaklardayız!

Latin Amerika'da Trujillo diktatörlüğünün baskı ve zulmüne karşı özgürlük

mücadelesi yürüten "Mirabel Kardeşler", 1960 yılında tecavüz ve işkence ile katledildiler. 1981 yılında Kolombiya'da toplanan Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda, ülkelerindeki diktatörlüğe karşı 3 genç kadının direniş ve özgürlük mücadelesinden hareketle 25 Kasım, 'Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü' ilan edildi. "Mirabel Kardeşler" in özgürlük mücadelesi kadınlar olarak ataerkil sisteme karşı yürütmüş olduğumuz mücadelenin adı oldu.

Bugün hala evlerde, sokaklarda, kampüslerde, karakol ve hapisanelerde kadınlar şiddet ve işkence görmeye ve öldürülmeye devam ediyor.

Erkek egemen devlet kadın bedeni üzerinden geliştirdiği politikalarıyla kadın bedeni üzerinden iktidar kurma-

ya, kadınların kendi bedenleri üzerindeki karar alma hakkını görmezden gelmeye devam ediyor.

Devletin kadın bedeni üzerinden geliştirdiği politikalara karşı kadınların biriken öfkesi Taksim Ayaklanması'nda sokağa taşıtı.

Devlet, gelişen muhalefeti kolluk güçlerine verdiği tam yetki ile sindirmeyi amaçladı. Ve bu saldırılarda devlet, sahip olduğu eril zihniyetten hareketle hiç yabancı olmadığı gibi saldırılarla kadınları sindirmeye yönelik özel bir çaba içerisine girdi. Kadınların isyana katılımına karşı tahammülsüzlük içerisinde olan devlet gözaltına alırken ve tutuklamalarken kadınlara fiziki şiddetin yanı sıra cinsel taciz ve saldırılarla işkence uyguladı.

Bu yılki 25 Kasım'ın kadın kitleleri açısından ayrı bir önemi bulunmaktadır. Gezi Ayaklanması'nda ayyuka çıkan devlet terörü kadınların bedenine yönelik şiddetle, cinsel taciz ve saldırılarla kendini gösterdi.

İşte tam da bu yüzden bu yılki 25 Kasım'ın mücadelemizde ayrı bir önemi vardır. Gezi isyanından aldığımız güçle kadınlara yönelik her türlü baskı ve zulme, şiddet, taciz ve tecavüze karşı artık sessiz değil, daha öfkeli ve mücadelemizde kararlıyız.

Gezi İsyanı sürecinde Şakran Hapishanesi'nde cinsel taciz ve işkence uygulanan Yeni Demokrat Kadın faaliyetçisi Elif Kaya, evleri basılarak gözaltına alınan ve taciz saldırısına uğrayan ETHA Haber Müdürü Arzu Demir ile Derya Okutan'ın yanı sıra yıllardan beri karakollarda ve hapisanelerde cinsel taciz ve tecavüze uğrayan kadınların direniş mücadelemizde ses olacak.

Ataerkil devletin kadına yönelik geliştirmiş olduğu politikalar bugün karşımıza her gün daha fazla kadının ölümü, tacizi, tecavüzü, şiddeti olarak çıkmakta. Ortalama her gün 5 kadının öldürüldüğü ülkemizde şiddet, ataerkil zihniyetin namus bekçiliğini yapmaktadır. 'Dekolte, ahlak' denerek kadına yönelik şiddet meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır.

Biz kadınlar tüm bunlara karşı sokaklarda, alanlarda, hapisanelerde kadınlara uygulanan şiddet ve saldırılara; taciz ve tecavüze; ölümlere **alışmıyoruz** ve başkaldırıyoruz!

Mirabel Kardeşler' in devlet tarafından cinsel işkence sonucu katledilmesinin 53. yılında ataerkil devletin kadın bedeni üzerinden geliştirdiği sistemli saldırılar karşısında **Yeni Demokrat Genç Kadınlar** olarak örgütlü bir güç olacağız. Ataerkil devletin kadınlara yönelik cinsel taciz ve saldırılarına karşı 25 Kasım'da hesap sorma bilinciyle üniversitelerde, forumlarda, alanlarda ve sokaklarda kadınlara yönelik her türlü şiddete karşı mücadelemizi ve direnişimizi büyüteceğiz.

“Kuzuları yedik inşallah, amirim”

Okurken, gerçekten içimden kusmak ve bağırarak geçti.

Küfretmek, “lanet olsun size” demek geçti.

“Siz mi koruyacaksınız la bizi?” diye gültüp geçsem içimdeki öfke azalır mıydı bilmem ama denemeye değer bir yöntem olabilirdi bu!

Düşünsenize “fuhuşa karşı” operasyon yapan “devletimizin bekçileri”, bu operasyona “Bu kuzuları yemeli” ismini vermiş!

Kuzu kim?

Kurt kim?

Yemek ne demek?

“Fuhuşa operasyon”!?

15 Ekim’de fuhuşa yer temin edildiği ve fuhuş yapıldığı ihbarı alan Bahçelievler İlçe Emniyet Müdürlüğü ‘ne bağlı Asayiş Büro Polisi, saat 17.00 sıralarında bir eve operasyon düzenledi.

Buraya kadar “klasik” bir haber olabilir bu. Ve bu “klasik” haber içerisinde her ne kadar yer almasa da hemen “fuhuş” adı altında yapılan operasyonlarda gözaltına alınan tüm kadınlar ya da translar karakolda “fuhuşa zorlanıyorlar” ya da tacize maruz kalıyorlar.

Ne de olsa bu insanlar zaten “fuhuş” yapmaya alışmışlar. Kim inanır onların polis tarafından taciz edildiğine, tecavüze maruz kaldığına!? Ne malum “devletimizin bekçilerine” iftira atmadıkları!? Hem zaten de alışıktır değil mi!?

Ve erkekliğin bu iğrenç savunma mekanizması böyle uzar gider.

“Operasyonun ismi bile taciz!”

Ama şu an anlatmak istediğim sorun bu değil.

Sorun; fuhuş yapıldığı iddia edilen eve giren ve kadınlarla 100 TL’ye pazarlık yapan polisin operasyonun başlaması için telefonun diğer ucundaki polise verdiği şifre: “Bu kuzuları yemeli”!

Bu şifreyi koymak için çok düşündüler mi bilinmez ama şurası kesin ki, bu şifreyi koyduktan sonra asayiş büronun tüm polislerine “bir rahatlık” ve suratlarına pis bir sırtıma yerleşmiştir.

Bu nasıl bir cürettir!?

Bu nasıl bir tacizdir!?

Bu nasıl bir erkek “ıştahtır”!?

Operasyonun ismi bile tacizkâr iken; operasyonun ardından “fuhuşa zorlanan” kadınları “kuzu” ilan edip, “onları yemeyi” düşünen polisin karakolda kadınlara yönelik yaklaşımının nasıl olacağı tahmin edilebilir.

Karakolların, hapishanelerin kadınlar için “cinsel işkence” merkezi olduğunu biz daha önce defalarca gördük. Kendini “halkı koruyucusu” olarak gören ve sürekli “destan yazan kahraman” polisin bu cesareti karşısında şaşırıyoruz elbette.

En son Gezi Ayaklanması’nda isyana katılan kadınlar, gaz bulutları altında polisin taciziyle karşılaşmışlardı. İzmir’de YDK’lı Gezi direnişçisi Elif Kaya, gözaltına alınıp tutuklandığında götürüldüğü Şakran’da devletin gardiyanları tarafından taciz edilmişti.

Ankara’da gözaltına alınan direnişçiler Eylem Karadağ ve Ezgi Özen “bizim işimiz bu” diyen polis tarafından taciz edilmişlerdi. Yine Gezi Ayaklanması sırasında otobüste gözaltına alınmaya çalışılan Pınar isimli genç bir kadının polis tarafından tecavüz tehdidiyle karşılaşması da bu süreçte yaşanan olaylara vereceğimiz örneklerden biri olarak karşımızda duruyor.

Kaynak: www.yenidemokratkadın.net

“Demokratikleşme Paketinden” ÇIKANLAR

Günlerdir televizyonlarda abartılarak sunulan “*Demokratikleşme Paketi*” 30 Eylül 2013 günü Başbakan tarafından şaşalı bir törenle açıklandı. Törende konuşan Başbakan konuşmasında M.Kemali, Menderesi, Özal’ı, Erbakan’ı demokrasi şehiti, değişim sevdaşısı gibi göstermesi paketin ne kadar “demokratik” olacağına işaretliydi. 1 saatlik konuşmasının 40 dakikasını paketin “önemine” ayran Başbakan içerik için 20 dakika ayırarak paketin ne kadar boş olduğunu göstermiştir. Şimdi sırasıyla paketten çıkanları inceleyelim.

Seçim siteminde yapılacağı söylenen değişiklik konusunda BDP Milletvekili Altan Tan’ın açıklamaları paketi aydınlatıyor. Altan Tan, bu konuda “*daraltılmış bölge*” sistemiyle seçim barajının %10’dan %20’ye kadar yükseltilebileceğini söyledi. “*Bu fiili barajla BDP ve MHP grubun altına düşürülmek isteniyor. Sonra millette dalga geçiyor, ‘Çalışınlar geçsinler’ diye. Bu millet bir çalışırsa sen Tansu Çiller’in mi Mesut Yılmaz’ın mı yanına gidersin, bunu da zaman gösterir*” dedi. Altan Tan’ında dediği gibi seçim sistemi diye sunulan sadece AKP’nin elini güçlendirip zaten suskun olan muhalefetin sesini iyice kesmekten başka bir amacı yoktur.

Anadilde eğitim konusunda paketten çıkanlar Başbakanın burjuva-feodal karakterini ortaya çıkarır nitelikte. Anadilde eğitimin sadece özel okullarda oda bir kısmının Kürtçe olacak olması Başbakanın anadilde eğitimden ne anladığını gösteriyor. Yani parası olan Kürt, özel okula gidiyorsa derslerinin bir kısmını anadilde alabilecek. Yoksul Kürtler ise bu haktan faydalanamayacak. Unutmayalım ki bu hükümetin Kürtler ve anadilde eğitim konusunda ki görüşlerini Bülent Arınç katıldığı İskele Sancak programında şöyle açıklamıştı. “*Diyelim ki anayasa değişti ve anadilde eğitim mümkün hale geldi. Anadil sadece Kürtçe mi? Başka ana diller de var. Kürtçe’yi esas alalım,*

bugün bu dilde eğitim yapabilecek düzeyde yetişmiş insanımız var mı? Fiziği, matematiği, coğrafyayı siyasi ilişkileri, bir dilde okutabilecek diploma verebilecek noktada mıyız? Bize örnek olarak sadece Kuzey Irak’taki bazı okulları gösteriyorlar. Peki çocuklarınızı oraya gönderin bakalım.” diyerek anadilde eğitim hakkında ki görüşlerini açıklamıştır. Böyle düşünen bir hükümetten anadilde eğitim konusunda başka ne beklenebilir. Paketten Aleviler için çıka çıka Nevşehir Üniversitesi’nin isminin Hacı Bektaş Üniversitesi olarak değiştirilmesi olmuştur. Cemevi, cümbüş evi diyen bir Başbakanın ve en son olarak Cem evleri terör yuvası açıklamasıyla Mehmet Metiner hükümetin Aleviler hakkında ki görüşlerinin gayet açık ifade ediyor. Her hafta cem evlerinden bir cenaze çıkaran bu hükümet Aleviler konusunda ne kadar demokratik olabilirdi. Jandarmasının TSK’dan ayrılarak İçişlerine bağlanacak olması ve polisleştirilmesi tamamen AKP’nin kırsal alanları da hakimiyeti altına almasında başka bir şey değildir. Başörtüsünün devlet kurumlarında serbest kalması hükümetin sadece kendine demokrat olmasıdır. Aleviler, Kürtler ve diğer azınlıklar için hiç bir şey çıkmayan paketten sadece başörtüsünün devlet dairelerinde serbestliği çıkmıştır.

Başbakanın “*Kişilerin din, mezhep ve etnik köken nedeniyle ayrımcılığa tabi tutulmasının önüne geçilmesi amaçlanıyor. Başta Roman yurttaşları ilgilendiren ve yasalarda ayrımcı bir düzenleme olarak yer alan hükümler kaldırılacak.*” açıklaması Başbakanın ikiyüzlülüğünü gözler önüne seriyor. Bu yasayla sadece kendi yandaşlarına karşı yapılan “ayrımcılık” cezalandırılacaktır. İşin özeti paket ne Kürtlerin, ne Alevilerin ne de diğer azınlıkların taleplerini karşılayacak düzeyde değil. Paket sadece AKP’nin ve yandaşlarının işine yarayacak şekilde düzenlendi.

(Bir YDG’li)

Mağdurlar burada, rantçılar nerede?

Van’da meydana gelen iki büyük depremin ardından yerleştirildikleri konteynır kentten çıkartılmak istenen depremzedelerin girdikleri açlık grevinin 53. gününde, açlık grevinde olanlarla bir söyleşi gerçekleştirdik.

Burada yaptığımız söyleşilerde bir kez daha, mağduriyetin esas yönünün doğal afetten kaynaklı değil devletin meseleye bakış açısından ötürü yaşandığını gördük. Şuan yetkililerin duyarsızlığı karşısında direnen depremzedelerin talepleri de karşılanabilir talepler olmasına rağmen halen herhangi bir gelişmenin söz konusu olmadığını ve devletin soruna dair hiçbir adım atmadığını açlık grevinde olan, Cemile Albaba, Feyruz Barış, Tuncay Koç ve Eşref Sayın ile yaptığımız söyleşilerde gördük.

Depremde sakatlanan ve bir ayağı felçli olan Cemile Ak-

baba “derdim çoktur hangisine yanayım. Yine tazelandı yürek yarası.” diye söze başlıyor. 53 gündür açlık grevinde olduğunu belirten Akbaba, “benim talebim sıcak bir evimin olması. Kış geliyor ve çok zorlu günler bizi bekliyor. Hepimiz hastalandık. Çocuklarımız hasta, hastaneye gidiyoruz ilaç alacak paramız yok. Ne yapacağımızı bilemiyoruz. diyor.

“7.2 mağduruyduk şimdi de valilik mağduruyoruz. Valilik 2 aydır elektriklerimizi kesti, sıcak suyumuz yok ve sağlık sorunları gün geçtikçe artmakta. Kurban bayramında bize gelen etleri de buzdolabı ve elektrik olmadığı için çöpe atmak zorunda kalıyoruz.” diye konuşmasına devam eden Akbaba, son olarak şunları ifade etti. “*Eskiden bayram günlerinde akrabalarımızla oturup, sıcak evimizde çay içer sohbet ederdik.*

Ama şuan o sıcak yuva da elimizden alındı. Geleceğimiz hakkında çok ciddi kaygılarımız var. Açlıkla terbiye etmeye çalışanlar, kalpleri aç olanlardır.”

Cemile Akbaba ile yaptığımız söyleşinin ardından başka bir devlet- deprem mağduru olan Feyruz Barış ile bir röportaj gerçekleştirdik. Barış ile yaptığımız söyleşide Suriye’den gelen savaş mağdurlarına yaptıklarıyla Van depremedelerine yaptıkları arasında ciddi bir uçurumun olduğunu anladık.

Feyruz Barış: “Anadolu Konteynır Kenti’nin ismi artık Anadolu Esaret ve Sefalet Kenti oldu. Burada tam bir sefalet içerisindeyiz. Sıcak su olmadığı için çocuklar banyo dahi yapamıyor. Şuan hepsi hasta ve sağlık koşulları çok kötü.” dedi.

Tuncay Koç ile yaptığımız söyleşi de ise bin bir türlü zorluklarla karşılaştığımız eğitim hayatımız da bir de barınma gibi temizlik gibi yeme içme ihtiyacı gibi temel ihtiyaçların karşılanmasında yaşanan zorlukların da eklendiğini gördük. Koç: “Çocuklarım banyo yapamadığı ve bundan kaynaklı diğer öğrencileri rahatsız ettiği için eve gönderiliyor. Maddi sıkıntılar içindeyim işsizim iş istiyorum. Çocuklarımla okul malzemesini alamıyorum. Eğitimleri hep yarıda kalıyor. Sınıfa girdikleri zaman pis koktukları için öğretmen onları başka bir tarafa alı-

or. Sonra eve gönderiyorlar, aşağılıyorlar.” dedi. Koç konuşmasının devamında seslerinin duyulmasını ve en kısa zamanda taleplerinin yerine getirilmesini istediklerini belirtti.

“Sesimize ses olun” diyen Esraf Sayım da açlık grevinde olan bir başka mağdur. “Burada kimsesiz ve mağduru insan olan herkesin, vicdan sahibi olan herkesin sesimizi duymasını istiyoruz. Hiçbir yetkili buraya gelmiyor. Ama biz bu haklı davamızı sonuna kadar devam ettireceğiz.” dedi ve son olarak Sayın, “mağdurlar burada rantçılar nerede?” diyerek devlete olan tepkisini dile getirdi.

Mersin’den bir YDG okuru

Heyt be “Demokratikleşme Paketi!”

Egemen sınıfın sözcüsü AKP hükümetinin kendi çıkarları doğrultusunda hazırladığı sözde ‘demokratikleşme’ paketi özde ‘seçim’ paketi halkın çıkarları gözetilerek işte biz yaptık! ‘şiarıyla’ halkın ihtiyaçlarını değil, ancak kendi ihtiyaçlarını karşılamıştır.

Erdoğan, ‘Türkiye’yi daha büyütmek için önemli adımları atıyoruz. Bu paket bir ilk değildir, bir son da olmayacaktır.’ sözünden bizi ileriki süreçlerde hazırladıkları madrabazlıklarla nelerin beklediği aşikardır.

Parlamentar seçimde mevcut olan %10 barajı sisteminin de paketin içeriğinde yer alması gözlerimizi yaşartmıştır! “Biz bir tek seçenek sunmuyoruz; üç farklı alternatifi tartışmaya açıyoruz. Mevcut sistemle devam edebiliriz, yani %10 barajıyla. Barajı yüzde 5’e çekip, 5’li gruplandırma ile ‘Daraltılmış Bölge Seçim Sistemi’ni uygulayabiliriz. Üçüncü seçenek olarak da ülke barajını tamamen kaldırarak, ‘Dar Bölge Seçim Sistemi’ni getirebiliriz.” Ha Ali hoca ha hoca Ali diyen Erdoğan, kendi iktidarını güvence altına alma çabası içerisinde. Amacını gerçekleştirmek içinde bazı partilerin yok olmasını, muhalif sesin yükselmemesini istemektedir.

Nefret Suçuna Ödül mü Ceza mı?

Bugüne kadar nefret (kişinin dili, ırkı, milliyeti, rengi, cinsiyeti, engelliliği, siyasi düşüncesi, felsefi inancı, dini veya mezhebi) suçlarından dolayı saldırılara maruz kalanlar yine sistemin ötekileriydi. Keza “Türklüğe” hakaret etmek ve aşağılamak gibi nedenlerden dolayı fikrini ve düşüncelerini açıklayanları kendi çete ve örgütlenmeleriyle katlettiler.

Buna en somut örnek, Hrant Dink cinayetidir. Hrant Dink’in katlmesinden sonra tetikçilerin yargılanma(ma)sı halen devam etmektedir. Nefret suçlarını birebir örgütleyen devletin ataerkil, tek tipçi (türk-sünni) örgütlenmesi diğer farklılıkları yok etmeye itmiştir. Bu iktidar temsilcisi, AKP döneminde de değişmekle birlikte kadınlara ve LGBT bireylerine karşı artan nefret cinayetlerinin sayısıyla kendini göstermektedir. Ramazan aylarında Alevilere dönük ev işaretlemeleri, alevi dernek ve şubelerine saldırılarda, maddi zorluklardan dolayı çalıştıkları yerlerde Kürtçe konuştukları için aşağılayıcı ve hakaret dolu sözlerle karşılaşan Kürtler gibi AKP hükümetinin ötekileştirme politikaları değişmemiştir. Bu nefret cinayet ya da saldırılarına uğrarken yine biz öteki-

ler yargılanmaktayız.

Devlet'in ötekileştirdiği bir halk olan Roman halkı, kentsel dönüşümden nasibini almıştır. Türkiye'de Romanlar için bir enstitünün açılması için alt yapı ve birikim yoktur.

Çingeneyiz.org'un yazarı Ali Mezarcioglu, "*Roman Çalışmaları Enstitüsü*"nün zaten açıldığını söyleyerek, altyapı olmadan enstitülerin atıl kaldığı eleştirisinde bulundu. Dil alanında akademik olarak Roman dilini çalışacak insanların olmamasının nedeni Roman kültürünün devlet eliyle yok edilmeye çalışılmasıdır.

Dil mi Özgürleşti yoksa 'Marjinallik' mi?

Devlet'in dili olan Türkçe'nin 'devlet' okullarında anadil olarak okutulması; farklı etnik kökenlerde olan, anadilleri öteki olan insanlar için anadilde eğitimini savunucu gibi görünen Hükümet

başı, gerçekte dil hegemonyasını; tek dil, tek devlet, tek din şiarını yineleyerek göstermiştir.

Özel Eğitim Kurumları Kanunu hükümlerine tabi olmak üzere farklı dil ve lehçelerde özel öğretim kurumu açılabilen alt tabakada bulunan insanlar değil özel okulda okumak, karnını zor doyurmaktadır. Eski köy isimlerinin 'değiştirilmesi' önündeki engeli kaldıran devlet, sanki yasayla koydukları isimleri halk kullanıyormuş gibi pervasızlıkta sınır tanımamakla birlikte halka biz yaptık! şiarını yineliyor ve Kürtleri unutup hatırlıyor! varsınız ama yoksunuz diyor.

Bize de demokratikleşmeye çalışan AKP hükümetine demokratikleşme dur! demek kalıyor, paketin gerçekliğini ortaya dökmek kalıyor, koyun sürülerinin yolunu kesmek kalıyor!

A med'ten bir YDG'li

Rojava'da Son Durum!

Esad rejimi ve çetelere karşı kimliği, statüsü ve özgürlüğü için direnen Rojava halkı, savaşın şiddetlenmesi üzerine Suriye Kürdistan'ına göç etmeye başlamıştı. Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi Başkanı Mesut Barzani'de Rojava'lı Kürtlere "destek" çıkmış, "ölüm ve terör tehdidi altında olan" Kürtleri savunmaya hazır olduğunu belirtmişti. Göç eden insanların kamplarda temel ihtiyaçlarının bile karşılanmaması ve PYD lideri Salih Müslim'in 'dönün' çağrısının da etkisiyle Rojava'lı mülteciler topraklarına dönmeye başladılar.

Sêmalka Gümrük Kapısı Gözlem Komisyonu Üyesi Siyamend Osman, Irak hükümetinin sınırdan sadece yaralılar ve Rojava'da tedavisi mümkün olmayan hastaların geçişine izin verdiğini belirtti. Rojava ile Irak Kürdistan sınır kapılarından ilaç dahil, hiçbir malzemenin geçişine de izin verilmediğini sözlerine ekledi. PYD Eşbaşkanı Salih Müslim, Til Ebyad (Girê Spî) bölgesinde El Kaide bağlantılı Irak Şam-İslam Devleti (İŞİD) ile YPG arasında yaşanan çatışmada Şervan Müslim'in hayatını kaybetmesi üzerine taziyeleri kabul etmek için Rojava'ya geçmişti. Müslim diplomatik çalışmalar için Irak Kürdistan'na dönerken, bölge hükümeti Müslim'e Irak Kürdistan'na geçişini yasakladığını bildirdi. Yasaklamanın nedeninde Kürt birliğine destek veren Salih Müslim ve buna karşı çıkan Barzani'nin Kürdistan Demokrat Partisi'nin (KDP) engellemesi nedeniyle Irak Kürdistan topraklarına geçemedi. Sınırın iki tarafıyla iletişim kopuk olmasından ve sınır kapılarının halka düzenli açık olmamasından dolayı türlü zorluklar çeken halkın üzerinde çok sıkı ekonomik ambargo vardı. Daha önceden açık olan Sêmalka sınır kapısının şuan kapalı olması halka uygulanan baskı politikalarının bir sonucu ve beklenen bir durumdu. Rojava'ya yapılan saldırıların püskürtülmesi ve YPG, topraklarında çetelerle cesurca savaşmasıyla, halk savunmasız olmadığını anlamış ve topraklarına geri dönmek istemiştir. Öte yandan sosyal ve ekonomik alanda gelişmelerin yaşandığı Rojava'da kurumsallaşmaya ve örgütlenmeye gidilmesinde sosyo-ekonomi ağının kurulduğu görülmektedir. Rojava üzerinde yürütülen bilinçli siyaset, tarafı ve

egemen sınıf medyası gidişler büyük yankı bulurken dönüşlerin yeterince yer bulmamasının kanıtlarından sadece biridir.

TC devleti'nin 'kaçakçı geçişini önlemek' adı altında inşa etmeye başladığı bu utanç duvarları, Rojava'yı yalnızlaştırmak ve kuşatma altına almak olduğu, Suriye ve Türkiye Kürdistan'ın birliğini engellemek amaçlı olduğu, duvarların örüldüğü alanlardan da açıktır. Nisêbîn-Qamişlo, Serêkaniyê-Ceylanpınar ardından Efrin-Kilis arasında 'güvenlik önlemi' adı altında duvar inşa edilirken Türkiye'nin çetelere 'komşu' olduğu Idlib-Reyhanlı, Til Ebyad-Akçakale sınırı da çetelerin her çeşit giriş çıkışına açık hale gelmiştir. Devletin bu kirli politikalarının ürünlerinden biri olan duvarlar, AKP hükümetinin çetelere desteğinin ne denli güçlü olduğunun, Rojava Devrimi'nden ne denli korktuğunun ve yalpaladığının bir göstergesidir.

Devlet'in El-Nusra'ya Desteği

AKP hükümetinin Rojava'da PKK ile savaşının devam ettiği bu süreçte çetelere verdiği desteği görülmüş olmakla beraber lekolin.org sitesinde yayınlanan belgede bir kez daha kanıtlanmış oldu. (H)ıçışleri Bakanı Muammer Güler'den Hatay Valiliği'ne gönderilen 15.03.2013 tarihli gizli ibareli belgede, "Milli İstihbarat Teşkilatımız denetiminde çeşitli ülkelerden getirilerek bölücü örgüt PKK uzantısı PYD'ye karşı savaşırılan, ağırlıkta Çeçen ve Tunusluların bulunduğu El Nusra'ya bağlı mücahitlerin geçişlerinde gerekli desteğin sağlanarak, güvenliklerine ve konunun gizliliğine riayet edilmesi önem arz etmektedir" ifadeleri yer alıyordu. Belgenin düzmece olduğunu söyleyen Güler, erişime kapatılmış ve 'yasadışı' olan bir internet sitesinde yayınlanan belgeye itibar edilmemesini söyledi.

Kendi çıkarları doğrultusunda yasaları değiştirip düzenleyen bir hükümetin 'yasadışı' tabiri trajikomik bir durumdur keza belgenin 'düzmece' olması durumu devletin çetelere verdiği desteği örtmemiştir. Emperyalizmin kurmuş olduğu ve arkasında olduğu çetelerin insanları öldürmek için Alevi, Kürt, Ezidi veya Ermeni olması yetmiştir...

A med'den bir YDG'li

Denge Ciwane

Devletin Çıkılmaz Sokağı Gençlik Mücadelesidir!

Ezen- ezilen sınıf çelişkisi gereği egemen sınıfların halk üzerinde baskı kurmak için kullandığı devlet biçimi ve yönetimi, sömürü anlamına geldiği gibi bu zihniyet giderek çatırdamaya devam etmektedir. Ülkemiz özgülünde emperyalizmin uşağı, Türk hâkim sınıfının dönem sözcüsü AKP, faşizan politikalarıyla halkımız üzerinde “karabasan” misali çökmüş durumdadır. Halk üzerinde ekonomik, kültürel ve politik kıyıma girişen hükümet özü gereği adımlar atmakta ve demokrasi bayrağını sadece kendisinin görebileceği açıdan göndere çekmektedir.

Son süreçte ne kadarda “ülkeyi refahlaştırıyoruz” havasına girseler de, Gezi ayaklanması, Suriye sorunu, Ulusal sorun, İnsan haklarının ihlali, tutuklama terörü, emekçiler üzerinde katmerleşen sömürü ve katledilen binlerce insan bizlere gerçeği göstermektedir. Durum öğrenci gençlik için ise aynıdır. 4+4+4 eğitim sisteminden tutalım da üniversitelere kadar gençlik üzerinde sürekli olarak kirli politik hamleler geliştirilmektedir.

“Dindar nesil” yetiştirerek kendi “varlığını” hâkim kılmaya çalışan hükümet eğitim alanında cemaatleşmenin önünü daima açık tutacağı bilinmektedir. Bu egemenlerin genel anlayışı olmakla birlikte, sistemini sürekli kılması için eğitim alanının önemli bir vasfı bulunmaktadır. Türkiye ve özelinde T.Kürdistan’ında ise bunun için özel bir çaba sarf edilmekte ve gençlik üzerinde hâkimiyet kurulmaya çalışılmaktadır.

80’lerden Gelen “Dalga”

Dersim, kültürüyle ve devrimci mücadele ile her zaman Türk hâkim sınıfı için bir tehlike olagelmıştır. Dersim nice katliamı görmüş, ancak buna boyun eğmeyecek her zaman dik durup mücadele etmekten de kaçınmamıştır. Elbetteki buna göre devletin yönelimi de özel bir hal almıştır. Türk-İslam sentezi gereği devletin nihai amacı Dersim halkını asimile etmek olmuştur.

Bunun için ise 80 sürecinde cemaatleşme çalışmalarına hız verilmiştir. Dönem valisi Kenan Güven, iktidarın “elçisi” olarak bunun baş mimarlarından biridir. Çeşitli illerden müftüler getirilerek okullarda sürekli olarak toplantılar düzenlenmiştir. Bu dönem içerisinde binlerce genç farklı illere kuran kursları görmeye zorlanmıştır. Ancak hedefine

ulaşamayan egemen sınıflar bugün bile kirli politikalarını yazıp-çizmeye devam etmektedirler.

Cemaatleşmenin önünü açan AKP hükümeti, Dersim’de özel okullar, dersaneler ve yurt aracılığıyla örgütlenme çalışırken, esas olarak tabii ki Tunceli Üniversitesine yönelmiştir. Muhalif kimliği kaynağı gereği ve her hamlesi hüsrarla sonuçlanan AKP’nin, diğer illere nazaran Dersim’e olan “ilgi ve alakası” daha farklı olmaktadır. Akabinde gençliği cemaat örgütlülüğüne çekebilmek için özel okullar, yurtlar ve dersane ücretlerinin diğer illere göre oranla daha düşük olması şaşırtıcı olmamalıdır.

Öte yandan Üniversite rektörünün “Alevi” kimliğinden kaynaklı özel olarak gönderilmesi, bu yolla etki sağlama çabası ise gözden kaçırılmamalıdır. Ancak Rektör Durmuş Boztuğ’un Ankara BDP Genel merkezini ziyaret etmesi “*Tunceli-Dersim Sempozyumu*” ile amaçlanan halk ve öğrenciler tarafından tepki ile karşılanmıştır.

Son süreçte ise “*Polisimizi beğenmeyen dağa çıksın*” sözleri ile “*kariyerini yıldızlarla süslemeye*” devam etmektedir. Devlet, halkımız üzerinde etki sağlayacağını düşündüğü bu politik argümanı kullanmaktan hiçbir zaman vazgeçmemiştir; son süreçte Kemal Burkay, İzzettin Doğan, Durmuş Boztuğ sadece verilebilecek bir kaç örnektir. Unutulmamalıdır ki hükümetin “38 katliamdır!”, Tunceli-Dersim isim değişikliği gibi politik söylemleri dilendirmesi aynı amaca hizmet etmektedir.

Abluka Altından Gelen Ses:

Serhıldan!

Gelgelelim ki geçen sene Amed’de cereyan eden Hizbul-kontra ve yurtsever, ilerici, demokrat gençlik arasındaki çatışma beklenmedik bir şey değildi. Amed’de özellikle “*çözüm sürecinin*” başlamasıyla birlikte cemaat örgütlenmesi ve yapılanması üniversite içinde çalışmalarına hız vermiştir.

Akabinde gençlik bu çalışmanın teşhirine ve yapılması için uğraş verince hizbul-kontra, polisle el ele verip öğrencilere saldırmışlardır. Yaşanan çatışmalı süreç boyunca rektör ve hükümet yandaşları, bizleri “*terör estirmekle*” suçlayıp, “*bunlar demokrasi düşmanlarıdır*” yönünde beyanlarda bulunmuşlardır.

Ancak Rektör Ayşegül Jale Saraç'ın Dicle Üniversitesi'ne rektör olarak atanması, hükümet ve yandaşlarının "demokrasi" anlayışını açıkca ortaya sermiştir.

Rektör Ayşegül Jale Saraç'ın, rektörlük seçiminde 112 oyla üçüncü sırada yer almasına rağmen, rektör olarak atanması tesadüf değildir. Eğitim-Sen Diyarbakır Şubesinin yaptığı bir açıklamada Eğitim-Bir-Sen örgütlenmesinin 64'ten 650'ye yükseldiği vurgulanmıştır. "En temel sorun cemaat eksenli kadrolaşma. Yönetimin yandaş olarak görmediği personele sürekli idari soruşturma açılıyor, mobbing uygulanıyor, kadro verilmiyor. Rektörlük gerek personeliyle, gerekse öğrencisiyle sürekli savaş halindeymiş görüntüsü veriyor. Bu durum, fakülteler arasında duvar örülecek kadar ileri bir noktaya taşındı. Dicle Üniversitesi'nde öğrencisini, personelini birbirinden ayırmak için tıp fakültesi ile fen fakültesi arasında duvar örmeye kalkıştılar, tepkiler üzerine yarım bırakıldı." beyanı bize durumu az çok özetlemektedir.

Dicle Üniversitesi'nde cemaat örgütlenmesi için kongrelere, toplantılara izin verilirken söz konusu ilerici kesimler olunca "demokrasi rüzgârı" ters yönden esmeye başlamaktadır. Geçelim üniversite içerisinde konferans yapılmasını, basın açıklaması dahi yapılmasına tahammül edilememektedir. Her eylem, basın açıklamasında polis yığmağı yapılmakta, tutuklama ve fişlemelerle gençlik üzerinde psikolojik ve fiziksel baskı uygulanmaya çalışılmaktadır.

Keza son hizbul-kontra ve yurtsever, ilerici ve demokrat arasında çıkan çatışmada kongre salonunda cemaatin konferansı verilirken, kongre alanı polislerden oluşan etten duvarla korunmaktaydı. Yurtların durumu ise vahim durumdadır. Odaların hapisane koşuşundan farklı olmasıyla birlikte, öğrenciler her alanda mağdur bırakılmaktadır.

Kampüs, yurdunda kadınlar sürekli fiziksel ve sözlü tacize maruz kalmaktadır. Üniversitenin buraya yönelik ulaşım sıkıntısı yönünden adım atmaması kadın öğrencileri zor durumda bırakmaktadır. Hatırlanacağı gibi kadınlar bu duruma yönelik bir yürüyüş düzenleyerek protesto etmişlerdir. Bu durumların var olması belli bir siyasi çıkara hizmet etmektedir.

Öğrenciler zor durumda bırakılarak cemaat yurtlarına "itilmeye" çalışılmaktadır. İlave olarak belirtmek gerekir ki DÜ ve İl Millî Eğitim Müdürlüğü arasında imzalanan bir protokol uyarınca, yurtlarda belli günlerde konferans ve söyleşiler verilmesi kararı alınmıştır. Bu karar DÜ yurtlarında şuan uygulanmaktadır ve cemaat örgütlülüğünün kitap tanıtımları vb. şeyler yapılarak gençliğin ilgisini çekmeye çalışmaktadır. Bu iki durum, birbirini besleyen yerde durmaktadır.

Biz ne kadar iki il üzerinde dursakta diğer illerdeki so-

mut durum buralardan farklı değildir. Araçlar ve örgütlenme şekli farklılık gösterebilir ancak nihai amaç aynıdır.

Devlet Oyununda Son Sahne:

"Mazlumuz"

Gezi Ayaklanması sonrası dönem sözcüsü AKP hükümeti üniversitelerde gelişecek sürecin farkına varmış ve bizlerin deyiimiyle "Eylül" sendromu başlamıştır.

Akabinde ise polislerin özel güvenlik yerine geçme meselesinin hızlandırılacağı, eylemlere katılanlara ağır cezalar verileceği, Gezi ayaklanması katılan öğrencilerin ve bu tür olaylara katılacak kişilerin burslarının kesileceği/yurttan atılacağı türü "müjdelerde" gecikmemiştir. Hatırlanacağı gibi ODTÜ'de cemaat öğrencileri, ODTÜ hakkında "Bu yurtlarda fuhuş yapılıyor" tarzı iftiralarla öğrencileri cemaat yurtlarına çekmeye çalışmışlardır.

Ancak ODTÜ'lü öğrenciler buna müdahale ederek cemaat ve cemaatçileri teşhir etmekte gecikmemiş ve bunların gerici faaliyetlerine engel olmuşlardır. Burjuva-feodal medya bu durumu "ODTÜ'lüler başörtülülere saldırıyor." şeklinde lanse etmişlerdir. Devamında ise R.T.E'den açıklama gecikmemiş her sıkıntılı süreçte politik argümanları olan "mazlum" edebiyatına başvurmuşlardır.

Ancak mazlumluklarından söz edilecek olursa, bunun köşe kıyısından geçememektedirler. Şerzan'ı, Murat'ı, Ali İsmail'i, Aydın'ı katleden, hapisane tipi üniversitelere başkaldıran binlerce öğrenciyi hapseden dönem sözcüsü AKP hükümeti kendiyile çelişmeye devam edecektir.

Türkiye ve özelinde T. Kürdistan'ında cemaatleşme yoluyla "itaat eden, dindar/kindar" mekanik bir gençlik yaratma faaliyetleri devam edecektir. Vurgulamaktan hiçbir zaman kaçınmadığımız "gençlik potansiyeli" egemenlere korku salmaya devam edecektir. Özellikle bu süreçte gençlik üzerine yönelim daha kapsamlı olacaktır.

Bizlerin buna karşı oluşturacağı ortak platformlar bulunmalıdır. Devrimci öğrenci hareketleriyle bu süreç içerisinde ortak bir ağ örülmelidir.

Gezi ayaklanmasında sokak sokak yapılan paneller, etkinlikler vb. şeyler gibi fakülte fakülte üniversitelerde devletin faşist politikaları ve araçları teşhir edilmeli, yerelerde ve merkezi olarak somut koşulları iyi tahlil ederek gençliğe gideceğimiz argümanları çoğaltmamız/yenilememiz gerekmektedir. Mao Zedung'un dediği gibi "Eğer armudun tadını almak istiyorsanız, armudu yemek yoluyla değiştirmek zorundasınız. Atomun yapısını ve özelliklerini bilmek istiyorsanız, atomun durumunu değiştirecek fiziksel ve kimyasal deneyler yapmak zorundasınız. Devrimin teorisini ve yöntemlerini bilmek istiyorsanız, devrimde yer almalısınız."

Ahmet Atakan Unutulmadı!

Gezi eylemlerinde ayağa kalkan yerlerden biride direnişin merkezi Antakya'ydı. Antakya'da yapılan protesto eylemlerine polislin saldırısı sonucu Ahmet Atakan polislin silahından çıkan gaz kapsülüyle şehit düştü.

3. şehidini veren Antakya halkının öfkesi kat ve kat artmıştı. Bunun sonucunda Ahmet'in cenazesine yaklaşık olarak 30-40 bin kişi katılmıştı ve Armutluda Gezi direnişinin ilk günlerine benzer çatışmalar yaşanmıştı. Bu çatışmalar 2-3 gün sürdü. Ahmet'in 7. gününe katılım diğer günlere nazaran çok düşüktü. Sayı ancak yüzlerle ifade ediliyordu. Ahmet'in 40. gününde 7. gününe benzerdi. Katılım düşüktü. Bunda yapılacak eylemin duyurusunun iyi

yapılamaması, halkın Ahmet'in hesabının başka şekilde sorulacağına inancı, direnişin bu günlerde Antakya'da durulması ve polislin halka yaptığı baskıların, şiddetini artırması gibi nedenler sayılabilir.

Ahmet'in ailesinin yaptığı çağrı ile Armutlu mahallesinde içlerinde Partizancıların ve YDG'lilerinde bulunduğu yaklaşık 300 kişi Ahmet'in vurulduğu yere yürüdü. Burada saygı duruşuna durduk. Alanda diğer günlere göre az kişinin olmasına rağmen kitlenin ve devrimcilerin öfkesi büyüktü. Gençlerin gözlerinde ve sloganları atış şekillerinde devlete-polise olan öfke okunuyordu.

Kitle çatışmaya hazırlanırken Ahmet'in ailesi ve halktan bazı kişiler bugün çatışmanın çıkmasını istemediklerini söylediler. Bunun üzerine gençler bu talebi istemeye istemeye kabul etti. Anma çeşitli etkinliklerden sonra sona erdi.

Biz YDG'liler olarak alandan biraz üzgün ayrıldığımızı söyleyebiliriz. Çünkü her eylemde on binleri görmeye alışan biz bu eyleme bu kadar az kişinin katılımını sindiremiyorduk. Ancak gençlerin hala devlete karşı öfkelerinin sıcak olması bizi sevindiren taraftıydı. Bu eylemin sonunda kitleleri alanlara dökmek için çalışmamız gerektiği üzerinde hem fikir olduk.

Antakya'dan bir YDG'li

Kültür-Sanat

Portakallar Direniş Kokar

Haziran Ayaklanması/Gezi parkı direnişi, bütün kesimleri kendi ateşinde kavurdu. Sanatçılardan, gençliğe, kadınlardan, LGBT bireyelerine, genç yaşlı demeden direniş her kesimin yüzü oldu. Nitekim sanat alanında büyük yer kaplamasının en büyük sebeplerinden biri ise sansürler ve işten atılmalar oldu. Gezi parkı ayaklanmasıyla birlikte "A" politik denilen kesimler direnişin destanını yazdı. Dizi ve sinema sektöründe çalışan oyuncularla direnişin en önlerindeki yerini aldı. Bu sebeptendir ki birçok oyuncu, oyunculuğu

terk ederken bir kısmının oynadıkları diziler yayından kaldırıldı. Direniş bizlere hak kazanım yollarını bir kez daha göstermiş oldu.

Geçen haftalarda yapılan 50. Uluslararası Antalya Altın Portakal Film Festivali kendi içinde yarattığı direnişle kendini bize sundu. Film festivali için yüzlerce filmler yapıldı. Bununla birlikte kısa filmler, belgeseller çekildi. Çekilen her film, belgesel ve kısa filmler aslında isyanın alt başlığıydı. Bundandır ‘Her Yer Taksim Her Yer direniş’ sloganının bir anda yankılanması.

Murat Han ve Özge Özder’in sunduğu gecenin açılış konuşmasının ardından ödüller verilmeye başladı. Jüri Başkanı Türkan Şoray, bu yıl ulusal uzun metraj film yarışmasında ilk filmini çeken yönetmenlerin sayısının yüksek oluşuna dikkat çekti.

Şoray, jüri üyeleri olarak seçim yapmakta zorlandıklarını belirterek, “*En güzelini seçmek istedik ama benim gönlüm, hepimizin gönlü, tüm genç arkadaşların hepsini ödüllendirmek. Ödül alamayanlar için bu mutlaka önümüzdeki yıl itici güç olacaktır. Yolları açık olsun diyorum*” diye konuştu. Kısa bir fragman gösterilen törende ‘çocuk gelinler istemiyoruz’ dövizlerde yer alıyordu.

Her Yer Taksim , Her Yer Direniş

Ödüller ilk olarak kısa film çeken ‘çırak’ dediğimiz kesime gitti. Çok iyi bir şekilde hazırlanan kısa filmlere bu yıl 348 kısa film başvuru yaptı ve 14 tanesi adaylığa gösterildi. 5. düzenlenen kısa film yarışmasında en iyi film ödülünü köylülerle, çevrecilerin yaşamının yer aldığı ‘Yansıma’ isimli çalışma aldı. Çapulcular ekibi olarak kendilerini adlandıran ödülün sahipleri ‘Nehirler Özgür Aksın’ sloganıyla halkı selamladı.

Festivalde kısa film alanında yarışmaya hak kazanan filmler aslında çok etkileyiciydi. İçlerinden ‘Dil/ Zıman’, ‘Kapsül/Qapsul’ ‘Karpuz Cenneti’ ve ‘Tornistan’ filmlerin en iyileriydi. ‘Patika ve Karpuz Cenneti’ ödül alan filmlerden diğerleriydi. Karpuz Cenneti kısa filmi T. Kürdistan’ında geçen olaylarla ilgili idi. Orada ki Hizbullah cinayetlerinden etkilenen çocuğun hayatını işliyordu. Çocuğun ergenliğe girmeden hemen ölüp kendi hayalinde kurduğu cennete gitmekti. Ödülü alan Gülistan Acet, “*Bu ödülümü Musa Anter, Hrant Dink ve Uğur Mumcu’ya*” adıyorum dedi. Jüri özel ödülüne layık görülen ‘Tornistan’ filmini yapan Ayce Kartal, “*Ödülü Gezi Parkı olaylarında orantısız güce maruz kalmış, darp edilmiş, sakat kalmış, hayatını kaybetmiş ve kalbi kırılmış tüm insanlar adına alıyorum*” dedi. Konuşmanın hemen ardından salondakiler ‘Her Yer Taksim Her Yer Direniş’ sloganıyla salonu direniş alanına çevirdi.

“Rojava devrimine!”

Bir diğer ödül ise belgesel filmlerineydi. Belgesel filmlerinde ise en iyileri ise ‘Fecira, Hay way zaman, Mustafa’nın yaşam Zinciri’ydi.

İlk belgesel çekim ödülleri ise 2 belgesel filmi kazandı. Mustafa’nın yaşam zinciriyle Doğa Akıncı ve Fecira filmi ile Piran Baydemir aldı. Piran Baydemir konuşmasını Kürtçe yaparak bu ödülünü ‘Paris’te katledilen 3 kadın savaşçılara, Sakine Cansız’a ve Rojava devrimine adadığını söyleyerek, salon alkışlarla inledi.

50. düzenlenen bu festivalin bu denli politik geçmesinin en büyük güzelliklerinden biridir Gezi Parkı ayaklanması. Festivale de damgasını vuran bu ayaklanmanın asıl ödülleri daha dağıtılmadan halk kendi ödülleri vermişti. Bu sebeple sürekli sloganlar, alkışlarla, zılgıtlarla geçiyordu.

Gecenin görsel şovlarının hemen ardından asıl ödül olan en iyi uzun metraj filmlerine gelmişti.

Sanatı her anlamıyla yükseltmeyen toplumumuzun bas-kısı gezi parkı ayaklanmasıyla bir nebze tekme atılarak itildiğinden kaynaklı adayların filmleri sürekli topluma mesaj vermekteydi. Bunun en iyi örneklerinden biri ise ‘Mavi Ring’ film başlı başına hapisanenin sorunlarını işleyen kaldı ki, oradan oraya taşınırken o ring araçlarının içerisinde geçen olayları en iyi bir dille anlatan bir eser. Filmin konusu oldukça çarpıcıydı, kaldı ki günümüz koşullarında hayatımızın tüm yerlerini hapisaneye çevirmeye çalışan sistem, ring aracının o acımasız koşullarını da işlemiştir.

‘Biji Berxwadana Rojava’

Asıl ödül dediğimiz fakat bizim için aslında saydığımız çoğu filmin değerinin olduğu da aşikâr. En iyi film olarak 2 film seçildi. Bunlar; “Cennetten Kovulmak”- Ferit Karahan, “Kusursuzlar”- Ramin Matin. Tüm kadro sahneye çıkarken Ferit Karahan mikrofona geçerek ‘*Biji Berxwadana Rojava*’ sloganı attı. Daha sonra söz alarak teşekkür eden Karahan bugün Rojava’da ki yaşanan olaylara sessiz kalmamak gerektiğini ve Taksim, Rojava direnişinin sahiplenilmesi gerektiğini vurguladı.

Altın Portakal’dan geçen Rojava ve Taksim

Yıllardır biriktirdikleri isyanı sirtlarına mevzileyen sanatçılar bu yıl Altın Portakal da bu süreci göğüslediler. Altın Portakal’dan bu yıl Rojava ve Taksim geçti. Bir sonraki yıl ne olur bilemeyiz ama bu direniş destanları sanatı kucaklamaya devam edecek.

Serkeftin!

Devrim Sanatçısı Ve Devrim Savaşçısı: Mehmet Demirdağ!

Yaşamı anlamlı kılan nedir? Yaşamak nefes aldığını hissetmek midir? Ya da ölmek nedir? Hayatın anlamı nedir?

“İyi ve güzel şeyler için yaşıyorsa hayatta, ölüm de o kadar güzeldir”

Bu soruların cevap bulduğu kişidir Mehmet Demirdağ. Sözcüklerine yansıdığı kadar yaşamına da bir o kadar diyaletik yansımıştır. Demirdağ, emekçi bir ailenin çocuğu olarak Dersim’de doğmuş, daha sonra ailesi ile İstanbul’a göç etmişlerdi. Ailesinin zor koşullarına yük olmamak için yatılı okul sınavlarına girdi ve Kabataş Lisesi’ni kazandı.

Yaşamının birçok alanında olduğu gibi başarıya azmi kendini okul yıllarında da göstermişti. Liseyi derece ile bitirip İstanbul Teknik Üniversitesi Elektrik-Elektronik Mühendisliği’ni kazandı. Abisi Ali Demirdağ’ın katkısı ile o dönem Komsomol içinde örgütlendi. Her geçen gün devrim inancı ve kararlılığı kendini tarihimizdeki ’91 1 Mayıs Harbiye direnişinde gösterdi ve en ön safta, ufukta Mehmet idi. Gözaltına alınıp tutuklanmış, diğer Partizan yüreklerle birlikte yaptığı toplu savunmasında düşmanı kendi mahkemelerinde yargılamıştı.

“İşçi Sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü 1 Mayıs Yargılanamaz!

“Bu dava politik bir davadır ve gerçek amacı 1 Mayıs’ı yargılamaya yöneliktir. Açıktır ki 1 Mayıs bilinçli olarak çarpıtılıyor. 1 Mayıs’ı taki polis dehşeti göz ardı edilmeye, üstü örtülmeye çalışılıyor. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşılsın hiçbir güç egemen sınıfların suçlarını gizleyemez. Peki, 1 Mayıs’a bunca saldırı niye? Niye korkuyorlar 1 Mayıs’tan? Ortada olan bir gerçek var ki, enternasyonalizmin ve dayanışmanın bir parçası olan 1 Mayıs bilincinin oluşmasından korkuyorlar. İşçi sınıfının 1 Mayıs’ı sahiplenmesini istemiyorlar. Bu nedenle 1 Mayıs’ı yargılamak demek; bizler şahsında işçi sınıfı ve emekçileri yargılamak demektir. 1 Mayıs’ı yargılamak, ülkenin aydınlık geleceğini yargılamak, yarımı yargılamak anlamına gelmektedir. Ve yine 1 Mayıs’ı yargılamak, 1 Mayıs’ı kana bulayanların aklanması anlamına gelecektir. 1 Mayıs’ın yargılanması istenmesi, gerçek suçluların rahatça yeni katliamlar için cüret kazanmasına yol açacaktır. 1 Mayıs yargılanamaz derken burada, 1 Ma-

Yıs'ın meşru ve en doğal bir hak olduğunu bir kez daha vurgulamak isteriz. Egemenler 1 Mayıs'ın haklılığını kabul etmeler de etmeseler de, her yıl kan dökmeye devam etseler de, 1 Mayıs kanla, canla kazanılmış yüzyıllık bir haktır. Meşrudur. Yargılanamaz" (1 Mayıs Harbiye Direnişi- Toplu Sunuma)

Bir süre Bayrampaşa Özel Tip Hapishanesi'nde tutsak kaldı. Yaşadığı her an kendisinde halkına ve partisine daha çok bağlılığı getirmiş, daha çok önderleşmişti. Tutsak kaldığı süre içerisinde hapishanelerinde kavga alanı olduğunun bilinciyle sınıf mücadelesinde ideolojik-siyasal yetkinleşmenin üst boyutta harcayarak, kavganın kızgın alanlarına daha donanımlı olarak döndü. Mehmet yoldaş, dinamik, gelişme sınırsızlığı olan, ideolojik-örgütsel önderlik vasıflarına sahip oluşu ile Gençlik Komitesi'ne atanmıştır. Proletarya Partisi'nin gençlik alanındaki örgütlenmesi olan TMLGB ile artık sınıf kavgasına hizmet sunuyordu. Yine aynı yıl Parti Aday Üyesi oldu.

Bu süreçte öğrenci gençliğin yaşamış olduğu bazı sorunlara, örgütlenmesine ilişkin kimi yazılar yazdı ve bu anlayış doğrultusunda hareket etti.

Egemenlerin tüm topluma dayattığı örgütsüzleştirme bir ayağı olan üniversite gençliğine yönelik örgütsüzleştirme, kişiliksizleştirme, bireycileştirme, gericileştirme çabalarına karşı örgütlülüğün gerekliliğine ve üniversite sorunlarının tartışıldığı, çözüm arandığı çözümün hayata geçirildiği "Onurlu-Demokratik-Bilimsel ve İş Güvenceli Bir Eğitim İçin; Öğrenciler Öğrenci Derneklerine!" yazısını kaleme aldı.

Mehmet yoldaş bir yandan yazılarıyla politika sunarken, aynı zamanda gençliğin faaliyetinin Türkiye'nin dört bir yanına yaygınlaşması, derinleşmesi için önemli çaba harcayarak önderlik yaptı. Her an her yerdedi. Proletarya Partisi'ne bağlılığı, devrime, halka bağlılığı, inanç ve azmiyle her faaliyet alanına koşuyor, önderlik ediyor, örgütün kurumsallaşmasını sağlıyordu. Mehmet yoldaş, Parti ilke ve işleyişini her dönemde ısrarla savunarak her türlü sağ ve sol sapmalara karşı tavizsiz mücadele örnekleri sergilemiştir. 1992 yılının başlarında GB içinde boy veren, ilke ve işleyişi ayaklar altına alan, sol görünümlü, özünde sağcı, kariyerist hizbi mahkûm etmesidir. Kongrede GB Merkez Komitesine seçildi. MK içi görevlendirmede de örgütçülüğü hesaba katılarak İstanbul'un TMLGB İl Komitesi sorumluluğuna getirildi.

Mehmet Demirdağ, Proletarya Partisinin 1993 yılında gerçekleştirdiği, 1. Olağanüstü Parti Konferansında Merkez Komitesi Yedek Üyeliğine seçilirken, MK 1. Toplantısında da GB Genel Sekreterliğine getirildi. Proletarya Partisinin gençlik alanındaki politikalarını sistemleştirmesinde, Komso-

mol'un ülkenin dört bir yanında kurumsallaşmasında ideolojik-politik, önderlik gerçeğini kendisinde somutlaştırıyordu.

Demirdağ, Partide gerçekleşen darbeci-tasfiyecige karşı aktif tavrı almıştır. Daha sonra bir araya gelen Konferans Örgütlenme Komitesi(KÖK) 1. Toplantısında, partinin toplanmasında çok açık bir şekilde gösterdiği ideolojik-politik, örgütsel önderlik vasıflarından dolayı KÖK Sekreteri seçildi. O süreçte partinin yeniden inşa sürecinde "Devrimin Atak, Bilgili ve Fedakâr Kadroları Olalım! Her an, Her Şey Devrim ve Parti için!" yazısını kaleme aldı. Her komünistin-devrimcinin sahip olması gereken temel özellikler olan; ataklık, bilgililik, fedakârlık ve bunların Parti'yle bütünleşmeksizin bu özelliklerin kazanılamayacağı üzerine derinlikli bir anlayışı ortaya koydu.

MLM'nin zaferiyle sonuçlanan 2. Olağanüstü Parti Konferansı'nda Merkez Komite üyeliğine ve Merkez Komite toplantısında da Genel Sekreterliğe seçildi. Yaşamının her dakikası devrime ayarlı olan yoldaş Demirdağ, devrimin atak, bilgili ve fedakâr kadrosu olmuş, yaptığı her şeyi devrime ayarlamıştır. Kasım ayının 23'ünde tarihler 1997'yi gösterdiğinde altınçağ tarihi, sayfalarına Mehmet Demirdağ yoldaş ile birlikte 4 kızıl karanfili sayfalarına ekledi.

Tokat kırsalında şehit düştüğü ana kadar Partinin ilkelere üzerinden doğruluş sürecinde, savaşçı bir komünist partisi yaratılmasında Proletarya Partisinin başında yer aldı. Hayatının en coşkulu en dinamik zamanından soluksuz başlayan maratonunda sınırlı yaşamını sınırsız davasına adanmıştı. Bizlerin, halk gençliğinin kutup yıldızı olmuş gerçek, yaşamın olanağını, imkânsızlıklarda imkânsızı başarmayı göstermiştir.

"...

Yürekerimizin gönderine

Çelik bir yıldız olan

Yoldaşlara sözüümüz var

Acıların göz bebekleri

Üzerine

andımız var

Dindireceğiz özgürlüğe olan hasreti.

Zulmün olduğu her noktaya

Turnaklarımızla kazıyacağız zaferi

Biz Partinin yıldızı

Genç yapıcılar,

Cüceleştirirken ölümü,

aydınlık düşlere

Sereserpe koyverdik bilincimizi

Geçti artık boyun eğme dönemi

Yazgımız

KAZANMAKTIR"

“Yiğitlik inkar gelinmez
Teke tek dövüşte yenilmediler
Bin yıllardan bu yan,
bura uşağı”

Ahmed Arif

#uyanberkin

**YENİ DEMOKRAT
GENCLİK**

www.partizanarsiv.net

CIWANÊN DEMOKRATÊN NÛ

Kovara mehane a siyasî bo ciwanan * Hejmar 179 * Sermawez 2013 * Fiyet: 2 TL * ISSN: 1302-7506

KADINA YÖNELİK ŞİDDETE SON

www.partizanarsiv.net